

Dziennik Urzędowy L 302

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 52

17 listopada 2009

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych ⁽¹⁾ 1

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) ⁽¹⁾ 32
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/111/WE z dnia 16 września 2009 r. zmieniająca dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru oraz zarządzania w sytuacji kryzysowej ⁽¹⁾ 97

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

Cena: 7 EUR

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (WE) NR 1060/2009

z dnia 16 września 2009 r.

w sprawie agencji ratingowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Agencje ratingowe odgrywają istotną rolę na globalnych rynkach papierów wartościowych i rynkach bankowości, gdyż ich ratingi kredytowe są wykorzystywane przez inwestorów, kredytobiorców, emitentów i rządy jako element procesu podejmowania świadomych decyzji inwestycyjnych i finansowych. Instytucje kredytowe, przedsiębiorstwa inwestycyjne, zakłady ubezpieczeń prowadzące działalność w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie, zakłady ubezpieczeń na życie, zakłady reasekuracji, przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) i instytucje pracowniczych programów emerytalnych mogą wykorzystywać te ratingi kredytowe jako punkt odniesienia do obliczania swoich wymogów kapitałowych na potrzeby wypłacalności lub do obliczania ryzyka swojej działalności inwestycyjnej. Skutkiem tego ratingi kredytowe mają istotny wpływ na funkcjonowanie rynków oraz na zaufanie inwestorów i konsumentów. Kluczowe znaczenie ma zatem,

by działalność w zakresie ratingu kredytowego była prowadzona zgodnie z zasadami uczciwości, przejrzystości, odpowiedzialności i dobrego zarządzania w celu zapewnienia niezależności, obiektywizmu i odpowiedniej jakości powstających ratingów kredytowych wykorzystywanych we Wspólnocie.

(2) Większość agencji ratingowych ma obecnie siedziby poza Wspólnotą. Większość państw członkowskich nie reguluje działalności agencji ratingowych lub warunków wystawiania ratingów kredytowych. Pomimo ich dużego znaczenia dla funkcjonowania rynków finansowych agencje ratingowe podlegają prawu wspólnotowemu tylko w niektórych obszarach, w szczególności dyrektywie 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku ⁽⁴⁾. Ponadto do agencji ratingowych odnosi się dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe ⁽⁵⁾ i dyrektywa 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych ⁽⁶⁾. Istotne znaczenie ma zatem określenie zasad gwarantujących, że wszystkie ratingi kredytowe wydane przez agencje ratingowe zarejestrowane we Wspólnocie mają odpowiednią jakość i są wystawione przez agencje ratingowe podlegające rygorystycznym wymogom. Komisja będzie kontynuowała pracę ze swoimi międzynarodowymi partnerami w celu zapewnienia spójności zasad mających zastosowanie do agencji ratingowych. Powinno być możliwe wyłączenie niektórych banków centralnych wydających ratingi kredytowe z zakresu niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że spełniają one odpowiednie mające zastosowanie warunki, zapewniające niezależność i uczciwość ich działalności w zakresie ratingu kredytowego i co najmniej tak rygorystyczne, jak wymogi ustanowione w niniejszym rozporządzeniu.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 13 maja 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 115 z 20.5.2009, s. 1.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 23 kwietnia 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 27 lipca 2009 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 96 z 12.4.2003, s. 16.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

- (3) Niniejsze rozporządzenie nie powinno wprowadzać powszechnego obowiązku oceny instrumentów lub zobowiązań finansowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W szczególności nie powinno ono zobowiązywać przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) w rozumieniu dyrektywy Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw w zakresie inwestycji w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) ⁽¹⁾ ani instytucji pracowniczych programów emerytalnych w rozumieniu dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami ⁽²⁾ do inwestowania tylko w instrumenty finansowe oceniane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (4) Niniejsze rozporządzenie nie powinno nakładać na instytucje finansowe lub inwestorów powszechnego obowiązku inwestowania wyłącznie w papiery wartościowe, odnośnie do których wydano prospekt zgodnie z dyrektywą 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych ⁽³⁾ i z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 809/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. wykonujące dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie informacji zawartych w prospektach emisyjnych oraz formy, włączenia przez odniesienie i publikacji takich prospektów emisyjnych oraz rozpowszechniania reklam ⁽⁴⁾ i które są poddawane ocenie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Ponadto niniejsze rozporządzenie nie powinno zobowiązywać emitentów lub oferentów ani osób wnioskujących o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym do uzyskiwania ratingów kredytowych papierów wartościowych podlegających obowiązkowi publikacji prospektu zgodnie z dyrektywą 2003/71/WE i z rozporządzeniem (WE) nr 809/2004.
- (5) Prospekt opublikowany zgodnie z dyrektywą 2003/71/WE i z rozporządzeniem (WE) nr 809/2004 powinien zawierać jasną i widoczną informację, czy odpowiednie papiery wartościowe uzyskały rating kredytowy wydany przez agencję ratingową z siedzibą we Wspólnocie i zarejestrowaną zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Niniejsze rozporządzenie nie powinno jednak uniemożliwiać osobom odpowiedzialnym za publikację prospektu zgodnie z dyrektywą 2003/71/WE i z rozporządzeniem (WE) nr 809/2004 zamieszczania w prospekcie wszelkich istotnych informacji, w tym ratingów kredytowych wydanych w państwach trzecich i informacji z nimi związanych.
- (6) Oprócz wystawiania ratingów kredytowych i prowadzenia działalności w zakresie ratingu kredytowego agencje ratingowe powinny także mieć możliwość prowadzenia dodatkowej działalności zawodowej. Prowadzenie dodatkowej działalności nie powinno zagrażać niezależności ani uczciwości ich działalności w zakresie ratingu kredytowego.
- (7) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do ratingów kredytowych wydanych przez agencje ratingowe zarejestrowane we Wspólnocie. Głównym celem niniejszego rozporządzenia jest ochrona stabilności rynków finansowych i inwestorów. Z zakresu niniejszego rozporządzenia powinny być wyłączone punktowe oceny kredytowe, systemy punktowych ocen kredytowych i podobne oceny dotyczące obowiązków wynikających ze stosunków konsumenckich, handlowych lub branżowych.
- (8) Agencje ratingowe powinny stosować na zasadzie dobrowolności kodeks postępowania dla agencji ratingowych wydany przez Międzynarodową Organizację Komisji Papierów Wartościowych (kodeks IOSCO). W 2006 r. w komunikacie w sprawie agencji ratingowych ⁽⁵⁾ Komisja zwróciła się do Komitetu Europejskich Organów Nadzoru nad Papierami Wartościowymi (CESR) ustanowionego decyzją Komisji 2009/77/WE ⁽⁶⁾ o monitorowanie zgodności z kodeksem IOSCO oraz o przedstawianie jej corocznych sprawozdań na ten temat.
- (9) Rada Europejska na posiedzeniu w dniach 13 i 14 marca 2008 r. uzgodniła zestaw wniosków w reakcji na główne słabości zidentyfikowane w systemie finansowym. Jednym z jego celów była poprawa funkcjonowania rynku i systemów bodźców, włącznie z rolą agencji ratingowych.
- (10) Uważa się, że agencje ratingowe, z jednej strony, nie odzwierciedliły wystarczająco wcześniej pogarszających się warunków rynkowych w swoich ratingach kredytowych, a z drugiej strony – nie dostosowały na czas swoich ratingów kredytowych w odpowiedzi na pogłębiający się kryzys na rynku. Najlepiej można to naprawić, stosując środki związane z konfliktem interesów, jakością ratingów kredytowych, przejrzystością agencji ratingowych, ich wewnętrznym zarządzaniem i nadzorem nad ich działalnością. Użytkownicy ratingów kredytowych nie powinni ślepo polegać na ratingach kredytowych, ale powinni z najwyższą starannością przeprowadzić własną analizę i zawsze zachować odpowiednią należytą staranność przy korzystaniu z takich ratingów kredytowych.
- (11) Niezbędne jest ustanowienie wspólnych ram dla zasad dotyczących podniesienia jakości ratingów kredytowych, zwłaszcza jakości ratingów kredytowych wykorzystywanych przez odpowiednie instytucje finansowe i osoby regulowane w ramach zharmonizowanych zasad we Wspólnocie. W przeciwnym razie istnieje ryzyko, że państwa członkowskie podejmą rozbieżne środki na szczeblu krajowym. Miałyby to bezpośredni negatywny wpływ na prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego i stworzyłyby przeszkody w jego funkcjonowaniu, ponieważ agencje ratingowe wystawiające ratingi kredytowe wykorzystywane przez instytucje finansowe we Wspólnocie podlegałyby różnym zasadom w różnych państwach członkowskich. Ponadto rozbieżne wymogi w zakresie jakości ratingów mogłyby doprowadzić do różnego poziomu ochrony inwestorów i konsumentów. Użytkownicy ratingów kredytowych wydanych we Wspólnocie z ratingami kredytowymi wydanymi na szczeblu międzynarodowym.

(1) Dz.U. L 375 z 31.12.1985, s. 3. Dyrektywa zastąpiona, ze skutkiem od dnia 1 lipca 2011 r., przez dyrektywę 2009/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (zob. s. 32 niniejszego Dziennika Urzędowego).

(2) Dz.U. L 235 z 23.9.2003, s. 10.

(3) Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 64.

(4) Dz.U. L 149 z 30.4.2004, s. 1.

(5) Dz.U. C 59 z 11.3.2006, s. 2.

(6) Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 18.

- (12) Niniejsze rozporządzenie nie powinno w żaden sposób wpływać na korzystanie z ratingów kredytowych przez osoby inne niż te, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu.
- (13) Pożądane jest uwzględnienie korzystania we Wspólnocie z ratingów kredytowych wystawionych w państwach trzecich do celów regulacyjnych, pod warunkiem że spełniają one wymogi co najmniej tak rygorystyczne jak wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu. Niniejsze rozporządzenie wprowadza system zatwierdzania umożliwiający agencjom ratingowym mającym siedzibę we Wspólnocie i zarejestrowanym zgodnie z jego przepisami zatwierdzanie ratingów kredytowych wystawionych w państwach trzecich. Zatwierdzając rating kredytowy wydany w państwie trzecim, agencje ratingowe powinny ustalać i monitorować na bieżąco, czy działalność w zakresie ratingu kredytowego prowadząca do wystawienia takiego ratingu kredytowego jest zgodna z wymogami dotyczącymi wystawiania ratingów kredytowych, co najmniej tak rygorystycznymi jak wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu i prowadzącymi w praktyce do osiągnięcia takich samych celów i skutków.
- (14) W odpowiedzi na obawy, że brak siedziby we Wspólnocie może być poważną przeszkodą dla skutecznego nadzoru w najlepszym interesie rynków finansowych we Wspólnocie, należy wprowadzić tego rodzaju system zatwierdzania dla agencji ratingowych powiązanych lub ściśle współpracujących z agencjami ratingowymi z siedzibą we Wspólnocie. W niektórych przypadkach niezbędne może być jednak dostosowanie wymogów dotyczących fizycznej obecności we Wspólnocie, zwłaszcza w przypadku mniejszych agencji ratingowych z państw trzecich, które nie są obecne ani nie mają powiązań we Wspólnocie. W przypadku takich agencji ratingowych należy zatem ustanowić szczególnie system certyfikacji, pod warunkiem że nie mają one znaczenia systemowego dla stabilności finansowej lub integralności rynków finansowych w państwie członkowskim lub państwach członkowskich.
- (15) Certyfikacja powinna być możliwa po stwierdzeniu przez Komisję równoważności ram prawnych i nadzorczych państwa trzeciego z wymogami niniejszego rozporządzenia. Przewidywany mechanizm równoważności nie powinien dawać automatycznego dostępu do Wspólnoty, powinien jednak dawać możliwość zakwalifikowania agencji ratingowych z państwa trzeciego do poddania indywidualnej ocenie i przyznania wyłączenia z niektórych wymogów organizacyjnych dotyczących agencji ratingowych działających we Wspólnocie, w tym z wymogu fizycznej obecności we Wspólnocie.
- (16) Rozporządzenie powinno także wymagać od agencji ratingowej z państwa trzeciego spełnienia kryteriów stanowiących ogólne warunki wstępne uczciwości prowadzonej przez nią działalności w zakresie ratingu kredytowego, w celu zapobieżenia ingerencji właściwych organów i innych organów publicznych tego państwa w zawartość ratingów kredytowych, a także w celu wprowadzenia odpowiedniej polityki dotyczącej konfliktu interesów, rotacji analityków ratingowych oraz regularnego i bieżącego ujawniania informacji.
- (17) Innym ważnym warunkiem wstępnym pewnego systemu zatwierdzania i systemu równoważności jest istnienie pewnych ustaleń dotyczących współpracy między właściwymi organami macierzystych państw członkowskich a odpowiednimi organami właściwymi dla agencji ratingowych z państw trzecich.
- (18) Agencja ratingowa, która zatwierdziła ratingi kredytowe wydane w państwie trzecim, powinna ponosić pełną i bezwarunkową odpowiedzialność za zatwierdzone ratingi kredytowe i za spełnienie odpowiednich warunków zatwierdzenia, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu.
- (19) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć zastosowania do ratingów kredytowych sporządzanych przez agencje ratingowe na indywidualne zamówienie i przekazywanych wyłącznie zamawiającemu, nieprzeznaczonych do publicznego ujawnienia ani do rozpowszechniania w drodze subskrypcji.
- (20) Badań inwestycyjnych, zaleceń inwestycyjnych i innych opinii o wartości lub cenie instrumentu finansowego lub zobowiązania finansowego nie należy uważać za ratingi kredytowe.
- (21) Niezamówiony rating kredytowy, mianowicie rating kredytowy niewydany na wniosek emitenta ani ocenianego podmiotu, należy wyraźnie oznaczyć jako taki i odróżnić za pomocą odpowiednich środków od zamówionych ratingów kredytowych.
- (22) W celu uniknięcia ewentualnych konfliktów interesów agencje ratingowe powinny skupić swoją działalność zawodową na wystawianiu ratingów kredytowych. Agencja ratingowa nie powinna być uprawniona do świadczenia usług konsultingowych lub doradczych. W szczególności agencja ratingowa nie powinna wydawać propozycji lub zaleceń dotyczących opracowywania strukturyzowanych instrumentów finansowych. Agencje ratingowe powinny jednak mieć możliwość świadczenia usług dodatkowych, o ile nie powoduje to potencjalnego konfliktu interesów z wystawianiem ratingów kredytowych.
- (23) Agencje ratingowe powinny stosować rygorystyczne, systematyczne i zapewniające kontynuację metody ratingu, podlegające walidacji, w tym na podstawie odpowiednich doświadczeń z przeszłości i w formie weryfikacji *ex post*. Wymóg ten nie powinien jednak w żadnym wypadku uzasadniać ingerencji właściwych organów ani państw członkowskich w zawartość i metody ratingów kredytowych. Podobnie wymóg przeprowadzania co najmniej raz w roku przeglądu ratingów kredytowych przez agencje ratingowe nie powinien negatywnie wpływać na obowiązek bieżącego monitorowania ratingów kredytowych przez agencje ratingowe i poddawania ich przeglądowi w razie potrzeby. Wymogów tych nie należy stosować w sposób utrudniający wejście na rynek nowym agencjom ratingowym.
- (24) Ratingi kredytowe powinny być uzasadnione i poparte solidnymi dowodami, by uniknąć niewiarygodności ratingów.
- (25) Agencje ratingowe powinny podawać do wiadomości publicznej informacje o metodach, modelach i podstawowych założeniach ratingowych wykorzystywanych przez nie w ramach działalności w zakresie ratingu kredytowego. Ujawniane informacje o modelach powinny być na tyle szczegółowe, by pozwalały użytkownikom ratingów kredytowych samodzielnie i z należytą starannością ocenić, czy mogą polegać na tych ratingach kredytowych. Z drugiej strony, ujawniane informacje o modelach nie powinny zawierać szczególnie chronionych informacji gospodarczych ani stwarzać poważnych utrudnień dla innowacji.

- (26) Agencje ratingowe powinny ustanowić odpowiednią politykę wewnętrzną i odpowiednie procedury wewnętrzne dotyczące pracowników i innych osób przygotowujących ratingi kredytowe, aby zapobiec konfliktom interesów, wskazywać je i eliminować lub zarządzać nimi i je ujawniać oraz aby zapewnić w każdym czasie jakość, uczciwość i wnikliwość procesu ratingu kredytowego i jego przeglądu. Taka polityka i takie procedury powinny w szczególności obejmować mechanizm kontroli wewnętrznej i funkcję nadzoru zgodności z prawem.
- (27) Agencje ratingowe powinny unikać sytuacji, w których występują konflikty interesów, i odpowiednio zarządzać takimi konfliktami, gdy są one nieuniknione, w celu zapewnienia swojej niezależności. Agencje ratingowe powinny terminowo ujawniać informacje o konfliktach interesów. Powinny one również rejestrować wszelkie istotne zagrożenia dla niezależności agencji ratingowej oraz jej pracowników i innych osób uczestniczących w procesie ratingu kredytowego wraz z zabezpieczeniami, które zastosowano w celu zmniejszenia tych zagrożeń.
- (28) Agencja ratingowa lub grupa agencji ratingowych powinna utrzymywać ustalenia dotyczące dobrego ładu korporacyjnego. Określając ustalenia w zakresie ładu korporacyjnego, agencja ratingowa lub grupa agencji ratingowych powinna uwzględnić konieczność zapewnienia niezależności, obiektywności i odpowiedniej jakości wystawianych przez nią ratingów.
- (29) W celu zapewnienia niezależności procesu wystawiania ratingu od interesów gospodarczych agencji ratingowej jako przedsiębiorstwa, agencje ratingowe powinny zapewniać, aby przynajmniej jedna trzecia, ale nie mniej niż dwóch członków zarządu lub rady nadzorczej była niezależna w sposób zgodny z pkt 13 sekcji III zalecenia Komisji 2005/162/WE z dnia 15 lutego 2005 r. dotyczącego roli dyrektorów niewykonawczych lub będących członkami rady nadzorczej spółek giełdowych i komisji rady (nadzorczej) ⁽¹⁾. Ponadto większość wyższej kadry kierowniczej, w tym wszyscy członkowie niezależni, powinna mieć wystarczającą wiedzę specjalistyczną w zakresie odpowiednich dziedzin usług finansowych. Pracownik ds. zgodności powinien regularnie składać wyższej kadry kierowniczej oraz niezależnym członkom zarządu lub rady nadzorczej sprawozdania z wypełniania swoich zadań.
- (30) W celu uniknięcia konfliktów interesów wynagrodzenie niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej nie powinno zależeć od wyników działalności agencji ratingowej.
- (31) Agencja ratingowa powinna przeznaczyć wystarczającą liczbę pracowników posiadających odpowiednią wiedzę i doświadczenie do działalności w zakresie ratingu kredytowego. W szczególności agencja ratingowa powinna zapewnić odpowiednie zasoby ludzkie i finansowe do wystawiania ratingów kredytowych oraz ich monitorowania i aktualizowania.
- (32) Aby uwzględnić szczególną sytuację agencji ratingowych zatrudniających mniej niż 50 osób, właściwe organy powinny mieć możliwość zwolnienia takich agencji ratingowych z niektórych obowiązków ustanowionych niniejszym rozporządzeniem w odniesieniu do roli niezależnych członków zarządu, funkcji nadzoru zgodności z prawem oraz mechanizmu rotacji, pod warunkiem że te agencje ratingowe są w stanie wykazać, że spełniają szczególne warunki. Właściwe organy powinny zbadać w szczególności, czy wielkość agencji ratingowej nie została określona w sposób umożliwiający agencji ratingowej lub grupie agencji ratingowych uchylać się od spełniania wymogów niniejszego rozporządzenia. Właściwe organy państw członkowskich powinny stosować zwolnienia w sposób pozwalający uniknąć ryzyka fragmentacji rynku wewnętrznego i gwarantujący jednolite stosowanie prawa wspólnotowego.
- (33) Długotrwałe relacje z tymi samymi ocenianymi podmiotami lub ich powiązаныmi stronami trzecimi mogą zagrozić niezależności analityków ratingowych i osób zatwierdzających ratingi kredytowe. Dlatego analitycy i osoby zatwierdzające ratingi powinni podlegać odpowiedniemu mechanizmowi rotacji, który powinien pozwalać na stopniową zmianę składu zespołów analitycznych i komitetów ratingowych.
- (34) Agencje ratingowe powinny zapewniać, aby metody, modele i podstawowe założenia ratingowe, takie jak założenia matematyczne lub korelacyjne, wykorzystywane do ustalania ratingów kredytowych, były odpowiednio utrzymywane, aktualne i poddawane kompleksowemu przeglądowi okresowemu, a ich opisy publikowane w sposób umożliwiający całościowy przegląd. Jeżeli brak wiarygodnych danych lub złożona struktura nowego typu instrumentu finansowego, zwłaszcza strukturyzowanych instrumentów finansowych, rodzi poważne wątpliwości co do możliwości wystawienia wiarygodnego ratingu kredytowego przez agencję ratingową, agencja ratingowa nie powinna wystawiać ratingu kredytowego lub powinna wycofać istniejący rating kredytowy. Przy okazji przeglądu powinny być ujawniane zmiany jakości informacji dostępnych w celu monitorowania istniejącego ratingu kredytowego, a w stosownych przypadkach powinno się dokonywać zmiany ratingu.
- (35) W celu zapewnienia odpowiedniej jakości ratingów kredytowych agencja ratingowa powinna podjąć działania zmierzające do zapewnienia wiarygodności informacji wykorzystywanych przez nią do wystawiania ratingu kredytowego. W tym celu agencja ratingowa powinna być w stanie przewidzieć między innymi wykorzystanie sprawozdań finansowych poddanych niezależnemu audytowi i publicznie ujawnionych informacji, weryfikację przez uznane strony trzecie, badanie wybranych losowo prób z informacji uzyskanych przez agencję ratingową lub postanowienia umowne wyraźnie wskazujące na odpowiedzialność ocenianego podmiotu lub powiązanych z nim stron trzecich, jeśli informacje dostarczone na mocy umowy są rozmyślnie fałszywe lub wprowadzają w błąd lub jeśli oceniany podmiot lub powiązane z nim strony trzecie nie zachowują należytej staranności w stosunku do dokładności informacji, o których mowa w warunkach umowy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 52 z 25.2.2005, s. 51.

- (36) Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla obowiązku ochrony przez agencje ratingowe prawa osób fizycznych do prywatności w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych zgodnie z dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽¹⁾.
- (37) Agencje ratingowe muszą ustanowić odpowiednie procedury regularnego przeglądu metod, modeli i podstawowych założeń ratingowych wykorzystywanych przez agencje ratingowe i dokonywać ich regularnego przeglądu w celu umożliwienia właściwego odzwierciedlenia zmieniających się warunków na rynkach aktywów podstawowych. W celu zapewnienia przejrzystości wszelkie istotne zmiany metod i praktyk, procedur i procesów agencji ratingowych należy ujawnić, zanim zaczną obowiązywać, chyba że wyjątkowe warunki rynkowe wymagają natychmiastowych zmian w ratingu kredytowym.
- (38) Agencja ratingowa powinna wskazać wszelkie odpowiednie ostrzeżenia o ryzyku, włącznie z analizą wrażliwości odpowiednich założeń. Taka analiza powinna wyjaśniać, w jaki sposób różne zmiany na rynku, które zmieniają parametry wbudowane w model, mogą wpływać na zmiany ratingu kredytowego (na przykład zmienność). Agencja ratingowa powinna zapewnić, aby informacje dotyczące historycznych współczynników niewypłacalności jej kategorii ratingu były weryfikowalne i wymierne oraz stanowiły dla zainteresowanych stron wystarczającą podstawę do zrozumienia historycznych wyników każdej kategorii ratingu oraz tego, czy i jak zmieniły się kategorie ratingu. Jeśli charakter ratingu kredytowego lub inne okoliczności sprawiają, że historyczny wskaźnik niewypłacalności jest niewłaściwy, nieważny statystycznie lub w inny sposób może wprowadzić w błąd użytkowników ratingu kredytowego, agencja ratingowa powinna udzielić odpowiednich wyjaśnień. Informacje takie powinny być w miarę możliwości porównywalne ze schematami istniejącymi w sektorze, aby pomóc inwestorom w dokonaniu porównań między wynikami różnych agencji ratingowych.
- (39) Celem zwiększenia przejrzystości ratingów kredytowych i przyczynienia się do ochrony inwestorów, CESR powinien prowadzić centralne repozytorium, gdzie przechowywane powinny być informacje na temat wyników agencji ratingowych w przeszłości i na temat wydanych w przeszłości ratingów kredytowych. Agencje ratingowe powinny dostarczać do tego repozytorium informacje w standardowym formacie. CESR powinien udostępnić publicznie te informacje i corocznie publikować podsumowanie informacji na temat głównych odnotowanych zmian sytuacji.
- (40) W pewnych okolicznościach strukturyzowane instrumenty finansowe mogą mieć skutki odmienne od tradycyjnych instrumentów dłużnych przedsiębiorstw. Stosowanie tych samych kategorii ratingu do obu typów instrumentów bez dalszych wyjaśnień mogłoby wprowadzić inwestorów w błąd. Agencje ratingowe powinny odgrywać istotną rolę w zwiększaniu świadomości użytkowników ratingów kredytowych na temat specyfiki strukturyzowanych produktów finansowych w porównaniu z produktami tradycyjnymi. Dlatego też agencje ratingowe powinny wyraźnie rozróżniać z jednej strony kategorie ratingu stosowane do oceny strukturyzowanych instrumentów finansowych i z drugiej strony kategorie ratingu stosowane w odniesieniu do innych instrumentów lub zobowiązań finansowych, poprzez oznaczenie kategorii ratingu odpowiednim symbolem.
- (41) Agencje ratingowe powinny podjąć środki w celu uniknięcia sytuacji, w których emitenci zwracają się o wstępną ocenę ratingu danego strukturyzowanego instrumentu finansowego do kilku agencji ratingowych, aby zidentyfikować tę, która oferuje najlepszy rating kredytowy dla proponowanej struktury. Emitenci powinni również unikać stosowania takich praktyk.
- (42) Agencja ratingowa powinna rejestrować metody ratingów kredytowych i regularnie aktualizować zmiany tych metod, jak również rejestrować istotne elementy dialogu pomiędzy analitykiem ratingowym a ocenianym podmiotem lub powiązanymi z nim stronami trzecimi.
- (43) W celu zapewnienia wysokiego poziomu zaufania inwestorów i konsumentów do rynku wewnętrznego agencje ratingowe wystawiające ratingi kredytowe wykorzystywane przez instytucje finansowe we Wspólnocie powinny podlegać rejestracji. Rejestracja taka stanowi zasadniczy warunek wstępny wystawiania przez agencje ratingowe ratingów kredytowych wykorzystywanych do celów regulacyjnych we Wspólnocie. Niezbędne jest zatem określenie zharmonizowanych warunków i procedury rejestracji, zawieszenia oraz wycofania takiej rejestracji.
- (44) Niniejsze rozporządzenie nie powinno zastępować ustalonego procesu uznawania zewnętrznych instytucji oceny wiarygodności kredytowej (ECAI) zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE. Uznane już we Wspólnocie ECAI powinny złożyć wniosek o rejestrację zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (45) Agencja ratingowa zarejestrowana przez właściwy organ odpowiedniego państwa członkowskiego powinna mieć prawo do wystawiania ratingów kredytowych w całej Wspólnocie. Konieczne jest zatem utworzenie jednej procedury rejestracji dla każdej agencji ratingowej, która to rejestracja będzie skuteczna w całej Wspólnocie. Rejestracja agencji ratingowej powinna być skuteczna w całej Wspólnocie po wydaniu, zgodnie z odnośnym prawem krajowym, decyzji w sprawie rejestracji wydanej przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego.
- (46) Konieczne jest utworzenie jednego punktu składania wniosków o rejestrację. CESR powinien otrzymywać wnioski o rejestrację i skutecznie informować właściwe organy we wszystkich państwach członkowskich. CESR powinien również udzielać właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego porady w sprawie kompletności wniosku. Rozpatrywanie wniosków o rejestrację powinno być przeprowadzone na szczeblu krajowym przez odpowiedni właściwy organ. W celu skutecznego postępowania z agencjami ratingowymi właściwe organy powinny utworzyć sieci operacyjne (kolegia) wspierane przez skuteczną infrastrukturę informatyczną. CESR powinien ustanowić podkomitet specjalizujący się w ratingach kredytowych każdej klasy aktywów ocenianych przez agencje ratingowe.

(¹) Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

- (47) Niektóre agencje ratingowe składają się z kilku podmiotów prawnych, które razem tworzą grupę agencji ratingowych. Podczas rejestrowania każdej agencji ratingowej będącej częścią takiej grupy właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich powinny koordynować rozpatrywanie wniosków złożonych przez agencje ratingowe należące do tej samej grupy, jak również proces decyzyjny dotyczący rejestracji. Powinna jednak istnieć możliwość odmówienia rejestracji agencji ratingowej wchodzącej w skład grupy agencji ratingowych, gdy taka agencja ratingowa nie spełnia wymogów rejestracji zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, podczas gdy inni członkowie takiej grupy spełniają wszystkie te wymogi. Ponieważ kolegium nie powinno posiadać uprawnień do wydawania prawnie wiążących decyzji, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego członków grupy agencji ratingowych powinny wydać osobną decyzję dotyczącą agencji ratingowej z siedzibą na terytorium danego państwa członkowskiego.
- (48) Kolegium powinno stanowić skuteczną platformę wymiany informacji nadzorczych między właściwymi organami, koordynacji ich działań i środków nadzorczych niezbędnych do sprawowania skutecznego nadzoru nad agencjami ratingowymi. W szczególności kolegium powinno ułatwiać monitorowanie spełniania warunków zatwierdzania ratingów kredytowych wystawianych w państwach trzecich, certyfikacji, ustaleń dotyczących outsourcingu oraz zwolnień, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu. Działalność kolegiów powinna przyczynić się do zharmonizowanego stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia oraz do spójności praktyk nadzorczych.
- (49) Aby wzmocnić praktyczną koordynację działalności kolegium, jego członkowie powinni wybrać ze swojego grona koordynatora. Koordynator powinien przewodniczyć posiedzeniom kolegium, ustanawiać pisemne ustalenia dotyczące koordynacji kolegium oraz koordynować jego działania. W procesie rejestracji koordynator powinien oceniać konieczność przedłużenia okresu rozpatrywania wniosków, koordynować takie rozpatrywanie oraz działać w porozumieniu z CESR.
- (50) W listopadzie 2008 r. Komisja powołała grupę wysokiego szczebla, która przyjrzy się przyszłej europejskiej architekturze nadzoru w dziedzinie usług finansowych, włącznie z rolą CESR.
- (51) Obecnej struktury nadzoru nie należy traktować jako długoterminowego rozwiązania w zakresie nadzoru nad agencjami ratingowymi. Kolegia właściwych organów, mające usprawnić współpracę w zakresie nadzoru i spójność w tej dziedzinie na obszarze Wspólnoty, stanowią istotny krok naprzód, ale nie mogą zastąpić wszystkich korzyści bardziej skonsolidowanego nadzoru branży ratingów kredytowych. Kryzys na międzynarodowych rynkach finansowych wyraźnie pokazał, że właściwym jest rozważenie dalszej potrzeby na szeroko zakrojoną reformę modelu regulacyjnego i nadzorczego we wspólnotowym sektorze finansowym. Aby osiągnąć niezbędny poziom spójności nadzoru we Wspólnocie i współpracy w tej dziedzinie, a także wzmocnić stabilność systemu finansowego, pilnie potrzebne są dalsze szeroko zakrojone reformy modelu regulacyjnego i nadzorczego we wspólnotowym sektorze finansowym, które powinna szybko zaproponować Komisja Europejska, z należytym uwzględnieniem wniosków przedstawionych w dniu 25 lutego 2009 r. Komisja powinna jak najszybciej, a w każdym razie do dnia 1 lipca 2010 r. złożyć Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i innym zainteresowanym instytucjom sprawozdanie z wszelkich ustaleń w tym względzie i przedstawić wszelkie wnioski legislacyjne konieczne do naprawienia braków stwierdzonych w odniesieniu do ustaleń dotyczących koordynacji i współpracy w zakresie nadzoru.
- (52) Za istotne zmiany w warunkach pierwszej rejestracji agencji ratingowej należy uznać między innymi istotne zmiany w systemie zatwierdzania, ustaleń dotyczących outsourcingu, a także w otwieraniu i zamykaniu oddziałów.
- (53) Nadzór nad agencją ratingową powinien być prowadzony przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego we współpracy z właściwymi organami pozostałych zainteresowanych państw członkowskich, z wykorzystaniem odpowiedniego kolegium i przy zapewnieniu odpowiedniego udziału CESR.
- (54) Zdolności właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego i innych członków odpowiedniego kolegium do oceny i monitorowania wypełniania przez agencję ratingową obowiązków określonych w niniejszym rozporządzeniu nie powinny ograniczać żadne ustalenia w zakresie outsourcingu wprowadzone przez agencję ratingową. W razie stosowania ustaleń dotyczących outsourcingu agencja ratingowa powinna nadal być odpowiedzialna za wykonywanie wszystkich swoich zobowiązań zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (55) W celu utrzymania wysokiego poziomu zaufania inwestorów oraz umożliwienia bieżącego nadzoru ratingów kredytowych wystawionych we Wspólnocie od agencji ratingowych z siedzibą poza Wspólnotą należy wymagać utworzenia podmiotu zależnego we Wspólnocie, aby umożliwić skuteczny nadzór nad ich działalnością na terytorium Wspólnoty oraz skuteczne stosowanie systemu zatwierdzania. Powinno się również zachęcać do tworzenia nowych podmiotów na rynku agencji ratingowych.
- (56) Właściwe organy powinny móc wykorzystywać uprawnienia określone w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do agencji ratingowych, osób uczestniczących w działalności z zakresu ratingu kredytowego, ocenianych podmiotów i powiązanych z nimi stron trzecich, stron trzecich, którym agencje ratingowe zleciły niektóre funkcje lub działania na zasadzie outsourcingu, lub innych osób w inny sposób powiązanych z agencjami ratingowymi lub z działalnością z zakresu ratingu kredytowego. Do osób takich powinni należeć udziałowcy lub członkowie zarządów lub rad nadzorczych agencji ratingowych i ocenianych podmiotów.
- (57) Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące opłat nadzorczych powinny pozostawać bez uszczerbku dla stosownych przepisów prawa krajowego w zakresie opłat nadzorczych lub podobnych.

- (58) Należy stworzyć mechanizm zapewniający skuteczne egzekwowanie niniejszego rozporządzenia. Właściwe organy państw członkowskich powinny mieć do dyspozycji środki niezbędne do zagwarantowania, że wystawianie ratingów we Wspólnocie odbywa się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Użycie tych środków nadzorczych powinno być zawsze skoordynowane w ramach odpowiedniego kolegium. Środki takie, jak wycofanie rejestracji lub zawieszenie korzystania z ratingów kredytowych do celów regulacyjnych, powinny być stosowane, jeżeli uznane zostaną za współmierne do wagi naruszenia obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia. Wykonując uprawnienia nadzorcze, właściwe organy powinny należyście uwzględniać interesy inwestorów i stabilność rynku. W celu zachowania niezależności analitycznej agencji ratingowej w procesie wystawiania ratingu kredytowego oraz uniknięcia niewiarygodności ratingów kredytowych właściwe organy ani państwa członkowskie nie powinny ingerować w zawartość ratingów kredytowych i metody stosowane przez agencję ratingową do ustalenia ratingu kredytowego. W przypadku wywierania nacisku na agencję ratingową agencja ta powinna powiadomić Komisję i CESR. Komisja powinna zbadać, czy w poszczególnych przypadkach należy podjąć dalsze działania przeciwko zainteresowanemu państwu członkowskiemu w związku z niewypełnieniem przez nie obowiązków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.
- (59) Pożądane jest, by proces decyzyjny, o którym mowa w niniejszym rozporządzeniu, opierał się na ścisłej współpracy między właściwymi organami państw członkowskich, dlatego przyjmowanie decyzji o rejestracji powinno odbywać się w oparciu o porozumienie. Jest to wstępny wymóg konieczny dla skuteczności procesu rejestracji i sprawowania nadzoru. Proces decyzyjny powinien być skuteczny, sprawny i oparty na konsensusie.
- (60) Państwa członkowskie powinny ze sobą współpracować, aby zapewnić skuteczny nadzór i uniknąć powielania wykonywanych zadań.
- (61) Ważne jest również zapewnienie wymiany informacji między właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad agencjami ratingowymi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem a właściwymi organami sprawującymi nadzór nad instytucjami finansowymi określonymi w niniejszym rozporządzeniu, zwłaszcza z właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór ostrożnościowy lub za stabilność finansową w państwach członkowskich.
- (62) Właściwe organy państw członkowskich inne niż właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego powinny mieć możliwość interwencji i podjęcia odpowiednich środków nadzorczych po poinformowaniu CESR i właściwego organu macierzystego państwa członkowskiego oraz po skonsultowaniu się z odpowiednim kolegium, jeżeli stwierdzą, że zarejestrowana agencja ratingowa, której ratingi wykorzystywane są na jego terytorium, narusza obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia.
- (63) O ile niniejsze rozporządzenie nie przewiduje szczególnej procedury rejestracji, certyfikacji lub wycofania rejestracji, przyjmowania środków nadzorczych lub wykonywania uprawnień nadzorczych, zastosowanie ma prawo krajowe regulujące takie procedury, w tym systemy dotyczące używanych języków, tajemnicę zawodową i poufność wymiany informacji między prawnikiem a klientem, a prawa
- agencji ratingowych i innych osób na mocy tego prawa powinny pozostać nienaruszone.
- (64) Konieczne jest zwiększenie spójności uprawnień, jakimi dysponują właściwe organy, w celu osiągnięcia jednakowego stopnia egzekwowania przepisów na całym rynku wewnętrznym.
- (65) CESR powinien zapewnić spójność stosowania niniejszego rozporządzenia. Powinien on poprawiać i ułatwiać współpracę i koordynację właściwych organów w zakresie działań nadzorczych, a w stosownych przypadkach wydawać wytyczne. CESR powinien zatem ustanowić mechanizm mediacji i wzajemnej oceny w celu ułatwienia stosowania spójnego podejścia przez właściwe organy.
- (66) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić ich wykonywanie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające oraz obejmować co najmniej przypadki poważnego uchybienia zawodowego i braku należytej staranności. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia sankcji administracyjnych lub karnych. CESR powinien wydać wytyczne dotyczące spójności praktyk związanych z takimi sankcjami.
- (67) Wszelka wymiana lub przekazywanie informacji pomiędzy właściwymi organami, innymi organami, instytucjami lub osobami powinny być zgodne z zasadami przekazywania danych osobowych, określonymi w dyrektywie 95/46/WE.
- (68) Rozporządzenie powinno również przewidywać zasady wymiany informacji z właściwymi organami państw trzecich, zwłaszcza z organami odpowiedzialnymi za nadzór nad agencjami ratingowymi, uczestniczącymi w zatwierdzaniu i certyfikacji.
- (69) Bez uszczerbku dla stosowania przepisów wspólnotowych wszelkie roszczenia wobec agencji ratingowych dotyczące wszelkich naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia powinny być podnoszone zgodnie z właściwym prawem krajowym w zakresie odpowiedzialności cywilnej.
- (70) Środki niezbędne do wdrożenia niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (71) W szczególności Komisja powinna być uprawniona, przy uwzględnieniu rozwoju sytuacji na szczeblu międzynarodowym, do zmiany załączników I i II, które określają szczegółowe kryteria oceny wypełniania przez agencję ratingową jej obowiązków w zakresie organizacji wewnętrznej, ustaleń operacyjnych, zasad dotyczących pracowników, prezentacji ratingów kredytowych i ujawniania informacji, oraz do określania lub zmiany kryteriów stwierdzania równoważności przepisów niniejszego rozporządzenia z ramami prawnymi regulacji i nadzoru w państwach trzecich. Ponieważ środki te mają zakres ogólny i zostały opracowane w celu zmiany elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez zastąpienie ich nowymi elementami innymi

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

niż istotne, muszą one być przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.

- (72) By uwzględnić dalszy rozwój sytuacji na rynkach finansowych, Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające stosowanie niniejszego rozporządzenia, zwłaszcza wiarygodność regulacyjną ratingów kredytowych oraz stosowność wynagradzania agencji ratingowej przez oceniany podmiot. W świetle tej oceny Komisja powinna złożyć stosowne wnioski legislacyjne.
- (73) Komisja powinna również przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające bodźce zachęcające emitentów do zlecenia wystawiania ratingów przez agencje ratingowe z siedzibą na terytorium Wspólnoty, możliwe alternatywy dla modelu „emitent płaci”, w tym utworzenie publicznej wspólnotowej agencji ratingowej, oraz spójność krajowych przepisów dotyczących naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia. W świetle tej oceny Komisja powinna złożyć stosowne wnioski legislacyjne.
- (74) Komisja powinna również przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające rozwój sytuacji w zakresie ram regulacyjnych i nadzorczych dla agencji ratingowych w państwach trzecich oraz skutki tego rozwoju sytuacji i przepisów przejściowych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, na stabilność rynków finansowych we Wspólnocie.
- (75) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, mianowicie zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów i inwestorów poprzez ustanowienie wspólnych ram dla jakości ratingów kredytowych wystawianych na rynku wewnętrznym, nie może być osiągnięty w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, zważywszy na obecny brak ustawodawstwa krajowego oraz fakt, że większość istniejących agencji ratingowych ma siedzibę poza Wspólnotą, oraz może zostać lepiej osiągnięte na szczeblu wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie wprowadza wspólne podejście regulacyjne w celu wzmocnienia uczciwości, przejrzystości, odpowiedzialności, dobrego zarządzania i wiarygodności w działalności w zakresie ratingu kredytowego, przyczyniając się do poprawy

jakości ratingów kredytowych wystawianych we Wspólnocie, a tym samym do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, przy jednoczesnym osiągnięciu wysokiego poziomu ochrony konsumentów i inwestorów. Określa ono warunki wystawiania ratingów kredytowych oraz zasady organizacji i postępowania agencji ratingowych w celu wspierania ich niezależności i unikania konfliktów interesów.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do ratingów kredytowych wystawianych przez agencje ratingowe zarejestrowane we Wspólnocie oraz ujawnianych publicznie lub rozpowszechnianych w drodze subskrypcji.
2. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do:
  - a) prywatnych ratingów kredytowych sporządzonych na indywidualne zamówienie i przekazanych wyłącznie zamawiającemu, nieprzeznaczonych do publicznego ujawniania ani rozpowszechniania w drodze subskrypcji;
  - b) punktowych ocen kredytowych, systemów punktowych ocen kredytowych lub podobnych ocen dotyczących obowiązków wynikających ze stosunków konsumenckich, handlowych lub branżowych;
  - c) ratingów kredytowych sporządzonych przez agencje kredytów eksportowych zgodnie z pkt 1.3. części 1 załącznika VI do dyrektywy 2006/48/WE; ani do
  - d) ratingów kredytowych sporządzonych przez banki centralne oraz:
    - (i) za które nie płaci oceniany podmiot;
    - (ii) które nie są publicznie ujawniane;
    - (iii) które są wystawiane zgodnie z zasadami, standardami i procedurami zapewniającymi odpowiednią uczciwość i niezależność działalności w zakresie ratingu kredytowego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; oraz
    - (iv) które nie odnoszą się do instrumentów finansowych wydanych przez odpowiednie państwa członkowskie banków centralnych.

3. Agencja ratingowa składa wniosek o rejestrację zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, co jest warunkiem uznania jej za zewnętrzną instytucję oceny wiarygodności kredytowej („ECAI”) zgodnie z częścią 2 załącznika VI dyrektywy 2006/48/WE, chyba że wystawia ona wyłącznie ratingi kredytowe, o których mowa w ust. 2.

4. W celu zapewnienia jednolitego stosowania ust. 2 lit. d) Komisja może, na wniosek państwa członkowskiego, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 38 ust. 3, i zgodnie z ust. 2 lit. d) niniejszego artykułu, przyjąć decyzję stanowiącą, że bank centralny spełnia warunki tej litery i że jego ratingi kredytowe są zwolnione ze stosowania niniejszego rozporządzenia.

Komisja publikuje na swojej stronie internetowej listę banków centralnych objętych zakresem ust. 2 lit. d) niniejszego artykułu.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „rating kredytowy” oznacza opinię na temat zdolności kredytowej danego podmiotu, długu lub zobowiązania finansowego, dłużnych papierów wartościowych, akcji uprzywilejowanych lub innych instrumentów finansowych lub emitenta takich długów lub zobowiązań finansowych, dłużnych papierów wartościowych, akcji uprzywilejowanych lub innych instrumentów finansowych, wystawioną przy wykorzystaniu uznanego i zdefiniowanego systemu rankingowego kategorii ratingowych;
- b) „agencja ratingowa” oznacza osobę prawną, której działalność zawodowa obejmuje wystawianie ratingów kredytowych;
- c) „macierzyste państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, w którym agencja ratingowa ma swoją siedzibę;
- d) „analityk ratingowy” oznacza osobę, która wykonuje funkcje analityczne niezbędne do wystawienia ratingu kredytowego;
- e) „główny analityk ratingowy” oznacza osobę, której głównym obowiązkiem jest przygotowywanie ratingu kredytowego lub komunikowanie się z emitentem w sprawie konkretnego ratingu kredytowego lub ogólnie w sprawie ratingu kredytowego instrumentu finansowego wydanego przez tego emitenta oraz, w stosownych przypadkach, przygotowywanie odpowiednich zaleceń dla komitetu ratingowego w związku z takim ratingiem;
- f) „oceniany podmiot” oznacza osobę prawną, której zdolność kredytowa jest bezpośrednio lub pośrednio oceniana w ramach ratingu kredytowego, bez względu na to, czy zamówiła ona taki rating czy nie, i bez względu na to, czy dostarczyła informacje do wystawienia takiego ratingu kredytowego czy nie;
- g) „cele regulacyjne” oznaczają wykorzystanie ratingów kredytowych do konkretnego celu polegającego na zapewnieniu zgodności z prawem wspólnotowym wdrożonym w prawie krajowym państw członkowskich;
- h) „kategoria ratingowa” oznacza symbol ratingowy, taki jak litera lub symbol liczbowy, ewentualnie z dodatkowymi znakami identyfikacyjnymi, stosowany w ratingu kredytowym w celu przedstawienia względnej miary ryzyka, służący do rozróżnienia poszczególnych charakterystyk ryzyka różnych rodzajów ocenianych podmiotów, emitentów i instrumentów finansowych lub innych aktywów;
- i) „powiązana strona trzecia” oznacza inicjatora, organizatora, sponsora, jednostkę obsługującą lub każdy inny podmiot, który współdziała z agencją ratingową w imieniu ocenianego podmiotu, włącznie z wszystkimi osobami bezpośrednio lub pośrednio z nim związanymi poprzez kontrolę;
- j) „kontrola” oznacza relację między jednostką dominującą a jednostką zależną, w rozumieniu art. 1 dyrektywy Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych⁽¹⁾, lub bliski związek między dowolną osobą fizyczną lub prawną a jednostką;

⁽¹⁾ Dz.U. L 193 z 18.7.1983, s. 1.

- k) „instrumenty finansowe” oznaczają instrumenty wymienione w sekcji C załącznika I do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych⁽²⁾;
  - l) „strukturyzowany instrument finansowy” oznacza instrument finansowy lub inne aktywa będące wynikiem transakcji sekurytyzacyjnej lub programu sekurytyzacyjnego, o których mowa w art. 4 pkt 36 dyrektywy 2006/48/WE;
  - m) „grupa agencji ratingowych” oznacza grupę jednostek z siedzibą we Wspólnocie składającą się z jednostki dominującej i jej jednostek zależnych w rozumieniu art. 1 i 2 dyrektywy Rady 83/349/EWG, jak również jednostki powiązane ze sobą relacją w rozumieniu art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG, których działalność obejmuje wystawianie ratingów kredytowych. Do celów art. 4 ust. 3 lit. a) grupa agencji ratingowych obejmuje również agencje ratingowe z siedzibą w państwach trzecich;
  - n) „wyższa kadra kierownicza” oznacza osobę lub osoby, które faktycznie kierują działalnością agencji ratingowej, oraz członka lub członków jej zarządu lub rady nadzorczej;
  - o) „działalność w zakresie ratingu kredytowego” oznacza analizę danych i informacji oraz ocenę, zatwierdzenie, wystawianie i przegląd ratingów kredytowych.
2. Do celów ust. 1 lit. a) za ratingi kredytowe nie uznaje się:
- a) zaleceń w rozumieniu art. 1 ust. 3 dyrektywy Komisji 2003/125/WE⁽³⁾;
  - b) badań inwestycyjnych w rozumieniu art. 24 ust. 1 dyrektywy 2006/73/WE⁽⁴⁾ i innych form zaleceń ogólnych, takich jak „kup”, „sprzedaj” lub „trzymaj”, odnoszących się do transakcji instrumentami finansowymi lub do zobowiązań finansowych; ani
  - c) opinii na temat wartości zobowiązania lub instrumentu finansowego.

Artykuł 4

Wykorzystanie ratingów kredytowych

1. Instytucje kredytowe w rozumieniu dyrektywy 2006/48/WE, przedsiębiorstwa inwestycyjne w rozumieniu dyrektywy 2004/39/WE, zakłady ubezpieczeń podlegające pierwszej dyrektywie Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie⁽⁵⁾, zakłady ubezpieczeń na życie w rozumieniu dyrektywy 2002/83/WE

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 339 z 24.12.2003, s. 73.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Komisji 2006/73/WE z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzająca środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy (Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 26).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 228 z 16.8.1973, s. 3.

Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie ⁽¹⁾, zakłady reasekuracji w rozumieniu dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji ⁽²⁾, przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) w rozumieniu dyrektywy 85/611/EWG oraz instytucje pracowniczych programów emerytalnych w rozumieniu dyrektywy 2003/41/WE mogą do celów regulacyjnych wykorzystywać wyłącznie ratingi kredytowe wystawione przez agencje ratingowe z siedzibą we Wspólnocie i zarejestrowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Jeżeli prospekt opublikowany zgodnie z dyrektywą 2003/71/WE i rozporządzeniem Komisji (WE) nr 809/2004 zawiera odesłanie do ratingu kredytowego lub ratingów kredytowych, to emitent, oferent lub osoba ubiegająca się o zezwolenie na prowadzenie działalności handlowej na regulowanym rynku zapewnia, aby prospekt zawierał również jasną i widoczną informację o tym, czy tego rodzaju ratingi kredytowe wystawione zostały przez agencję ratingową z siedzibą we Wspólnocie, zarejestrowaną zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

2. Uznaje się, że agencja ratingowa z siedzibą we Wspólnocie i zarejestrowana zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wystawiła rating kredytowy, gdy rating kredytowy został opublikowany na stronie internetowej agencji ratingowej lub z wykorzystaniem innych środków albo został rozpowszechniony w drodze subskrypcji oraz przedstawiony i ujawniony zgodnie z obowiązkami wynikającymi z art. 10, z wyraźnym stwierdzeniem, że rating kredytowy został zatwierdzony zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

3. Agencja ratingowa z siedzibą we Wspólnocie i zarejestrowana zgodnie z niniejszym rozporządzeniem może zatwierdzać ratingi kredytowe wystawione w państwach trzecich tylko w przypadku gdy działalność w zakresie ratingu kredytowego prowadząca do wystawienia tego typu ratingu kredytowego spełnia następujące warunki:

- a) działalność w zakresie ratingu kredytowego skutkująca wystawieniem ratingu kredytowego, który ma zostać zatwierdzony, jest podejmowana częściowo lub w całości przez zatwierdzającą agencję ratingową lub przez agencje ratingowe należące do tej samej grupy;
- b) agencja ratingowa sprawdziła i może w każdej chwili udowodnić odpowiedniemu właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego, że prowadzenie działalności w zakresie ratingu kredytowego przez agencję ratingową w państwie trzecim, skutkujące wystawieniem ratingu kredytowego, który ma zostać zatwierdzony, spełnia wymogi co najmniej tak rygorystyczne, jak wymogi określone w art. 6–12;
- c) zdolność właściwego organu w macierzystym państwie członkowskim zatwierdzającej agencji ratingowej lub kolegium właściwych organów, o których mowa w art. 29 (kolegium), do oceny i monitorowania, czy agencja ratingowa z siedzibą w państwie trzecim spełnia wymogi, o których mowa w lit. b), nie jest ograniczona;

- d) agencja ratingowa udostępnia odpowiedniemu właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego na wniosek wszelkie informacje konieczne, by umożliwić mu bieżący nadzór w zakresie spełniania wymogów niniejszego rozporządzenia;
- e) istnieje obiektywny powód, by rating kredytowy został opracowany w państwie trzecim;
- f) agencja ratingowa z siedzibą w państwie trzecim uzyskała zezwolenie lub została zarejestrowana i podlega nadzorowi w tym państwie trzecim;
- g) system regulacyjny tego państwa trzeciego zapobiega ingerencji właściwych organów i innych organów publicznych tego państwa w zawartość ratingów kredytowych i w metody ich tworzenia; oraz
- h) istnieją odpowiednie ustalenia dotyczące współpracy między właściwym organem macierzystego państwa członkowskiego zatwierdzającej agencji ratingowej a odpowiednim właściwym organem agencji ratingowej z siedzibą w państwie trzecim. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego zapewnia, że wspomniane ustalenia dotyczące współpracy określają co najmniej poniższe elementy:
  - (i) mechanizm wymiany informacji między zainteresowanymi właściwymi organami; oraz
  - (ii) procedury dotyczące koordynowania działań nadzorczych, mające na celu umożliwienie właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego zatwierdzającej agencji ratingowej monitorowanie na bieżąco działalności w zakresie ratingu kredytowego skutkującej wystawieniem zatwierdzanego ratingu kredytowego.

4. Rating kredytowy zatwierdzony zgodnie z ust. 3 uważa się za rating kredytowy wystawiony przez agencję ratingową z siedzibą we Wspólnocie oraz zarejestrowaną zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Agencja ratingowa z siedzibą we Wspólnocie i zarejestrowana zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nie wykorzystuje takiej procedury zatwierdzania w celu uchylania się od wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu.

5. Agencja ratingowa, która zatwierdziła ratingi kredytowe wystawione w państwach trzecich zgodnie z ust. 3, pozostaje w pełni odpowiedzialna za takie ratingi kredytowe i za spełnienie określonych w nim warunków.

6. Jeżeli zgodnie z art. 5 ust. 6 Komisja uznała ramy prawne i nadzorcze państwa trzeciego za równoważne z wymogami niniejszego rozporządzenia, a ustalenia dotyczące współpracy, o których mowa w art. 5 ust. 7, są operacyjne, to agencja ratingowa zatwierdzająca ratingi kredytowe wystawione w tym państwie trzecim nie podlega już wymogowi sprawdzenia lub wykazania, że spełniono warunek ustanowiony w ust. 3 lit. g) niniejszego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 345 z 19.12.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 323 z 9.12.2005, s. 1.

Artykuł 5

Równoważność i certyfikacja w oparciu o równoważność

1. Ratingi kredytowe, dotyczące podmiotów z siedzibą w państwach trzecich lub emitowanych tam instrumentów finansowych oraz wystawione przez agencję ratingową z siedzibą w państwie trzecim, mogą być stosowane we Wspólnocie zgodnie z art. 4 ust. 1 bez zatwierdzenia zgodnie z art. 4 ust. 3, pod warunkiem że:

- a) agencja ratingowa uzyskała zezwolenie lub została zarejestrowana i podlega nadzorowi w tym państwie trzecim;
- b) Komisja przyjęła decyzję w sprawie równoważności zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu, uznając ramy prawne i nadzorcze państwa trzeciego za równoważne z wymogami niniejszego rozporządzenia;
- c) ustalenia dotyczące współpracy, o których mowa w ust. 7 niniejszego artykułu, są operacyjne;
- d) ratingi kredytowe wystawione przez tę agencję ratingową i jej działalność w zakresie ratingu kredytowego nie ma znaczenia systemowego dla stabilności finansowej lub integralności rynków finansowych w państwie członkowskim lub państwach członkowskich; oraz
- e) agencja ratingowa jest certyfikowana zgodnie z art. 2 niniejszego artykułu.

2. Agencja ratingowa, o której mowa w ust. 1, może złożyć wniosek o certyfikację. Wniosek składa się w Komitecie Europejskich Organów Nadzoru nad Rynkiem Papierów Wartościowych (CESR) zgodnie z odpowiednimi przepisami art. 15. W terminie pięciu dni roboczych od otrzymania wniosku o certyfikację CESR przesyła wniosek właściwym organom wszystkich państw członkowskich, zwracając się do nich o rozważenie przystąpienia do kolegium zgodnie z kryteriami art. 29 ust. 3 lit. b). Właściwe organy, które podjęły decyzję o przystąpieniu do odpowiedniego kolegium, powiadamiają o tym CESR w terminie dziesięciu dni roboczych od otrzymania zaproszenia CESR. Właściwe organy, które powiadamiają CESR zgodnie z niniejszym ustępem, są członkami kolegium. W terminie dwudziestu dni roboczych od otrzymania wniosku o certyfikację CESR sporządza i publikuje na swojej stronie internetowej listę właściwych organów będących członkami kolegium. W terminie dziesięciu dni roboczych od dnia publikacji członkowie kolegium wybierają koordynatora zgodnie z kryteriami art. 29 ust. 5. Po ustanowieniu kolegium jego skład i funkcjonowanie reguluje art. 29.

3. Rozpatrzenie wniosku podlega odpowiednim przepisom i procedurom ustanowionym w art. 16. Decyzja w sprawie certyfikacji opiera się na kryteriach ustanowionych w ust. 1 lit. a)–d) niniejszego artykułu.

Decyzje w sprawie certyfikacji podaje się do wiadomości i publikuje zgodnie z art. 18.

4. Agencja ratingowa może również oddzielnie złożyć wniosek o zwolnienie:

- a) na podstawie analizy konkretnego przypadku – z wymogu spełniania niektórych lub wszystkich wymogów ustanowionych w sekcji A załącznika I i w art. 7 ust. 4, jeżeli agencja

ratingowa jest w stanie wykazać, że wymogi te są niewspółmierne do charakteru, skali i złożoności jej działalności oraz charakteru i zakresu wystawiania ratingów kredytowych;

- b) z wymogu fizycznej obecności we Wspólnocie, jeżeli wymóg taki byłby zbyt obciążający i niewspółmierny do charakteru, skali i złożoności jej działalności oraz charakteru i zakresu wystawiania ratingów kredytowych.

Oceniając ten wniosek, właściwe organy uwzględniają wielkość wnioskującej agencji ratingowej w świetle charakteru, skali i złożoności jej działalności, biorąc pod uwagę charakter i zakres wystawiania przez nią ratingów kredytowych, a także wpływ wystawianych przez nią ratingów kredytowych na stabilność finansową i integralność rynków finansowych w jednym lub większej liczbie państw członkowskich. Na podstawie tych okoliczności właściwe organy mogą udzielić takiego zwolnienia agencji ratingowej.

5. Decyzje w sprawie wyłączeń zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu podlegają odpowiednim przepisom i procedurom ustanowionym w art. 16, z wyjątkiem ust. 7 akapit drugi tego artykułu. W przypadku utrzymującego się wśród członków odpowiedniego kolegium braku porozumienia co do przyznania wyłączenia agencji ratingowej, koordynator przyjmuje w pełni uzasadnioną decyzję.

Do celów certyfikacji, w tym przyznania wyłączeń i nadzoru, koordynator, w stosownych przypadkach, pełni funkcje właściwe organu macierzystego państwa członkowskiego.

6. Komisja może przyjąć decyzję w sprawie równoważności zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 38 ust. 3, stwierdzając, że ramy prawne i nadzorcze państwa trzeciego zapewniają, iż agencje ratingowe, które uzyskały zezwolenie lub zostały zarejestrowane w tym państwie trzecim, spełniają prawnie wiążące wymogi równoważne z wymogami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia oraz podlegają skutecznemu nadzorowi i egzekwowaniu w tym państwie trzecim.

Ramy prawne i nadzorcze państwa trzeciego można uznać za równoważne z niniejszym rozporządzeniem, jeżeli ramy państwa trzeciego spełniają co najmniej następujące warunki:

- a) agencje ratingowe w państwie trzecim wymagają zezwolenia lub rejestracji i podlegają skutecznemu bieżącemu nadzorowi i egzekwowaniu wymogów;
- b) agencje ratingowe w tym państwie trzecim podlegają prawnie wiążącym przepisom równoważnym z przepisami art. 6–12 i załącznika I; oraz
- c) system regulacyjny państwa trzeciego zapobiega ingerencji organów nadzoru i innych organów publicznych w tym państwie w zawartość ratingów kredytowych i w metody ich tworzenia.

Komisja określa dokładniej lub zmienia kryteria ustanowione w akapicie drugim lit. a)–c) w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na rynkach finansowych. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 38 ust. 2.

7. Koordynator wprowadza ustalenia dotyczące współpracy z odpowiednimi właściwymi organami państwa trzeciego, którego ramy prawne i nadzorcze uznano za równoważne z niniejszym rozporządzeniem zgodnie z ust. 6. Ustalenia takie określają co najmniej:

- a) mechanizm wymiany informacji między zainteresowanymi właściwymi organami; oraz
- b) procedury współpracy w zakresie działalności nadzorczej.

CESR koordynuje opracowanie ustaleń dotyczących współpracy między właściwymi organami państw członkowskich a odpowiednimi właściwymi organami państw trzecich, których ramy prawne i nadzorcze uznano za równoważne z niniejszym rozporządzeniem zgodnie z ust. 6.

8. Artykuły 20, 24 i 25 stosuje się odpowiednio do certyfikowanych agencji ratingowych i do wystawionych przez nie ratingów kredytowych.

TYTUŁ II

WYSTAWIANIE RATINGÓW KREDYTOWYCH

Artykuł 6

Niezależność i unikanie konfliktów interesów

1. Agencja ratingowa podejmuje wszelkie niezbędne środki, aby zagwarantować, że na wystawienie ratingu kredytowego nie ma wpływu żaden istniejący lub potencjalny konflikt interesów lub powiązanie gospodarcze, w którym uczestniczy agencja ratingowa wystawiająca dany rating kredytowy, jej kierownictwo, analitycy ratingowi, pracownicy lub wszelkie inne osoby fizyczne, z których usług korzysta lub których usługi kontroluje agencja ratingowa, lub inne osoby bezpośrednio lub pośrednio z nią związane poprzez kontrolę.

2. W celu zapewnienia zgodności z ust. 1 agencja ratingowa przestrzega wymogów określonych w sekcji A i B załącznika I.

3. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego może, na wniosek agencji ratingowej, zwolnić ją z obowiązku spełniania wymogów zawartych w sekcji A pkt 2, 5 i 6 załącznika I oraz w art. 7 ust. 4, jeżeli agencja ratingowa jest w stanie wykazać, że wymogi te są niewspółmierne do charakteru, skali i złożoności jej działalności oraz charakteru i zakresu wystawiania ratingów kredytowych, oraz że:

- a) dana agencja ratingowa zatrudnia mniej niż 50 pracowników;
- b) agencja ratingowa wdrożyła środki i procedury, w szczególności mechanizm kontroli wewnętrznej, ustalenia dotyczące sprawozdawczości i środki zapewniające niezależność analityków ratingowych i osób zatwierdzających ratingi kredytowe, które zapewniają skuteczne przestrzeganie celów niniejszego rozporządzenia; oraz

- c) wielkość agencji ratingowej nie została określona w sposób pozwalający agencji ratingowej lub grupie agencji ratingowych na uchylanie się od obowiązku spełniania wymogów niniejszego rozporządzenia.

W przypadku grupy agencji ratingowych właściwe organy zapewniają, aby co najmniej jedna z agencji ratingowych należących do grupy była zwolniona z obowiązku spełnienia wymogów określonych w załączniku I sekcja A pkt 2, 5 i 6 oraz w art. 7 ust. 4.

Artykuł 7

Analitycy ratingowi, pracownicy i inne osoby uczestniczące w wystawianiu ratingów kredytowych

1. Agencja ratingowa gwarantuje, że analitycy ratingowi, pracownicy agencji ratingowej i wszelkie inne osoby fizyczne, z których usług korzysta lub których usługi kontroluje agencja ratingowa, bezpośrednio uczestniczące w działalności w zakresie ratingu kredytowego, posiadają odpowiednią wiedzę i doświadczenie do wykonywania przydzielonych im obowiązków.

2. Agencja ratingowa zapewnia, aby osoby, o których mowa w ust. 1, nie mogły inicjować negocjacji ani uczestniczyć w negocjacjach dotyczących opłat lub płatności z żadnym ocenianym podmiotem, powiązaną z nim stroną trzecią ani inną osobą bezpośrednio lub pośrednio związaną z ocenianym podmiotem przez kontrolę.

3. Agencja ratingowa zapewnia, aby osoby, o których mowa w ust. 1, spełniały wymogi określone w sekcji C załącznika I.

4. Agencja ratingowa ustanawia odpowiedni stopniowy mechanizm rotacji w stosunku do analityków ratingowych i osób zatwierdzających ratingi kredytowe zgodnie z sekcją C załącznika I. Mechanizm rotacji jest wprowadzany etapami i dotyczy poszczególnych osób, a nie całego zespołu.

5. Wynagrodzenie i ocena pracy analityków ratingowych i osób zatwierdzających ratingi kredytowe nie zależy od wysokości przychodów uzyskiwanych przez agencję ratingową od ocenianych podmiotów lub powiązanych stron trzecich.

Artykuł 8

Metody, modele i podstawowe założenia ratingowe

1. Agencja ratingowa ujawnia opinii publicznej metody, modele i podstawowe założenia ratingowe wykorzystywane przez nią w działalności w zakresie ratingu kredytowego zgodnie z pkt 5 części I sekcji E załącznika I.

2. Agencja ratingowa przyjmuje, wdraża i egzekwuje odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby wystawiane przez nią ratingi kredytowe były oparte na wnikliwej analizie wszystkich dostępnych jej informacji, istotnych dla analizy zgodnie ze stosowanymi przez nią metodami ratingu. Podejmuje ona wszelkie

niezbędne środki, aby informacje wykorzystywane przez nią przy wystawianiu ratingu kredytowego miały wystarczająco dobrą jakość i pochodziły z wiarygodnego źródła.

3. Agencja ratingowa stosuje rygorystyczne, systematyczne i zapewniające kontynuację metody ratingu, podlegające walidacji na podstawie doświadczeń z przeszłości, w tym w formie ponownej weryfikacji.

4. Jeśli agencja ratingowa korzysta z istniejącego ratingu kredytowego przygotowanego przez inną agencję ratingową i dotyczącego aktywów bazowych lub strukturyzowanych instrumentów finansowych, nie może ona odmówić wystawienia ratingu kredytowego podmiotu lub instrumentu finansowego z powodu tego, że część podmiotu lub instrumentu finansowego została wcześniej oceniona przez inną agencję ratingową.

Agencja ratingowa rejestruje wszystkie przypadki, w których w procesie wystawiania ratingu kredytowego inaczej oceni ona istniejące ratingi kredytowe przygotowane przez inną agencję ratingową i dotyczące aktywów bazowych lub strukturyzowanych instrumentów finansowych, oraz podaje uzasadnienie odmiennej oceny ratingu.

5. Agencja ratingowa monitoruje ratingi kredytowe i na bieżąco, a co najmniej raz w roku poddaje przeglądowi swoje ratingi kredytowe i metody, zwłaszcza w przypadku wystąpienia istotnych zmian, które mogłyby mieć wpływ na ratingi kredytowe. Agencja ratingowa wprowadza wewnętrzne ustalenia w celu monitorowania wpływu zmian warunków makroekonomicznych lub warunków panujących na rynkach finansowych na ratingi kredytowe.

6. Jeżeli metody, modele lub podstawowe założenia ratingowe wykorzystywane w działalności w zakresie ratingu kredytowego ulegają zmianie, agencja ratingowa:

- a) niezwłocznie ujawnia prawdopodobny zakres ratingów kredytowych, na które będą miały wpływ te zmiany, korzystając z tych samych środków komunikacji, które były wykorzystane do rozpowszechnienia dotkniętych zmianami ratingów kredytowych;
- b) dokonuje przeglądu ratingów kredytowych tak szybko, jak to możliwe i nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od wprowadzonej zmiany, a w międzyczasie poddaje te ratingi obserwacji; oraz
- c) dokonuje ponownej oceny wszystkich ratingów kredytowych wystawionych w oparciu o te metody, modele lub podstawowe założenia ratingowe, jeżeli ogólny połączony efekt zmian wprowadzonych w wyniku przeglądu ma wpływ na te ratingi kredytowe.

Artykuł 9

Outsourcing

Nie dokonuje się outsourcingu ważnych funkcji operacyjnych w sposób w istotnym stopniu pogarszający jakość kontroli wewnętrznej agencji ratingowej i zdolność właściwych organów do nadzorowania wypełniania przez agencję ratingową zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 10

Ujawnianie i prezentacja ratingów kredytowych

1. Agencja ratingowa nieselektywnie i terminowo ujawnia wszystkie ratingi kredytowe, jak również decyzje o przerwaniu dokonywania ratingu kredytowego. W przypadku decyzji o przerwaniu dokonywania ratingu kredytowego ujawniane informacje obejmują pełne uzasadnienie takiej decyzji.

Akapit pierwszy stosuje się również do ratingów kredytowych rozpowszechnianych w drodze subskrypcji.

2. Agencje ratingowe zapewniają, aby ratingi kredytowe były prezentowane i przetwarzane zgodnie z wymogami określonymi w sekcji D załącznika I.

3. Przy wystawianiu ratingów kredytowych dla strukturyzowanych instrumentów finansowych agencja ratingowa zapewnia wyraźne odróżnianie kategorii ratingu przypisywanych strukturyzowanym instrumentom finansowym, przy pomocy dodatkowego symbolu odróżniającego je od kategorii ratingu stosowanych w odniesieniu do wszelkich innych podmiotów, instrumentów finansowych lub zobowiązań finansowych.

4. Agencja ratingowa ujawnia swoją politykę i procedury dotyczące niezamówionych ratingów kredytowych.

5. Przy wystawianiu niezamówionego ratingu kredytowego agencja ratingowa wyraźnie zaznacza w ratingu kredytowym, czy oceniany podmiot lub powiązana strona trzecia uczestniczyli w procesie ratingu kredytowego oraz czy agencja ratingowa miała dostęp do ksiąg i innych istotnych dokumentów wewnętrznych ocenianego podmiotu lub powiązanej strony trzeciej.

Niezamówione ratingi kredytowe są oznaczane jako takie.

6. Agencja ratingowa nie wykorzystuje nazwy żadnego właściwego organu w sposób, który by wskazywał lub sugerował zatwierdzenie lub zaakceptowanie przez ten organ ratingów kredytowych lub jakiegokolwiek działalności w zakresie ratingu kredytowego prowadzonych przez tę agencję ratingową.

Artykuł 11

Ogólne i okresowe ujawnianie informacji

1. Agencja ratingowa ujawnia w pełni i publicznie oraz niezwłocznie aktualizuje informacje dotyczące elementów określonych w części I sekcji E załącznika I.

2. Agencja ratingowa udostępnia w centralnym repozytorium utworzonym przez CESR informacje na temat jej historycznych wyników, w tym częstotliwość zmian ratingów, oraz informacje o ratingach kredytowych wydanych w przeszłości i o wprowadzonych w nich zmianach. Agencja ratingowa dostarcza do tego repozytorium informacje w standardowym formacie określonym

przez CESR. CESR udostępnia publicznie te informacje i corocznie publikuje podsumowanie informacji na temat głównych odnotowanych zmian sytuacji.

3. Agencja ratingowa corocznie przedstawia właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego i CESR informacje dotyczące elementów określonych w części II pkt 2 sekcji E załącznika I. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego ujawnia te informacje członkom odpowiedniego kolegium.

Artykuł 12

Sprawozdanie w sprawie przejrzystości

Agencja ratingowa publikuje corocznie sprawozdanie w sprawie przejrzystości, które zawiera informacje dotyczące elementów określonych w części III sekcji E załącznika I. Agencja ratingowa publikuje roczne sprawozdanie w sprawie przejrzystości najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od zakończenia każdego roku obrotowego i zapewnia jego dostępność na stronie internetowej agencji przez co najmniej pięć lat.

Artykuł 13

Opłaty za publiczne ujawnienie informacji

Agencja ratingowa nie pobiera opłaty za informacje udostępnione zgodnie z art. 8–12.

TYTUŁ III

NADZÓR NAD DZIAŁALNOŚCIĄ W ZAKRESIE RATINGU KREDYTOWEGO

ROZDZIAŁ I

Procedura rejestracji

Artykuł 14

Wymogi dotyczące rejestracji

1. Agencja ratingowa występuje z wnioskiem o rejestrację do celów art. 2 ust. 1, pod warunkiem że jest osobą prawną z siedzibą we Wspólnocie.

2. Rejestracja staje się skuteczna na terytorium całej Wspólnoty z chwilą, gdy decyzja w sprawie rejestracji wydana przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego, o której mowa w art. 16 ust. 7 lub art. 17 ust. 7, staje się skuteczna na mocy stosownego prawa krajowego.

3. Zarejestrowana agencja ratingowa spełnia w każdym czasie warunki pierwszej rejestracji.

Agencje ratingowe bez zbędnej zwłoki zgłaszają CESR, właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego i koordynatorowi wszelkie istotne zmiany w warunkach pierwszej rejestracji, w tym wszelkie otwarcie i zamknięcie oddziału we Wspólnocie.

4. Bez uszczerbku dla art. 16 lub 17 właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego rejestruje agencję ratingową, jeśli po rozpatrzeniu wniosku stwierdzi, że agencja ratingowa spełnia warunki wystawiania ratingów kredytowych określone w niniejszym rozporządzeniu, z uwzględnieniem przepisów art. 4 i 6.

5. Właściwe organy nie nakładają dodatkowych wymogów dotyczących rejestracji, które nie są przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 15

Wniosek o rejestrację

1. Agencja ratingowa składa wniosek o rejestrację do CESR. Wniosek zawiera informacje dotyczące elementów określonych w załączniku II.

2. Jeżeli wniosek o rejestrację składa grupa agencji ratingowych członkowie grupy upoważniają jednego z członków grupy do złożenia wszystkich wniosków do CESR w imieniu grupy. Upoważniona agencja ratingowa dostarcza informacji dotyczących elementów określonych w załączniku II w odniesieniu do każdego członka grupy.

3. Agencja ratingowa składa wniosek w języku wymaganym zgodnie z prawem jej macierzystego państwa członkowskiego, a także w języku zwyczajowo stosowanym w dziedzinie finansów międzynarodowych.

Wniosek o rejestrację otrzymany od CESR przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego uznaje się za wniosek złożony przez agencję ratingową.

4. W ciągu pięciu dni roboczych od otrzymania wniosku CESR przekazuje kopie wniosku właściwym organom wszystkich państw członkowskich.

W ciągu dziesięciu dni roboczych od otrzymania wniosku CESR udziela właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego porady w sprawie kompletności wniosku.

5. W ciągu 25 dni roboczych od otrzymania wniosku o rejestrację właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego oraz członkowie odpowiedniego kolegium oceniają, czy wniosek jest kompletny, z uwzględnieniem porady CESR, o której mowa w ust. 4. Jeżeli wniosek nie jest kompletny, właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego określa termin, w którym agencja ratingowa ma przedłożyć temu organowi i CESR dodatkowe informacje, i powiadamia o tym członków kolegium i CESR.

Po stwierdzeniu, że wniosek jest kompletny, właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego powiadamia o tym odpowiednio agencję ratingową, członków kolegium i CESR.

6. W ciągu pięciu dni roboczych od otrzymania dodatkowych informacji, o których mowa w ust. 5, CESR przekazuje je właściwym organom innym niż właściwe organy macierzystych państw członkowskich.

Artykuł 16

Rozpatrzenie wniosku o rejestrację agencji ratingowej przez właściwe organy

1. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego i właściwe organy będące członkami odpowiedniego kolegium w terminie 60 dni roboczych od dnia powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 5 akapit drugi:

- a) wspólnie rozpatrują wniosek o rejestrację; oraz
- b) dokładają wszelkich uzasadnionych starań, aby osiągnąć porozumienie w sprawie rejestracji agencji ratingowej lub odmowy takiej rejestracji w oparciu o zgodność agencji ratingowej z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

2. Koordynator może przedłużyć okres rozpatrywania wniosków o 30 dni roboczych, zwłaszcza jeśli agencja ratingowa:

- a) zamierza zatwierdzać ratingi kredytowe zgodnie z art. 4 ust. 3;
- b) zamierza stosować outsourcing; lub
- c) zwraca się z wnioskiem o zwolnienie z obowiązku spełniania wymogów zgodnie z art. 6 ust. 3.

3. Koordynator koordynuje rozpatrywanie wniosku złożonego przez agencję ratingową i zapewnia dostarczenie wszystkim członkom odpowiedniego kolegium wszystkich informacji niezbędnych do rozpatrzenia wniosku.

4. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego opracowuje w pełni uzasadniony projekt decyzji w oparciu o porozumienie, o którym mowa w ust. 1 lit. b), i przedkłada go koordynatorowi.

W przypadku braku porozumienia między członkami odpowiedniego kolegium właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego przygotowuje w pełni uzasadniony projekt decyzji odmownej w oparciu o pisemne opinie członków kolegium, którzy sprzeciwiają się rejestracji, oraz składa go koordynatorowi. Członkowie kolegium, którzy uważają, że należy zezwolić na rejestrację, przygotowują i składają koordynatorowi szczegółowe wyjaśnienie charakteru i podstaw swoich opinii.

5. W terminie 60 dni roboczych od powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 5 akapit drugi, a w każdym razie w ciągu 90 dni roboczych, jeżeli zastosowanie ma ust. 2, koordynator przekazuje CESR w pełni uzasadniony projekt decyzji w sprawie rejestracji lub odmowy rejestracji wraz z wyjaśnieniem, o którym mowa w ust. 4 akapit drugi.

6. W terminie 20 dni roboczych od otrzymania projektu decyzji, o którym mowa w ust. 5, CESR przedstawia członkom odpowiedniego kolegium swoją poradę na temat spełniania przez agencję ratingową wymogów dotyczących rejestracji. Po otrzymaniu porady CESR członkowie kolegium ponownie rozpatrują projekt decyzji.

7. Właściwe organy macierzystych państw członkowskich podejmują w pełni uzasadnioną decyzję o rejestracji lub odmowie rejestracji w ciągu 15 dni roboczych od otrzymania porady CESR. Jeżeli właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego

podejmie decyzję odmienną od porady CESR, przedstawia jej pełne uzasadnienie. W przypadku braku porady CESR właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego podejmuje decyzję w ciągu 30 dni roboczych od dnia przekazania CESR projektu decyzji zgodnie z ust. 5.

W przypadku utrzymującego się braku porozumienia wśród członków odpowiedniego kolegium właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego podejmuje w pełni uzasadnioną decyzję w sprawie odmowy rejestracji, w której wskazuje właściwe organy mające odmienne zdanie i zamieszcza opis ich opinii.

Artykuł 17

Rozpatrzenie wniosku o rejestrację grupy agencji ratingowych przez właściwy organ

1. Koordynator i właściwe organy będące członkami odpowiedniego kolegium w terminie 60 dni roboczych od dnia powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 5 akapit drugi:

- a) wspólnie rozpatrują wnioski o rejestrację; oraz
- b) dokładają wszelkich uzasadnionych starań, aby osiągnąć porozumienie w sprawie rejestracji członków grupy agencji ratingowych lub odmowy takiej rejestracji w oparciu o spełnianie przez te agencje ratingowe warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Koordynator może przedłużyć okres rozpatrywania wniosku o 30 dni roboczych, w szczególności jeśli którakolwiek z agencji ratingowych w grupie:

- a) zamierza zatwierdzać ratingi kredytowe zgodnie z art. 4 ust. 3;
- b) zamierza stosować outsourcing; lub
- c) zwraca się z wnioskiem o zwolnienie z obowiązku spełniania wymogów zgodnie z art. 6 ust. 3.

3. Koordynator koordynuje rozpatrywanie wniosków złożonych przez grupę agencji ratingowych i zapewnia dostarczenie wszystkim członkom odpowiedniego kolegium wszystkich informacji potrzebnych do rozpatrzenia wniosków.

4. Właściwe organy macierzystych państw członkowskich przygotowują w pełni uzasadnione projekty decyzji w odniesieniu do poszczególnych agencji ratingowych należących do grupy, będące wynikiem porozumienia, o którym mowa w ust. 1 lit. b), i składają je koordynatorowi.

W przypadku braku porozumienia między członkami odpowiedniego kolegium właściwe organy macierzystych państw członkowskich przygotowują w pełni uzasadnione projekty decyzji odmownych w oparciu o pisemne opinie członków kolegium, którzy sprzeciwiają się rejestracji, i składają je koordynatorowi. Członkowie kolegium, którzy uważają, że należy zezwolić na rejestrację, przygotowują i składają koordynatorowi szczegółowe wyjaśnienie ich opinii.

5. W terminie 60 dni roboczych od powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 5 akapit drugi, a w każdym razie w ciągu 90

dni roboczych od tego momentu, jeżeli zastosowanie ma ust. 2, koordynator przekazuje CESR w pełni uzasadnione poszczególne projekty decyzji w sprawie rejestracji lub odmowy rejestracji wraz ze szczegółowymi wyjaśnieniami, o których mowa w ust. 4 akapit drugi.

6. W terminie 20 dni roboczych od otrzymania projektu decyzji, o którym mowa w ust. 5, CESR przedstawia członkom odpowiedniego kolegium swoją opinię na temat spełniania przez agencje ratingowe grupy wymogów dotyczących rejestracji. Po otrzymaniu opinii CESR członkowie kolegium ponownie rozpatrują projekt decyzji.

7. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego podejmuje w pełni uzasadnioną decyzję w sprawie rejestracji lub odmowy rejestracji w terminie 15 dni roboczych od otrzymania opinii CESR. Jeżeli właściwe organy macierzystych państw członkowskich podejmą decyzje odmienne od opinii CESR, przedstawiają ich pełne uzasadnienie. W przypadku braku opinii CESR właściwe organy macierzystych państw członkowskich podejmują decyzje w terminie 30 dni roboczych od dnia przekazania CESR projektu decyzji zgodnie z ust. 5.

W przypadku utrzymującego się wśród członków odpowiedniego kolegium braku porozumienia co do rejestracji danej agencji ratingowej właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego takiej agencji ratingowej podejmuje w pełni uzasadnione decyzje w sprawie odmowy rejestracji, w których wskazuje właściwe organy mające odmienne zdanie, i zamieszcza opis ich opinii.

Artykuł 18

Powiadomienie dotyczące decyzji w sprawie rejestracji, decyzji w sprawie odmowy rejestracji lub wycofania rejestracji agencji ratingowej

1. W terminie pięciu dni roboczych od podjęcia decyzji zgodnie z art. 16 lub 17 właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego powiadamia zainteresowaną agencję ratingową, czy została zarejestrowana. Jeśli właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego odmawia rejestracji agencji ratingowej, podaje zainteresowanej agencji ratingowej wszelkie powody odmowy w decyzji w sprawie odmowy rejestracji.

2. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego powiadamia Komisję Europejską, CESR i pozostałe właściwe organy o każdej decyzji podjętej zgodnie z art. 16, 17 lub 20.

3. Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i na swojej stronie internetowej wykaz wszystkich agencji ratingowych zarejestrowanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Wykaz ten jest aktualizowany w terminie 30 dni od daty powiadomienia, o którym mowa w ust. 2.

Artykuł 19

Oплата rejestracyjna i nadzorcza

Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego może pobrać od agencji ratingowej opłaty rejestracyjne lub nadzorcze. Opłaty rejestracyjne lub nadzorcze są proporcjonalne do kosztów poniesionych przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego.

Artykuł 20

Wycofanie rejestracji

1. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego wycofuje rejestrację agencji ratingowej, jeśli agencja ratingowa:

- a) wyraźnie zrzeka się rejestracji lub nie przedstawiła żadnych ratingów kredytowych za poprzednie sześć miesięcy;
- b) uzyskała rejestrację, dopuszczając się poświadczenia nieprawdy lub w inny niezgodny z prawem sposób;
- c) przestała spełniać warunki, na podstawie których została zarejestrowana; lub
- d) poważnie lub wielokrotnie naruszyła przepisy niniejszego rozporządzenia regulujące warunki funkcjonowania agencji ratingowych.

2. W przypadku gdy właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego stwierdzą, że jeden z warunków, o których mowa w ust. 1, został spełniony, powiadamiają koordynatora i ściśle współpracują z członkami odpowiedniego kolegium w celu podjęcia decyzji w sprawie wycofania rejestracji agencji ratingowej.

Członkowie kolegium dokonują wspólnej oceny i dokładają wszelkich uzasadnionych starań, aby osiągnąć porozumienie co do tego, czy istnieje konieczność wycofania rejestracji agencji ratingowej.

W przypadku braku porozumienia właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego, na wniosek dowolnego z członków kolegium lub z własnej inicjatywy, występuje o poradę do CESR. CESR udziela swojej porady w terminie 15 dni roboczych od otrzymania takiego wniosku.

Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego podejmuje odrębną decyzję w sprawie wycofania rejestracji na podstawie porozumienia osiągniętego na forum kolegium.

W przypadku braku porozumienia między członkami kolegium w terminie 30 dni roboczych od powiadomienia o sprawie koordynatora zgodnie z akapitem pierwszym, właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego może podjąć odrębną decyzję w sprawie wycofania rejestracji. Każde odstępstwo przy tej decyzji od opinii wyrażonych przez innych członków kolegium i, w stosownych przypadkach, porady udzielonej przez CESR, wymaga pełnego uzasadnienia.

3. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego, w którym wykorzystywane są ratingi kredytowe wystawiane przez zainteresowaną agencję ratingową, stwierdzi, że jeden z warunków, o którym mowa w ust. 1, został spełniony, może zwrócić się do odpowiedniego kolegium o zbadanie, czy zostały spełnione warunki wycofania rejestracji. W przypadku gdy właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego postanawia nie wycofywać rejestracji zainteresowanej agencji ratingowej, organ ten w pełni uzasadnia swoją decyzję.

4. Decyzja w sprawie wycofania rejestracji staje się bezzwłocznie skuteczna na terytorium całej Wspólnoty, z zastrzeżeniem okresu przejściowego, w celu wykorzystania ratingu kredytowego, o którym mowa w art. 24 ust. 2.

ROZDZIAŁ II

CESR i właściwe organy

Artykuł 21

**Komitet Europejskich Organów Nadzoru nad Papierami
Wartościowymi**

1. CESR doradza właściwym organom w przypadkach określonych w niniejszym rozporządzeniu. Właściwe organy uwzględniają jego porady przed podjęciem wszelkich ostatecznych decyzji na podstawie niniejszego rozporządzenia.

2. Do dnia 7 czerwca 2010 r. CESR wydaje wytyczne dotyczące:

- a) procesu rejestracji i ustaleń dotyczących koordynacji działań właściwych organów i CESR, w tym w zakresie informacji określonych w załączniku II oraz języków obowiązujących we wnioskach składanych do CESR;
- b) operacyjnego funkcjonowania kolegium, w tym dotyczące zasad określania członkostwa w tych kolegiach, stosowania kryteriów wyboru koordynatora, o których mowa w art. 29 ust. 5 lit. a)–d), pisemnych ustaleń dotyczących funkcjonowania kolegiów oraz ustaleń dotyczących koordynacji między kolegiami;
- c) stosowania systemu zatwierdzającego na mocy art. 4 ust. 3 przez właściwe organy; oraz
- d) wspólnych standardów prezentacji informacji, w tym struktury, formatu, metody i okresu sprawozdawczości ujawnianych przez agencje ratingowe zgodnie z art. 11 ust. 2 oraz częścią II pkt 1 sekcja E załącznika I.

3. Do dnia 7 września 2010 r. CESR wydaje wytyczne dotyczące:

- a) praktyk i działań, które mają być na mocy niniejszego rozporządzenia prowadzone przez właściwe organy w zakresie egzekwowania przepisów;
- b) wspólnych standardów oceny zgodności metodyki dotyczącej ratingu kredytowego z wymogami określonymi w art. 8 ust. 3;
- c) rodzajów środków, o których mowa w art. 24 ust. 1 lit. d), mających zapewnić dalsze przestrzeganie wymogów prawnych przez agencje ratingowe; oraz
- d) informacji, których agencja ratingowa musi udzielić we wniosku o certyfikację i na potrzeby dokonania oceny ich znaczenia systemowego dla stabilności finansowej lub integralności rynków finansowych, o których mowa w art. 5.

4. CESR publikuje sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia co roku, a po raz pierwszy do dnia 7 grudnia 2010 r. Sprawozdanie to zawiera w szczególności ocenę realizacji postanowień załącznika I przez agencje ratingowe zarejestrowane na mocy niniejszego rozporządzenia.

5. CESR współpracuje z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego ustanowionym decyzją Komisji 2009/78/WE ⁽¹⁾ oraz Komitetem Europejskich Inspektorów ds. Ubezpieczeń i Emerytur Pracowniczych ustanowionym decyzją Komisji 2009/79/WE ⁽²⁾ oraz konsultuje się z tymi komitetami przed opublikowaniem wytycznych, o których mowa w ust. 2 i 3.

Artykuł 22

Właściwe organy

1. Do dnia 7 czerwca 2010 r. każde państwo członkowskie wyznacza właściwy organ do celów niniejszego rozporządzenia.

2. Właściwe organy dysponują odpowiednią liczbą pracowników posiadających fachową wiedzę i uprawnienia, umożliwiające stosowanie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 23

Uprawnienia właściwych organów

1. Podczas wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia właściwe organy ani żadne inne organy publiczne państwa członkowskiego nie mogą ingerować w treść ratingów kredytowych lub w metody.

2. W celu wypełniania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia właściwe organy posiadają, zgodnie z prawem krajowym, wszelkie uprawnienia nadzorcze i dochodzeniowe niezbędne do wykonywania swoich funkcji. Właściwe organy wykonują swoje uprawnienia:

- a) bezpośrednio;
  - b) we współpracy z innymi organami; lub
  - c) poprzez składanie wniosków do właściwych organów sądowych.
3. W celu wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia właściwe organy, zgodnie z prawem krajowym, posiadają uprawnienia, w celu wykorzystania ich w ramach działalności nadzorczej, do:
- a) uzyskania dostępu do wszelkiego rodzaju dokumentów w dowolnej formie i otrzymywania lub pobierania ich kopii;
  - b) żądania informacji od dowolnej osoby i w razie konieczności wezwania i przesłuchania danej osoby w celu uzyskania informacji;
  - c) przeprowadzania zapowiedzianych lub niezapowiedzianych kontroli na miejscu; oraz
  - d) żądania rejestrów połączeń telefonicznych i przesyłu danych.

Właściwe organy mogą wykorzystywać uprawnienia, o których mowa w akapicie pierwszym, wyłącznie w odniesieniu do agencji ratingowych, osób prowadzących działalność w zakresie ratingu kredytowego, ocenianych podmiotów i powiązanych z nimi stron trzecich, stron trzecich, którym agencje ratingowe zleciły niektóre funkcje lub czynności na zasadzie outsourcingu, oraz osób

⁽¹⁾ Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 28.

w inny sposób powiązanych z agencjami ratingowymi lub wykonywaniem działalności w zakresie ratingu kredytowego.

Artykuł 24

Środki nadzorcze stosowane przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego

1. W przypadku gdy właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego stwierdził, że zarejestrowana agencja ratingowa narusza obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia, może on przyjąć następujące środki:

- a) wycofanie rejestracji tej agencji ratingowej zgodnie z art. 20;
- b) nałożenie tymczasowego zakazu wystawiania ratingów kredytowych, obowiązującego w całej Wspólnocie w stosunku do tej agencji ratingowej;
- c) zawieszenie wykorzystywania ratingów kredytowych wystawionych przez tę agencję ratingową do celów regulacyjnych ze skutkiem na terytorium całej Wspólnoty;
- d) przyjęcie odpowiednich środków mających na celu zagwarantowanie dalszego spełniania wymogów prawnych przez agencje ratingowe;
- e) wydanie publicznych ogłoszeń;
- f) przekazanie spraw odpowiednim krajowym organom w celu wszczęcia postępowania karnego.

2. Ratingi kredytowe mogą być w dalszym ciągu wykorzystywane do celów regulacyjnych po zastosowaniu środków, o których mowa w ust. 1 lit. a) i c), w okresie nieprzekraczającym:

- a) dziesięciu dni roboczych, jeżeli istnieją ratingi kredytowe tego samego instrumentu finansowego lub podmiotu wystawione przez inne agencje ratingowe zarejestrowane zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia; lub
- b) trzech miesięcy, jeżeli nie istnieją ratingi kredytowe tego samego instrumentu finansowego lub podmiotu wystawione przez inne agencje ratingowe zarejestrowane zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

W wyjątkowych okolicznościach związanych z ewentualnym zakłóceniem rynku lub ze stabilnością finansową właściwe organy mogą przedłużyć okres, o którym mowa w lit. b), o trzy miesiące.

3. Przed przyjęciem jakichkolwiek środków, o których mowa w ust. 1, właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego powiadamia koordynatora i zasięga konsultacji członków odpowiedniego kolegium. Członkowie kolegium dokładają wszelkich uzasadnionych starań, niewykraczających poza ich kompetencje, aby osiągnąć porozumienie w sprawie konieczności przyjęcia jakichkolwiek środków, o których mowa w ust. 1.

W przypadku braku porozumienia między członkami kolegium właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego występuje, na wniosek dowolnego członka kolegium lub z własnej inicjatywy, o poradę CESR. CESR udziela porady w terminie dziesięciu dni roboczych od otrzymania takiego wniosku.

W przypadku braku porozumienia między członkami kolegium, czy przyjąć jakiegokolwiek środki, o których mowa w ust. 1, w terminie 15 dni roboczych po powiadomieniu o sprawie koordynatora zgodnie z akapitem pierwszym właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego może podjąć decyzję. Każde odstępstwo przy tej decyzji od opinii wyrażonych przez innych członków kolegium i, w stosownych przypadkach, porady udzielonej przez CESR wymaga pełnego uzasadnienia. Właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego powiadamia bez zbędnej zwłoki koordynatora i CESR o swojej decyzji.

Niniejszy ustęp ma zastosowanie bez uszczerbku dla art. 20.

Artykuł 25

Środki nadzorcze stosowane przez właściwe organy inne niż właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego

1. W przypadku gdy właściwy organ danego państwa członkowskiego stwierdził, że zarejestrowana agencja ratingowa, której ratingi są wykorzystywane na jego terytorium, narusza obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia, może przedsięwziąć następujące środki:

- a) przyjąć środki nadzorcze, o których mowa w art. 24 ust. 1 lit. e) i f);
- b) przyjąć środki, o których mowa w art. 24 ust. 1 lit. d), w obrębie swojej jurysdykcji; przyjmując jeden z tych środków, właściwy organ należycie uwzględni środki już przyjęte lub planowane przez właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego;
- c) nałożyć zawieszenie wykorzystywania ratingów kredytowych agencji ratingowej do celów regulacyjnych przez instytucje, o których mowa w art. 4 ust. 1, których siedziba znajduje się w obrębie jego jurysdykcji zgodnie z art. 24 ust. 2;
- d) zwrócić się do odpowiedniego kolegium o zbadanie, czy środki, o których mowa w art. 24 ust. 1 lit. b), c) lub d), są konieczne.

2. Przed przyjęciem środków, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), właściwy organ powiadamia koordynatora i zasięga konsultacji członków odpowiedniego kolegium. Członkowie kolegium dokładają wszelkich uzasadnionych starań, aby osiągnąć porozumienie w sprawie konieczności przyjęcia jakichkolwiek środków, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b). W przypadku braku porozumienia koordynator występuje, na wniosek dowolnego członka kolegium lub z własnej inicjatywy, o poradę do CESR. CESR udziela porady w terminie dziesięciu dni roboczych od otrzymania takiego wniosku.

3. W przypadku braku porozumienia między członkami odpowiedniego kolegium w terminie 15 dni roboczych od powiadomienia o sprawie koordynatora zgodnie z ust. 2, właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego może podjąć decyzję. Każde odstępstwo przy tej decyzji od opinii wyrażonych przez innych członków kolegium i, w stosownych przypadkach, porady udzielonej przez CESR, wymaga pełnego uzasadnienia. Właściwy organ zainteresowanego państwa członkowskiego bez zbędnej zwłoki powiadamia koordynatora i CESR o swojej decyzji.

4. Niniejszy artykuł ma zastosowanie bez uszczerbku dla art. 20.

ROZDZIAŁ III

Współpraca między właściwymi organami

Artykuł 26

Zobowiązanie do podejmowania współpracy

1. Właściwe organy współpracują ze sobą, gdy jest to konieczne do celów niniejszego rozporządzenia, w tym w przypadkach, w których postępowanie podlegające dochodzeniu nie stanowi naruszenia jakichkolwiek przepisów ustawodawczych lub regulacyjnych obowiązujących w zainteresowanym państwie członkowskim.

2. Właściwe organy ściśle współpracują również z właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad instytucjami, o których mowa w art. 4 ust. 1.

Artykuł 27

Wymiana informacji

1. Właściwe organy bez zbędnej zwłoki wymieniają między sobą informacje wymagane do celów wykonywania ich obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia.

2. Właściwe organy mogą przekazywać właściwym organom odpowiedzialnym za nadzór nad instytucjami, o których mowa w art. 4 ust. 1, bankom centralnym, Europejskiemu Systemowi Banków Centralnych i Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w ramach ich uprawnień jako władz monetarnych, oraz, w stosownych przypadkach, innym organom publicznym odpowiedzialnym za nadzorowanie systemów płatniczych i rozliczeniowych, informacji poufnych przeznaczonych do wykonania ich zadań. Podobnie tym organom lub podmiotom nie uniemożliwia się przekazywania właściwym organom informacji, których mogą one potrzebować w celu wykonywania ich obowiązków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 28

Współpraca w przypadku wniosku odnoszącego się do kontroli na miejscu lub dochodzenia

1. Właściwy organ jednego państwa członkowskiego może zwrócić się do właściwego organu innego państwa członkowskiego o pomoc w zakresie kontroli na miejscu lub dochodzenia.

Właściwy organ informuje CESR o wszelkich wnioskach, o których mowa w akapicie pierwszym. W przypadku dochodzenia lub kontroli o zasięgu transgranicznym właściwy organ może zwrócić się do CESR o przejęcie koordynacji nad tym dochodzeniem lub kontrolą.

2. Jeśli właściwy organ otrzyma ze strony właściwego organu innego państwa członkowskiego wniosek o przeprowadzenie kontroli na miejscu lub dochodzenia, podejmuje którąkolwiek z następujących czynności:

- a) przeprowadza kontrolę na miejscu lub dochodzenie samodzielnie;
- b) zezwala na udział właściwego organu, który złożył wniosek w kontroli na miejscu lub dochodzeniu;

- c) zezwala na samodzielne przeprowadzenie kontroli na miejscu lub dochodzenia przez właściwy organowi, który złożył wniosek;
- d) wyznacza audytorów lub ekspertów do przeprowadzenia kontroli na miejscu lub dochodzenia;
- e) dzieli się realizacją konkretnych zadań w ramach działań nadzorczych z innymi właściwymi organami.

Artykuł 29

Kolegium właściwych organów

1. W terminie dziesięciu dni roboczych od otrzymania wniosku o rejestrację, zgodnie z art. 15, właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego lub – w przypadku grupy agencji ratingowych – właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego agencji ratingowej upoważnionej na mocy art. 15 ust. 2 ustanawia kolegium właściwych organów w celu ułatwienia wykonania działań, o których mowa w art. 4, 5, 6, 16, 17, 20, 24, 25 i 28.

2. W skład kolegium wchodzi właściwe organy macierzystych państw członkowskich i właściwe organy, o których mowa w ust. 3, w przypadku agencji ratingowej lub właściwe organy macierzystych państw członkowskich i właściwe organy, o których mowa w ust. 3, w przypadku grupy agencji ratingowych.

3. Właściwy organ, inny niż właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego, może w dowolnej chwili podjąć decyzję o staniu się członkiem kolegium, pod warunkiem że:

- a) oddział, który jest częścią agencji ratingowej lub jednego z przedsiębiorstw w grupie agencji ratingowych, ma siedzibę w obrębie jego jurysdykcji; lub
- b) wykorzystanie ratingów kredytowych, wystawianych przez zainteresowaną agencję ratingową lub zainteresowaną grupę agencji ratingowych, do celów regulacyjnych jest powszechne albo wywiera lub prawdopodobnie będzie wywierać istotny wpływ w obrębie jego jurysdykcji.

4. Właściwe organy inne niż członkowie kolegium, o których mowa w ust. 3, w obrębie których jurysdykcji wykorzystywane są ratingi kredytowe wystawiane przez zainteresowaną agencję ratingową lub zainteresowaną grupę agencji ratingowych, mogą uczestniczyć w posiedzeniu kolegium lub w prowadzonych przez nie czynnościach.

5. W terminie 15 dni roboczych po ustanowieniu kolegium jego członkowie wybierają koordynatora, zasięgając, w przypadku braku porozumienia, konsultacji CESR. W tym celu należy uwzględnić przynajmniej następujące kryteria:

- a) relację między właściwym organem a agencją ratingową lub grupą agencji ratingowych;
- b) zakres, w jakim ratingi kredytowe będą wykorzystywane do celów regulacyjnych na danym terytorium lub terytoriach;
- c) miejsce we Wspólnocie, w którym agencja ratingowa lub grupa agencji ratingowych wykonuje lub planuje wykonywać najistotniejszą część działalności w zakresie ratingu kredytowego; oraz

- d) dogodność pod względem administracyjnym, optymalizację obciążeń oraz odpowiednie rozłożenie nakładu pracy.

Członkowie kolegium weryfikują wybór koordynatora co najmniej raz na pięć lat, aby upewnić się, że wybrany koordynator jest nadal najbardziej odpowiedni w świetle kryteriów, o których mowa w akapicie pierwszym.

6. Koordynator przewodniczy posiedzeniom kolegium, koordynuje jego działania i zapewnia skuteczną wymianę informacji między jego członkami.

7. Aby zapewnić ścisłą współpracę między właściwymi organami w ramach kolegium, w terminie dziesięciu dni roboczych od jego wyboru koordynator opracowuje pisemne ustalenia dotyczące koordynacji w ramach kolegium dotyczące następujących kwestii:

- a) informacje podlegające wymianie między właściwymi organami;
- b) proces decyzyjny między właściwymi organami, bez uszczerbku dla art. 16, 17 i 20;
- c) przypadki wymagające wzajemnego konsultowania się właściwych organów;
- d) przypadki, w których właściwe organy stosują mechanizm mediacji, o którym mowa w art. 31; oraz
- e) przypadki, w których właściwe organy przekazują zadania związane z nadzorem zgodnie z art. 30.

8. W przypadku braku porozumienia w sprawie pisemnych ustaleń dotyczących koordynacji zgodnie z ust. 7 każdy z członków kolegium może przekazać sprawę CESR. Przed uzgodnieniem tekstu końcowego koordynator należyście uwzględni wydaną przez CESR poradę dotyczącą pisemnych ustaleń dotyczących koordynacji. Pisemne ustalenia określone są w jednym dokumencie, zawierającym w pełni uzasadnione wyjaśnienie wszelkich istotnych odstępstw od porady wydanej przez CESR. Koordynator przekazuje ten dokument członkom kolegium i CESR.

Artykuł 30

Przekazywanie zadań między właściwymi organami

Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego może przekazać którekolwiek ze swoich zadań właściwemu organowi innego państwa członkowskiego pod warunkiem zawarcia umowy z tym organem. Przekazywanie zadań nie ma wpływu na zakres odpowiedzialności wyznaczonego właściwego organu.

Artykuł 31

Mediacja

1. CESR ustanawia mechanizm mediacji, którego celem jest pomoc w opracowaniu wspólnego stanowiska zainteresowanych właściwych organów.
2. W przypadku braku porozumienia między właściwymi organami w sprawie oceny lub działania na podstawie niniejszego

rozporządzenia, kierują oni sprawę do CESR w celu przeprowadzenia mediacji. Właściwe zainteresowane organy należyście uwzględniają poradę CESR oraz przedstawiają pełne uzasadnienie w przypadku podjęcia odmiennej decyzji.

Artykuł 32

Tajemnica zawodowa

1. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej ma zastosowanie do wszystkich osób, które pracują lub pracowały dla CESR, dla danego właściwego organu lub dla każdego organu lub osoby, którym ten właściwy organ przekazał zadania, włącznie z zatrudnionymi przez właściwy organ audytorami i rzeczoznawcami. Informacje objęte tajemnicą zawodową nie mogą być ujawniane innej osobie lub organowi, z wyjątkiem sytuacji, gdy takie ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego.

2. Wszystkie informacje wymieniane między CESR a właściwymi organami oraz pomiędzy poszczególnymi właściwymi organami na podstawie niniejszego rozporządzenia uznaje się za poufne, chyba że w momencie ich przekazania CESR lub właściwy zainteresowany organ oświadczy, iż informacje te mogą być ujawnione lub ich ujawnienie jest konieczne na potrzeby prowadzenia postępowania sądowego.

Artykuł 33

Ujawnienie informacji otrzymanych od innego państwa członkowskiego

Właściwy organ danego państwa członkowskiego może ujawnić informacje otrzymane od właściwego organu innego państwa członkowskiego wyłącznie wtedy, gdy uzyskał wyraźną zgodę właściwego organu, który przekazał mu informacje oraz, w stosownych wypadkach, informacje są ujawniane wyłącznie do celów, na które ten właściwy organ wyraził zgodę, lub gdy takie ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego.

ROZDZIAŁ IV

Współpraca z państwami trzecimi

Artykuł 34

Umowa o wymianie informacji

Właściwe organy mogą zawierać umowy o wymianie informacji z właściwymi organami państw trzecich wyłącznie wtedy, gdy ujawniane informacje są objęte gwarancjami zachowania tajemnicy zawodowej co najmniej równoważnymi, z gwarancjami określonymi w art. 32.

Celem takiej wymiany informacji jest wykonanie zadań tych właściwych organów.

W odniesieniu do przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego państwa członkowskie stosują dyrektywę 95/46/WE.

Artykuł 35

Ujawnianie informacji otrzymanych od państw trzecich

Właściwy organ danego państwa członkowskiego może ujawnić informacje otrzymane od właściwych organów państw trzecich

wyłącznie wtedy, gdy uzyskał wyraźną zgodę właściwego organu, który przekazał informacje, oraz, w stosownych przypadkach, gdy informacje są ujawniane wyłącznie do celów, na które ten właściwy organ wyraził zgodę lub gdy takie ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego.

TYTUŁ IV

SANKCJE, PROCEDURA KOMITETOWA, SPRAWOZDAWCZOŚĆ ORAZ PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

ROZDZIAŁ I

Sankcje, procedura komitetowa i sprawozdawczość

Artykuł 36

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji stosowanych w przypadku naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ podawał do publicznej wiadomości każdą sankcję, jaka została nałożona za naruszenie niniejszego rozporządzenia, chyba że takie ujawnienie mogłoby poważnie zagrozić rynkom finansowym lub wyrazić nieproporcjonalną szkodę zainteresowanym stronom.

Państwa członkowskie zawiadamiają Komisję o przepisach wymienionych w akapicie pierwszym najpóźniej do dnia 7 grudnia 2010 r. Zawiadamiają one niezwłocznie Komisję o wszelkich dalszych zmianach mających wpływ na te przepisy.

Artykuł 37

Zmiany w załącznikach

Komisja może wprowadzać zmiany w załącznikach w celu uwzględnienia zmian sytuacji, w tym sytuacji na szczeblu międzynarodowym, na rynkach finansowych, szczególnie w zakresie nowych instrumentów finansowych oraz w związku z konwergencją praktyk nadzoru.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 38 ust. 2.

Artykuł 38

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Europejski Komitet Papierów Wartościowych ustanowiony na mocy decyzji Komisji 2001/528/WE⁽¹⁾.

(¹) Dz.U. L 191 z 13.7.2001, s. 45.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

Artykuł 39

Sprawozdania

1. Do dnia 7 grudnia 2012 r. Komisja przeprowadza ocenę stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym ocenę zaufania do ratingów kredytowych we Wspólnocie, wpływ na poziom koncentracji na rynku ratingów kredytowych, analizę kosztów i korzyści niniejszego rozporządzenia oraz odpowiedniego charakteru wynagrodzenia wypłacanego agencji ratingowej przez oceniany podmiot (model wystawca płaci) oraz przedstawia sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

2. Do dnia 7 grudnia 2010 r. na podstawie rozmów z właściwymi organami Komisja dokonuje oceny stosowania tytułu III niniejszego rozporządzenia, a w szczególności współpracy właściwych organów, statusu prawnego CESR i praktyk nadzorczych. Komisja przedstawia z tego sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do którego załącza, w stosownych przypadkach, propozycje przeglądu tego tytułu.

Sprawozdanie zawiera odesłanie do wniosku Komisji z dnia 12 listopada 2008 r. dotyczącego rozporządzenia w sprawie agencji ratingowych i do sprawozdania Komisji Gospodarczej i Monetarniej Parlamentu Europejskiego z dnia 23 marca 2009 r. w sprawie tej propozycji.

3. Do dnia 7 grudnia 2010 r. w świetle rozwoju sytuacji w zakresie ram regulacyjnych i nadzorczych dla agencji ratingowych w państwach trzecich Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące skutków tego rozwoju sytuacji i przepisów przejściowych, o których mowa w art. 40, w zakresie stabilności rynków finansowych we Wspólnocie.

ROZDZIAŁ II

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 40

Przepis przejściowy

Agencje ratingowe prowadzące działalność na terytorium Wspólnoty przed dniem 7 czerwca 2010 r. (istniejące agencje ratingowe), które zamierzają złożyć wniosek o rejestrację na mocy niniejszego rozporządzenia, są zobowiązane do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu uzyskania zgodności z jego przepisami do dnia 7 września 2010 r.

Agencje ratingowe składają wniosek o rejestrację nie wcześniej niż 7 czerwca 2010 r. Istniejące agencje ratingowe składają wnioski o rejestrację do dnia 7 września 2010 r.

Istniejące agencje ratingowe, mogą w dalszym ciągu wystawiać ratingi kredytowe, które mogą być wykorzystywane do celów regulacyjnych przez instytucje finansowe, o których mowa w art. 4 ust. 1, chyba że odmówiono rejestracji. W przypadku odmowy rejestracji zastosowanie ma art. 24 ust. 2.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 września 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BUZEK
Przewodniczący

Artykuł 41
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia jego wejścia w życie. Jednakże:

- art. 4 ust. 1, stosuje się od dnia 7 grudnia 2010 r., oraz
- art. 4 ust. 3 lit. f), g) i h), stosuje się od dnia 7 czerwca 2011 r.

ZAŁĄCZNIK I

NIEZALEŻNOŚĆ I UNIKANIE KONFLIKTÓW INTERESÓW

Sekcja A

Wymagania organizacyjne

1. Agencja ratingowa posiada zarząd lub radę nadzorczą. Jej wyższa kadra kierownicza zapewnia:
  - a) niezależność działalności w zakresie ratingu kredytowego, w tym niezależność od wszelkich wpływów i ograniczeń politycznych i gospodarczych;
  - b) właściwe wskazywanie i ujawnianie konfliktów interesów oraz zarządzanie nimi;
  - c) spełnianie przez agencję ratingową pozostałych wymogów niniejszego rozporządzenia.
2. Agencja ratingowa zorganizowana jest w sposób gwarantujący, że jej interesy gospodarcze nie mają wpływu na niezależność ani dokładność działalności w zakresie ratingu kredytowego.

Wyższa kadra kierownicza agencji ratingowej charakteryzuje się dobrą reputacją i wystarczającymi kwalifikacjami i doświadczeniem oraz zapewnia należyte i ostrożne zarządzanie agencją ratingową.

Co najmniej jedną trzecią składu, lecz nie mniej niż dwóch członków zarządu lub rady nadzorczej agencji ratingowej stanowią niezależni członkowie, którzy nie uczestniczą w działalności w zakresie ratingu kredytowego.

Wynagrodzenie niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej nie jest powiązane z wynikami działalności agencji ratingowej i jest ustalane na poziomie zapewniającym niezależność oceny tych członków. Długość kadencji niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej jest ustalona z góry na okres nieprzekraczający pięciu lat; kadencja nie jest odnawialna. Zwolnienie niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej ma miejsce jedynie w przypadku poważnego uchybienia lub złych wyników w pracy zawodowej.

Większość członków zarządu lub rady nadzorczej, w tym członkowie niezależni, ma wystarczającą wiedzę specjalistyczną w zakresie usług finansowych. Jeżeli dana agencja ratingowa wystawia ratingi kredytowe strukturyzowanych instrumentów finansowych, co najmniej jeden niezależny członek zarządu lub rady nadzorczej oraz jeden inny członek tego organu posiada dogłębną wiedzę i doświadczenie zdobyte na wyższym poziomie zarządzania na rynkach strukturyzowanych instrumentów finansowych.

Oprócz ogólnej odpowiedzialności zarządu lub rady nadzorczej na niezależnych członkach zarządu lub rady nadzorczej spoczywa szczególne zadanie monitorowania:

- a) opracowania polityki agencji ratingowej oraz metod stosowanych przez agencję ratingową w swojej działalności w zakresie ratingu kredytowego;
- b) skuteczności wewnętrznego systemu kontroli jakości agencji ratingowej w odniesieniu do działalności w zakresie ratingu kredytowego;
- c) skuteczności środków i procedur ustanowionych w celu zapewnienia wskazywania i eliminowania wszelkich konfliktów interesów lub zarządzania nimi i ich ujawniania; oraz
- d) zgodności i procesów zarządzania, w tym skuteczności funkcji przeglądu, o której mowa w punkcie 9 niniejszej sekcji.

Opinie niezależnych członków zarządu lub rady nadzorczej wydawanych w sprawach, o których mowa w lit. a)–d) przedstawiane są zarządowi lub radzie nadzorczej okresowo oraz udostępniane właściwemu organowi na wniosek.

3. Agencja ratingowa ustanawia odpowiednią politykę i procedury zapewniające wypełnianie przez nią obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.
4. Agencja ratingowa posiada prawidłowe procedury administracyjne i księgowo, mechanizmy kontroli wewnętrznej, skuteczne procedury oceny ryzyka i skuteczne rozwiązania w zakresie kontroli i bezpieczeństwa w systemach przetwarzania informacji.

Te mechanizmy kontroli wewnętrznej ustanawia się celem zapewnienia zgodności z decyzjami i procedurami na wszystkich poziomach agencji ratingowej.

Agencja ratingowa wdraża i utrzymuje procedury decyzyjne i struktury organizacyjne, które w jasny i udokumentowany sposób określają procesy sprawozdawczości oraz wyznaczają funkcje i zakres odpowiedzialności.

5. Agencja ratingowa ustanawia i utrzymuje stałą i skuteczną komórkę ds. nadzoru zgodności z prawem, która działa niezależnie. Komórka ds. nadzoru zgodności z prawem monitoruje wypełnianie przez agencję ratingową i jej pracowników obowiązków agencji ratingowej wynikających z niniejszego rozporządzenia i przedstawia sprawozdania na ten temat. Komórka ds. nadzoru zgodności z prawem spełnia następujące zadania:
  - a) monitorowanie i regularna ocena adekwatności i skuteczności środków i procedur wprowadzonych zgodnie z pkt 3 oraz działań mających na celu zaradzenie wszelkim brakom w wypełnianiu przez agencję ratingową jej obowiązków;
  - b) doradzanie i pomaganie kierownictwu, analitykom ratingowym, pracownikom i wszelkim innym osobom fizycznym, z których usług korzysta agencja ratingowa lub których usługi kontroluje, lub wszelkim osobom bezpośrednio lub pośrednio z nią związanym poprzez kontrolę, odpowiedzialnym za prowadzenie działalności w zakresie ratingu kredytowego, w celu wypełnienia przez agencję ratingową obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.
6. Aby komórka ds. nadzoru zgodności z prawem mogła wypełniać swoje obowiązki w sposób właściwy i niezależny, agencja ratingowa zapewnia spełnienie następujących warunków:
  - a) komórka ds. nadzoru zgodności z prawem dysponuje koniecznymi uprawnieniami, zasobami, wiedzą fachową i dostępem do wszystkich istotnych informacji;
  - b) wyznacza się pracownika ds. zgodności z prawem, który odpowiada za komórkę ds. nadzoru zgodności z prawem oraz za sporządzanie wszelkich sprawozdań na temat zgodności z prawem wymaganej w pkt 3;
  - c) kierownictwo, analitycy ratingowi, pracownicy i wszelkie inne osoby fizyczne, z których usług korzysta agencja ratingowa lub których usługi kontroluje, lub wszelkie osoby bezpośrednio lub pośrednio z nią związane poprzez kontrolę, biorące udział w pracach komórki ds. nadzoru zgodności z prawem, nie są zaangażowani w działalność w zakresie ratingu kredytowego, którą monitorują;
  - d) wynagrodzenie pracownika ds. zgodności z prawem nie jest powiązane z wynikami działalności agencji ratingowej i jest ustalane na poziomie zapewniającym niezależność jego oceny.

Pracownik ds. zgodności z prawem zapewnia właściwe wskazywanie i eliminowanie wszelkich konfliktów interesów w odniesieniu do osób oddanych do dyspozycji komórki ds. nadzoru zgodności z prawem.

Pracownik ds. zgodności z prawem regularnie składa wyższej kadry kierowniczej oraz niezależnym członkom zarządu lub rady nadzorczej sprawozdania z wypełniania swoich zadań.

7. Agencja ratingowa tworzy odpowiednie i skuteczne rozwiązania organizacyjne i administracyjne mające na celu zapobieganie konfliktom interesów, o których mowa w pkt 1 sekcji B, ich wskazywanie i eliminowanie lub zarządzanie nimi i ujawnianie ich. Zapewnia prowadzenie rejestrów wszystkich istotnych zagrożeń dla niezależności działalności w zakresie ratingu kredytowego, w tym zagrożeń dla zasad dotyczących analityków ratingowych, o których mowa w sekcji C, oraz posiada zabezpieczenia stosowane w celu zmniejszenia tych zagrożeń.
8. Agencja ratingowa stosuje odpowiednie systemy, zasoby i procedury w celu zapewnienia ciągłości i regularności w realizacji jej działalności w zakresie ratingu kredytowego.
9. Agencja ratingowa tworzy komórkę ds. przeglądu odpowiedzialną za okresowe przeglądy jej metod, modeli i kluczowych założeń ratingowych, np. matematycznych lub korelacyjnych, oraz wszelkich wprowadzanych do nich istotnych zmian lub modyfikacji, jak również za stosowność tych metod, modeli i kluczowych założeń ratingowych, jeżeli są one stosowane lub mają być stosowane do oceny nowych instrumentów finansowych.

Komórka ds. przeglądu jest niezależna od działalności w zakresie ratingu kredytowego oraz podlega członkom zarządu lub rady nadzorczej, o których mowa w pkt 2 niniejszej sekcji.

10. Agencja ratingowa monitoruje i ocenia adekwatność i skuteczność swoich systemów, mechanizmów kontroli wewnętrznej i rozwiązań wprowadzonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz podejmuje odpowiednie działania mające na celu zaradzenie wszelkim brakom.

Sekcja B**Wymagania operacyjne**

1. Agencja ratingowa wskazuje i eliminuje wszelkie istniejące lub potencjalne konflikty interesów lub zarządza takimi konfliktami i w sposób jasny i wyraźny ujawnia takie konflikty, które mogą wpływać na analizy i oceny analityków ratingowych i pracowników tej agencji, lub wszelkich innych osób fizycznych, z których usług korzysta lub której usługi kontroluje agencja ratingowa, biorących bezpośredni udział w wystawianiu ratingów kredytowych, oraz osób zatwierdzających ratingi kredytowe.
2. Agencja ratingowa ujawnia do publicznej wiadomości nazwy ocenianych podmiotów lub powiązanych stron trzecich, od których uzyskuje ponad 5 % swojego rocznego przychodu.
3. Agencja ratingowa nie wystawia ratingu kredytowego, a jeżeli rating kredytowy już istnieje, niezwłocznie ujawnia, że rating kredytowy jest niewiarygodny, jeżeli zaistniały następujące przypadki:
  - a) agencja ratingowa lub osoby, o których mowa w pkt 1, pośrednio lub bezpośrednio są posiadaczami instrumentów finansowych ocenianego podmiotu lub powiązanej z nim strony trzeciej lub też mają jakikolwiek inny bezpośredni lub pośredni udział we własności w tym podmiocie lub stronie trzeciej, inne niż jednostki uczestnictwa w zdywersyfikowanych programach zbiorowego inwestowania lub zarządzane fundusze, w tym fundusze emerytalne i ubezpieczenia na życie;
  - b) rating kredytowy wystawia się podmiotowi lub powiązanej stronie trzeciej bezpośrednio lub pośrednio związanej z agencją ratingową poprzez kontrolę;
  - c) osoba, o której mowa w pkt 1, jest członkiem zarządu lub rady nadzorczej ocenianego podmiotu lub powiązanej strony trzeciej; lub
  - d) analityk ratingowy, który uczestniczył w określaniu ratingu kredytowego, lub osoba zatwierdzająca rating kredytowy pozostawała w jakichkolwiek stosunkach z podmiotem ocenianym lub związaną z nim stroną trzecią, co może spowodować konflikt interesów.

Należy również niezwłocznie ocenić istniejący rating kredytowy, jeżeli istnieją powody do ponownej oceny lub do wycofania istniejącego ratingu kredytowego.

4. Agencja ratingowa nie świadczy usług doradczych ani konsultingowych na rzecz ocenianego podmiotu ani powiązanej z nim strony trzeciej w odniesieniu do struktury korporacyjnej lub prawnej, aktywów, zobowiązań ani działalności tego ocenianego podmiotu lub powiązanej strony trzeciej.

Agencja ratingowa może świadczyć inne usługi niż wystawianie ratingu kredytowego (usługi dodatkowe). Usługi dodatkowe nie należą do działalności w zakresie ratingu kredytowego; obejmują one prognozy rynkowe, szacunki trendów gospodarczych, analizy cen i inne ogólne analizy danych, a także powiązane usługi dystrybucyjne.

Agencja ratingowa zapewnia, aby świadczenie usług dodatkowych nie powodowało powstania konfliktu interesów z działalnością w zakresie ratingu kredytowego, i ujawnia w sprawozdaniach na temat ratingów ostatecznych wszelkie usługi dodatkowe, jakie świadczyła na rzecz podmiotu ocenianego lub dowolnej powiązanej z nim strony trzeciej.

5. Agencja ratingowa zapewnia, aby analitycy ratingowi lub osoby zatwierdzające ratingi nie składali, w sposób formalny lub nieformalny, propozycji lub zaleceń dotyczących opracowywania strukturyzowanych instrumentów finansowych, w stosunku do których agencja ma wystawić rating kredytowy.
6. Agencja ratingowa opracowuje kanały sprawozdawczości i kanały komunikacyjne w taki sposób, aby zapewnić niezależność osób, o których mowa w pkt 1, od pozostałej działalności agencji ratingowej wykonywanej na zasadach komercyjnych.
7. Agencja ratingowa prowadzi odpowiednie rejestry i, w stosownych przypadkach, ścieżki audytu swojej działalności w zakresie ratingu kredytowego. Rejestry te obejmują:
  - a) dla każdej decyzji w sprawie ratingu kredytowego, tożsamość analityka ratingowego uczestniczącego w ustalaniu ratingu kredytowego, tożsamość osób, które zatwierdziły rating kredytowy, informacje na temat tego, czy rating kredytowy był sporządzony na zamówienie, czy nie, a także datę podjęcia działań ratingowych;
  - b) dokumenty księgowe dotyczące opłat wniesionych przez dowolny oceniany podmiot lub powiązaną z nim stronę trzecią lub dowolnego użytkownika ratingów;
  - c) dokumenty księgowe dla każdego subskrybenta ratingów kredytowych lub powiązanych usług;

- d) rejestry dokumentujące ustalone procedury i metody stosowane przez daną agencję ratingową w celu ustalenia ratingów kredytowych;
  - e) wewnętrzne rejestry i dokumenty, łącznie z informacjami niepublicznymi i dokumentami roboczymi wykorzystywanymi w charakterze podstawy dla każdej decyzji podejmowanej w sprawie ratingu kredytowego;
  - f) raporty z analizy kredytów, sprawozdania z oceny kredytów oraz sprawozdania z prywatnych ratingów kredytowych, w tym informacje niepubliczne i dokumenty robocze wykorzystywane w charakterze podstawy dla opinii przedstawianych w takich raportach;
  - g) sprawozdania z procedur i środków wdrażanych przez agencję ratingową w celu zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem; oraz
  - h) kopie komunikatów wewnętrznych i zewnętrznych, w tym elektronicznych, otrzymywanych i przesyłanych przez agencję ratingową i jej pracowników, dotyczących działalności w zakresie ratingu kredytowego.
8. Rejestry i ścieżki audytu, o których mowa w pkt 7, są przechowywane w siedzibie zarejestrowanej agencji ratingowej przez co najmniej pięć lat i udostępniane na wniosek właściwym organom zainteresowanego państwa członkowskiego.
- W przypadku wycofania rejestracji agencji ratingowej rejestry przechowuje się przez dodatkowy okres wynoszący co najmniej trzy lata.
9. Rejestry zawierające wzajemne prawa i obowiązki agencji ratingowej i ocenianego podmiotu lub powiązanych z nim stron trzecich w ramach umowy świadczenia usług w zakresie ratingu kredytowego są przechowywane co najmniej przez czas trwania stosunku umownego z tym ocenianym podmiotem lub powiązanymi z nim stronami trzecimi.

Sekcja C

Zasady dotyczące analityków ratingowych oraz innych osób biorących bezpośredni udział w działalności w zakresie ratingu kredytowego

1. Analitycy ratingowi i pracownicy agencji ratingowej oraz wszelkie inne osoby fizyczne, z których usług korzysta agencja ratingowa lub których usługi kontroluje, biorące bezpośredni udział w działalności w zakresie ratingu kredytowego, a także osoby będące z nimi w bliskich stosunkach, w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 2004/72/WE⁽¹⁾, nie kupują ani nie sprzedają, ani też nie realizują żadnych transakcji w związku z jakimkolwiek instrumentami finansowymi emitowanymi, gwarantowanymi ani w inny sposób wspieranymi przez jakikolwiek oceniany podmiot znajdujący się w obszarze ich pierwotnej odpowiedzialności analitycznej, innymi niż jednostki uczestnictwa w zdywersyfikowanych programach zbiorowego inwestowania lub zarządzane fundusze, w tym fundusze emerytalne i ubezpieczenia na życie.
2. Żadna osoba, o której mowa w pkt 1, nie uczestniczy w określaniu ratingu kredytowego danego ocenianego podmiotu ani w inny sposób nie wpływa na jego określenie, jeśli osoba ta:
  - a) jest posiadaczem instrumentów finansowych ocenianego podmiotu innych niż jednostki uczestnictwa w zdywersyfikowanych programach zbiorowego inwestowania;
  - b) jest posiadaczem instrumentów finansowych jakiegokolwiek podmiotu powiązanego z ocenianym podmiotem, własność których może wywołać lub może zostać uznane za potencjalnie wywołujące konflikt interesów, innych niż jednostki uczestnictwa w zdywersyfikowanych programach zbiorowego inwestowania;
  - c) była niedawno związana stosunkiem pracy, stosunkiem gospodarczym lub innym rodzajem relacji z ocenianym podmiotem, które mogą wywoływać lub mogą zostać uznane za potencjalnie wywołujące konflikt interesów.
3. Agencje ratingowe zapewniają, aby osoby, o których mowa w pkt 1:
  - a) podejmowały wszelkie uzasadnione środki w celu ochrony posiadanego przez agencję ratingową majątku i rejestrów przed oszustwem, kradzieżą lub użyciem niezgodnym z przeznaczeniem, z uwzględnieniem charakteru, zakresu i złożoności jej działalności oraz charakteru i zakresu jej działalności w zakresie ratingu kredytowego;
  - b) nie ujawniały żadnych informacji na temat ratingów kredytowych ani możliwych przyszłych ratingów kredytowych agencji ratingowej, z wyjątkiem ujawniania ich ocenianemu podmiotowi i powiązanej z nim stronie trzeciej;

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 2004/72/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. wykonująca dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie dopuszczalnych praktyk rynkowych, definicji informacji wewnętrznej w odniesieniu do towarowych instrumentów pochodnych, sporządzania list osób mających dostęp do informacji wewnętrznych, powiadamiania o transakcjach związanych z zarządaniem oraz powiadamiania o podejrzanych transakcjach (Dz.U. L 162 z 30.4.2004, s. 70).

- c) nie przekazywały poufnych informacji powierzonych agencji ratingowej analitykom ratingowym i pracownikom żadnej osoby bezpośrednio lub pośrednio powiązanej z agencją poprzez kontrolę ani żadnej innej osobie fizycznej, z której usług korzysta lub której usługi kontroluje dowolna osoba bezpośrednio lub pośrednio związana agencją poprzez kontrolę, biorącej bezpośredni udział w działalności w zakresie ratingu kredytowego; oraz
  - d) nie wykorzystywały ani nie przekazywały informacji poufnych w celu przeprowadzenia operacji handlowych na instrumentach finansowych ani też w żadnym innym celu z wyjątkiem prowadzenia działalności w zakresie ratingu kredytowego.
- 4. Osoby, o których mowa w pkt 1, nie żądają ani nie przyjmują pieniędzy, prezentów ani przysług od nikogo, z kim agencja ratingowa prowadzi interesy.
  - 5. Jeżeli osoba, o której mowa w pkt 1, uważa, że jakkolwiek inna taka osoba jest zaangażowana w działalność, która zdaniem tej osoby jest niezgodna z prawem, bezzwłocznie przekazuje taką informację pracownikowi ds. zgodności bez negatywnych skutków dla osoby przekazującej informację.
  - 6. Jeśli analityk ratingowy wypowiada stosunek pracy i rozpoczyna pracę w ocenianym podmiocie, w którego ratingu kredytowym uczestniczył, lub w przedsiębiorstwie finansowym, którym analityk ratingowy zajmował się w ramach swoich obowiązków w agencji ratingowej, agencja ratingowa dokonuje przeglądu odnośnej pracy analityka ratingowego zrealizowanej w ciągu dwóch lat poprzedzających jego odejście.
  - 7. Osoba, o której mowa w pkt 1, nie zajmuje kluczowych stanowisk kierowniczych w ocenianym podmiocie ani powiązanej z nim stronie trzeciej przed upływem sześciu miesięcy od czasu wystawienia ratingu kredytowego.
  - 8. Do celów art. 7 ust. 4 agencje ratingowe zapewniają, aby:
    - a) główni analitycy ratingowi nie uczestniczyli w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z tym samym ocenianym podmiotem lub powiązanymi z nim stronami trzecimi przez okres dłuższy niż cztery lata;
    - b) analitycy ratingowi nie uczestniczyli w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z tym samym ocenianym podmiotem lub powiązanymi z nim stronami trzecimi przez okres dłuższy niż pięć lat;
    - c) osoby zatwierdzające ratingi kredytowe nie uczestniczyły w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z tym samym ocenianym podmiotem lub powiązanymi z nim stronami trzecimi przez okres dłuższy niż siedem lat.

Osoby, o których mowa w lit. a), b) i c) akapitu pierwszego, nie mogą uczestniczyć w działalności w zakresie ratingu kredytowego związanej z ocenianym podmiotem lub powiązanymi z nim stronami trzecimi, przez okres dwóch lat, licząc od momentu upływu okresów, o których mowa w tych literach.

Sekcja D

Zasady dotyczące prezentacji ratingów kredytowych

I. Obowiązki ogólne

- 1. Agencja ratingowa zapewnia wskazanie w ratingu kredytowym w sposób jasny i wyraźny imienia i nazwiska oraz stanowiska głównego analityka ratingowego w danej działalności w zakresie ratingu kredytowego, a także imienia i nazwiska oraz funkcji osoby, która była głównie odpowiedzialna za zatwierdzenie danego ratingu kredytowego.
- 2. Agencja ratingowa zapewnia co najmniej:
  - a) wskazanie wszystkich istotnych źródeł rzeczowych wykorzystanych do przygotowania ratingu kredytowego, włącznie z ocenianym podmiotem lub, w odpowiednim przypadku, powiązaną z nim stroną trzecią, wraz ze wskazaniem, czy rating kredytowy został ujawniony temu ocenianemu podmiotowi lub jego powiązanej stronie trzeciej i zmieniony w następstwie tego ujawnienia, a przed jego wystawieniem;
  - b) jasne wskazanie podstawowej metody lub wersji metody wykorzystanej do określenia ratingu wraz z odniesieniem do jej pełnego opisu; jeśli rating kredytowy oparty jest na więcej niż jednej metodzie lub jeśli wskazanie wyłącznie metody podstawowej mogłoby spowodować, że inwestorzy przeoczą inne ważne aspekty ratingu kredytowego, w tym wszelkie istotne dostosowania i odchylenia, agencja ratingowa wyjaśnia ten fakt w ratingu kredytowym i wskazuje, w jaki sposób poszczególne metody lub te różne inne aspekty są uwzględnione w ratingu kredytowym;

- c) wyjaśnienie znaczenia każdej kategorii ratingu, definicji niewypłacalności lub odzyskania wypłacalności oraz wszelkich właściwych ostrzeżeń dotyczących ryzyka, w tym analizy wrażliwości odnośnych kluczowych założeń ratingowych, np. matematycznych i korelacyjnych, wraz z ratingiem kredytowym scenariusza pesymistycznego i ratingiem kredytowym scenariusza optymistycznego;
  - d) jasne i wyraźne wskazanie daty pierwszego wydania ratingu do rozpowszechniania i ostatniej aktualizacji; oraz
  - e) informację, czy rating kredytowy dotyczy nowo wyemitowanych instrumentów finansowych i czy agencja ratingowa ocenia te instrumenty finansowe po raz pierwszy.
3. Co najmniej 12 godzin przed publikacją ratingu kredytowego agencja ratingowa informuje oceniany podmiot o ratingu kredytowym i głównych punktach, na podstawie których został on wystawiony, aby umożliwić podmiotowi zwrócenie uwagi agencji ratingowej na ewentualne błędy merytoryczne.
  4. Ujawniając ratingi kredytowe, agencja ratingowa jasno i wyraźnie określa wszelkie cechy i ograniczenia ratingu kredytowego. W szczególności agencja ratingowa wyraźnie określa w chwili ujawnienia każdego ratingu kredytowego, czy uznaje jakość informacji udostępnionych przez oceniany podmiot za zadowalającą oraz w jakim stopniu zweryfikowała informacje dostarczone przez oceniany podmiot lub powiązaną z nim stroną trzecią. Jeśli rating kredytowy dotyczy rodzaju podmiotu lub instrumentu finansowego, w odniesieniu do których dane historyczne są ograniczone, agencja ratingowa podaje jasno w widocznym miejscu takie ograniczenia ratingu kredytowego.

Jeżeli brak jest wiarygodnych danych lub złożona struktura nowego typu instrumentu finansowego lub jakość dostępnych informacji nie jest zadowalająca lub budzi poważne wątpliwości co do możliwości wystawienia wiarygodnego ratingu kredytowego przez agencję ratingową, agencja powstrzymuje się od wystawiania ratingu kredytowego lub wycofuje istniejący rating kredytowy.

5. Ogłaszając rating kredytowy, agencja ratingowa wyjaśnia w informacji prasowej lub w sprawozdaniu kluczowe elementy stanowiące podstawę ratingu.

Jeśli informacje wymienione w pkt 1, 2 i 4 są nieproporcjonalne w stosunku do długości rozpowszechnianego sprawozdania, wystarczające będzie wyraźne i jasne odesłanie w samym sprawozdaniu do miejsca, w którym można bezpośrednio i łatwo uzyskać takie informacje, włącznie z bezpośrednim linkiem internetowym do tych informacji na odpowiedniej stronie internetowej agencji ratingowej.

II. *Dodatkowe obowiązki dotyczące ratingów kredytowych strukturyzowanych instrumentów finansowych*

1. Jeśli agencja ratingowa ocenia strukturyzowany instrument finansowy, przedstawia w ratingu kredytowym wszelkie informacje o analizie strat i przepływów pieniężnych, którą przeprowadziła lub na której się oparła, i wskazania wszelkich spodziewanych zmian ratingu kredytowego.
2. Agencja ratingowa określa, na jakim poziomie przeprowadziła analizę bazowych instrumentów finansowych lub innych strukturyzowanych instrumentów finansowych, a także ocenia tę analizę. Agencja ratingowa ujawnia, czy przeprowadziła taką analizę oraz jej ocenę, czy też oparła się na ocenie strony trzeciej, wskazując, w jaki sposób wynik takiej oceny wpływa na rating kredytowy.
3. Jeżeli agencja ratingowa wystawia ratingi kredytowe strukturyzowanych instrumentów finansowych, do ujawnionych metod, modeli i kluczowych założeń ratingowych dołącza wytyczne wyjaśniające założenia, parametry, ograniczenia i niewiadome co do modeli i metod ratingowych stosowanych w tego rodzaju ratingach kredytowych, w tym symulacje warunków skrajnych przeprowadzone przez agencje przy opracowywaniu ratingów. Tego rodzaju wytyczne są jasne i łatwo zrozumiałe.
4. Agencja ratingowa na bieżąco ujawnia informacje o wszystkich strukturyzowanych produktach finansowych poddawanych wstępnemu przeglądowi lub wstępnemu ratingowi. Informacje są ujawniane bez względu na to, czy emitenci podpisali z agencją ratingową umowę w sprawie ostatecznego ratingu.

Sekcja E**Ujawnianie informacji****I. Ogólne ujawnianie informacji**

Agencja ratingowa zwykle ujawnia fakt, że została zarejestrowana zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, oraz następujące informacje:

1. wszelkie faktyczne i potencjalne konflikty interesów, o których mowa w pkt 1 sekcji B;
2. wykaz usług dodatkowych;
3. politykę agencji ratingowej w zakresie publikacji ratingów kredytowych i innych związanych komunikatów;
4. ogólny charakter ustaleń w zakresie wynagrodzeń;
5. metody oraz opisy modeli i kluczowych założeń ratingowych, np. matematycznych lub korelacyjnych, stosowanych w działalności w zakresie ratingu kredytowego, oraz wszelkie istotne zmiany;
6. wszelkie istotne zmiany, jakie dotyczą jej systemów, zasobów i procedur; oraz
7. w stosownym przypadku, swój kodeks postępowania.

II. Okresowe ujawnianie informacji

Agencja ratingowa okresowo ujawnia następujące informacje:

1. co sześć miesięcy dane na temat historycznych wskaźników niewypłacalności jej kategorii ratingowych, z rozróżnieniem na emitentów z głównych obszarów geograficznych, a także informację, czy wskaźniki niewypłacalności tych kategorii z czasem uległy zmianie;
2. raz do roku następujące informacje:
  - a) wykaz 20 największych klientów agencji ratingowej według generowanego dzięki nim przychodu; oraz
  - b) wykaz tych klientów agencji ratingowej, których wkład w stopę wzrostu generowania przychodu agencji ratingowej w poprzednim roku obrotowym był wyższy niż stopa wzrostu całkowitego przychodu agencji ratingowej w tym roku o ponad 1,5 raza. Każdy taki klient jest umieszczany na tej liście wyłącznie wtedy, gdy w danym roku stanowił ponad 0,25 % całkowitego uzyskanego na całym świecie przychodu agencji ratingowej na poziomie globalnym.

Do celów niniejszego ustępu „klient” oznacza podmiot, jego jednostki zależne i stowarzyszone, w których udziały podmiotu wynoszą powyżej 20 %, jak również wszelkie inne podmioty, wobec których negocjował on strukturyzację emisji długu w imieniu klienta, jeżeli na rzecz agencji ratingowej wniesiono bezpośrednio lub pośrednio opłatę z tytułu ratingu tej emisji długu.

III. Sprawozdanie w sprawie przejrzystości

Agencja ratingowa co roku udostępnia następujące informacje:

1. szczegółowe informacje na temat struktury prawnej i własnościowej agencji ratingowej, w tym informacje na temat pakietów akcji w rozumieniu art. 9 i 10 dyrektywy 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym ⁽¹⁾;
2. opis wewnętrznych mechanizmów kontroli zapewniających jakość jej działalności w zakresie ratingu kredytowego;
3. dane statystyczne dotyczące przypisania jej pracowników do nowych ratingów kredytowych, przeglądów ratingów kredytowych, oceny metod lub modelu oraz wyższej kadry kierowniczej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38.

4. opis polityki dotyczącej prowadzenia jej rejestrów;
5. wynik corocznego wewnętrznego przeglądu w zakresie niezależności jej komórki ds. nadzoru zgodności z prawem;
6. opis polityki dotyczącej rotacji jej zarządu i analityków ratingowych;
7. informacje finansowe na temat przychodu agencji ratingowej, z podziałem na opłaty za działalność w zakresie ratingu kredytowego i czynności niezwiązane z ratingiem kredytowym, z ich pełnym opisem; oraz
8. oświadczenie dotyczące zarządzania w rozumieniu art. 46a ust. 1 dyrektywy Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek ⁽¹⁾. Do celów tego oświadczenia agencja ratingowa dostarcza informacje, o których mowa w art. 46a ust. 1 lit. d) tej dyrektywy, niezależnie od tego, czy podlega ona przepisom dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 222 z 14.8.1978, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. L 142 z 30.4.2004, s. 12.

ZAŁĄCZNIK II

INFORMACJE, KTÓRE NALEŻY ZAWRZEĆ WE WNIOSKU REJESTRACYJNYM

1. Pełna nazwa agencji ratingowej, jej siedziba i adres we Wspólnocie
  2. Nazwisko i dane kontaktowe osoby do kontaktu oraz pracownika ds. zgodności
  3. Forma prawna
  4. Klasa ratingów kredytowych, w zakresie których agencja ratingowa ubiega się o rejestrację
  5. Struktura własnościowa
  6. Struktura organizacyjna i ład korporacyjny
  7. Zasoby finansowe przeznaczone na wykonywanie działalności w zakresie ratingu kredytowego
  8. Personel agencji ratingowej i poziom jego wiedzy specjalistycznej
  9. Informacje dotyczące jednostek zależnych agencji ratingowej
  10. Opis procedur i metod, w oparciu o które dokonuje się wystawiania i przeglądu ratingów kredytowych
  11. Polityka i procedury mające na celu wskazywanie, ujawnianie wszelkich konfliktów interesów i zarządzanie nimi
  12. Informacje dotyczące analityków ratingowych
  13. Ustalenia w zakresie wynagrodzeń i oceniania wyników
  14. Usługi inne niż działalność w zakresie ratingu kredytowego, które agencja ratingowa zamierza świadczyć
  15. Program działalności ze wskazaniem, gdzie będzie prowadzona główna działalność, i zakładanych oddziałów oraz określenie rodzaju planowanej działalności
  16. Dokumenty i szczegółowe informacje dotyczące przewidywanego stosowania zatwierdzenia
  17. Dokumenty i szczegółowe informacje na temat przewidywanych ustaleń dotyczących outsourcingu, w tym informacje na temat podmiotów wykonujących funkcje będące przedmiotem outsourcingu.
-

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/65/WE

z dnia 13 lipca 2009 r.

w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS)**(wersja przekształcona)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) ⁽²⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona ⁽³⁾. Ze względu na konieczność dalszych zmian, dla zachowania przejrzystości, dyrektywa ta powinna zostać przekształcona.

(2) Dyrektywa 85/611/EWG przyczyniła się w dużym stopniu do rozwoju i sukcesu europejskiego rynku funduszy inwestycyjnych. Jednakże pomimo ulepszeń wprowadzanych od momentu przyjęcia dyrektywy, a w szczególności w 2001 r., stało się powoli jasne, że istnieje potrzeba wprowadzenia zmian do ram prawnych dotyczących UCITS w celu dostosowania ich do rynków finansowych dwudziestego pierwszego wieku. Zielona księga Komisji z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawie usprawnienia ram prawnych UE dla funduszy inwestycyjnych rozpoczęła publiczną debatę na temat sposobu, w jaki dyrektywa 85/611/EWG powinna zostać zmieniona w celu sprostania nowym wyzwaniom. W procesie intensywnych konsultacji sformułowano podzielany przez większość wniosek o konieczności wprowadzenia zasadniczych zmian w tej dyrektywie.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 stycznia 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 22 czerwca 2009 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 375 z 31.12.1985, s. 3.

⁽³⁾ Zob. załącznik III, część A.

(3) Ustawodawstwa krajowe regulujące przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania powinny zostać skoordynowane w celu zbliżenia warunków konkurencji między tymi przedsiębiorstwami na poziomie wspólnotowym, a jednocześnie w celu zapewnienia bardziej skutecznej i bardziej jednolitej ochrony posiadaczy jednostek uczestnictwa. Koordynacja taka ułatwi usunięcie ograniczeń swobodnego przepływu jednostek uczestnictwa w UCITS we Wspólnocie.

(4) Uwzględniając te cele, wskazane jest zapewnienie wspólnych podstawowych zasad dotyczących udzielania zezwoleń, nadzoru, struktury i działalności UCITS mających swoją siedzibę w państwach członkowskich oraz informacji, jakie są obowiązane publikować.

(5) Koordynacja ustawodawstw państw członkowskich powinna ograniczyć się do UCITS innych niż te typu zamkniętego, które promują sprzedaż swoich jednostek uczestnictwa w obrocie publicznym we Wspólnocie. Pożądane jest, aby w ramach celów inwestycyjnych zezwolono UCITS na dokonywanie inwestycji w instrumenty finansowe inne niż zbywalne papiery wartościowe, które są wystarczająco płynne. Instrumenty finansowe, które kwalifikują się, aby być aktywami inwestycyjnymi portfela UCITS, powinny być wymienione w niniejszej dyrektywie. Wybór inwestycji do portfela za pomocą indeksu jest techniką zarządzania.

(6) W przypadku gdy przepis niniejszej dyrektywy wymaga podjęcia działań przez UCITS, należy rozumieć, że przepis ten odnosi się do spółki zarządzającej w przypadkach, gdy UCITS zostało ustanowione jako fundusz wspólny zarządzany przez spółkę zarządzającą i gdy fundusz ten nie może działać z własnej inicjatywy, gdyż nie ma osobowości prawnej.

(7) Do celów dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych ⁽⁴⁾ jednostki uczestnictwa UCITS uznaje się za instrumenty finansowe.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

- (8) Zezwolenie na działalność wydane spółce zarządzającej w jej macierzystym państwie członkowskim powinno zapewniać ochronę inwestorów i wypłacalność spółek zarządzających, w celu przyczynienia się do stabilności systemu finansowego. Podejście przyjęte w niniejszej dyrektywie ma na celu zapewnienie podstawowej harmonizacji niezbędnej i wystarczającej dla zapewnienia wzajemnego uznawania zezwoleń oraz systemów nadzoru ostrożnościowego, umożliwiając przyznanie jednolitego zezwolenia na działalność, ważnego na całym obszarze Wspólnoty, i stosowanie zasady nadzoru przez macierzyste państwo członkowskie.
- (9) W celu zapewnienia, aby spółka zarządzająca była zdolna do wypełnienia zobowiązań wynikających z jej działalności i zapewnienia dzięki temu jej stabilności, wymagane są kapitał założycielski i dodatkowa kwota z funduszy własnych. Uwzględniając zmiany, w szczególności zmiany związane z obciążeniami kapitałowymi związanymi z ryzykiem operacyjnym we Wspólnocie i na innych międzynarodowych forach, wymogi te, w tym stosowanie gwarancji, powinny być poddawane ocenie.
- (10) W celu ochrony inwestorów niezbędne jest zagwarantowanie wewnętrznego nadzoru każdej spółki zarządzającej, w szczególności poprzez system dwuosobowego zarządzania i odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej.
- (11) Na podstawie zasady nadzoru macierzystego państwa członkowskiego, spółkom zarządzającym posiadającym zezwolenie na działalność wydane w państwach członkowskich będących dla tych spółek państwami macierzystymi należy zezwolić na świadczenie usług na obszarze Wspólnoty, na które uzyskały zezwolenie, poprzez zakładanie przez te spółki oddziałów lub w ramach swobody świadczenia usług.
- (12) W odniesieniu do zarządzania zbiorowym portfelem (zarządzanie funduszami powierniczymi/funduszami wspólnymi lub funduszami inwestycyjnymi), zezwolenie przyznane spółce zarządzającej w państwie członkowskim, będącym dla tej spółki państwem pochodzenia, powinno zezwalać spółce na prowadzenie w przyjmujących państwach członkowskich następujących rodzajów działalności, bez uszczerbku dla rozdziału XI: dystrybucja poprzez ustanowienie oddziału jednostek uczestnictwa zharmonizowanych funduszy powierniczych/funduszy wspólnych zarządzanych przez tę spółkę w macierzystym państwie członkowskim tej spółki; dystrybucja akcji zharmonizowanych spółek inwestycyjnych zarządzanych przez tę spółkę poprzez ustanowienie oddziału; dystrybucja jednostek uczestnictwa zharmonizowanych funduszy powierniczych/funduszy wspólnych lub akcji zharmonizowanych spółek inwestycyjnych zarządzanych przez inne spółki zarządzające; wypełnianie wszystkich pozostałych obowiązków i zadań wchodzących w zakres działalności w ramach zarządzania zbiorowym portfelem; zarządzanie aktywami spółek inwestycyjnych prowadzących statutową działalność w państwach członkowskich innych niż macierzyste państwo członkowskie spółek; wypełnianie, na podstawie zleceń, w imieniu spółek zarządzających prowadzących działalność w państwach członkowskich innych niż macierzyste państwo członkowskie spółek, obowiązków wchodzących w zakres działalności w ramach zarządzania zbiorowym portfelem. Jeżeli spółka zarządzająca rozprowadza jednostki uczestnictwa własnych zharmonizowanych funduszy powierniczych/funduszy wspólnych lub akcje własnych zharmonizowanych spółek inwestycyjnych w goszczących państwach członkowskich bez ustanowienia oddziału, powinna podlegać wyłącznie przepisom dotyczącym wprowadzenia do obrotu transgranicznego.
- (13) Mając na uwadze zakres działalności spółek zarządzających oraz w celu uwzględnienia prawa krajowego i umożliwienia tym spółkom osiągnięcia znaczących korzyści skali, pożądane jest zezwolenie im na prowadzenie działalności w zakresie zarządzania portfelami inwestycyjnymi (indywidualne zarządzanie portfelem), w tym zarządzania funduszami emerytalnymi, jak również niektórych szczególnych rodzajów działalności ubocznych związanych z podstawową działalnością bez uszczerbku dla stabilności tych spółek. Należy jednakże określić szczegółowe przepisy zapobiegające konfliktom interesów, w przypadku gdy spółki zarządzające posiadają zezwolenie na zarządzanie zarówno zbiorowym, jak i indywidualnym portfelem.
- (14) Działalność związana z zarządzaniem indywidualnymi portfelami inwestycyjnymi jest usługą inwestycyjną, objętą dyrektywą 2004/39/WE. W celu zapewnienia jednolitych ram regulacyjnych w tym obszarze, pożądane jest objęcie spółek zarządzających posiadających zezwolenie na działalność, które również zezwala na świadczenie tego rodzaju usługi, wymogiem spełnienia warunków działalności ustanowionych w tej dyrektywie.
- (15) Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą, macierzyste państwo członkowskie powinno mieć możliwość ustanowienia przepisów bardziej restrykcyjnych niż przepisy ustanowione w niniejszej dyrektywie, w szczególności w odniesieniu do warunków uzyskania zezwolenia, wymogów ostrożnościowych i przepisów dotyczących sprawozdawczości i prospektu emisyjnego.
- (16) Pożądane jest ustanowienie zasad określających warunki wstępne dotyczące powierzania przez spółkę zarządzającą, na podstawie zleceń, wypełniania szczególnych obowiązków i zadań stronom trzecim w celu zwiększenia efektywności prowadzenia przedsiębiorstwa. W celu zapewnienia poprawnego stosowania zasady nadzoru macierzystego państwa członkowskiego, państwa członkowskie zezwalające na takie powierzanie powinny zapewnić, aby spółka zarządzająca, której państwa te przyznały zezwolenie na działalność, nie powierzała wszystkich swoich obowiązków jednej lub kilku stronom trzecim, stając się w ten sposób podmiotem-skrzynką pocztową, i aby istnienie zleceń nie utrudniało skutecznego nadzoru nad spółką zarządzającą. Jednakże fakt przekazania przez spółkę zarządzającą swoich obowiązków nie powinien wpływać na zobowiązania tej spółki lub depozytariusza w stosunku do posiadaczy jednostek uczestnictwa i właściwych organów.
- (17) W celu zapewnienia równych reguł gry oraz właściwego nadzoru w perspektywie długoterminowej, Komisja powinna być w stanie zbadać, czy właściwe jest dokonanie harmonizacji ustaleń dotyczących upoważnień na szczeblu wspólnotowym.

- (18) Zasada nadzoru ze strony macierzystego państwa członkowskiego wymaga, aby właściwe organy państw członkowskich cofały lub odmawiały wydania zezwolenia w przypadku gdy czynniki, takie jak treść programów działań, geograficzna dystrybucja lub działalności faktycznie prowadzone, jednoznacznie wskazują na to, że spółka zarządzająca wybrała system prawny danego państwa członkowskiego w celu uniknięcia bardziej restrykcyjnych norm obowiązujących w innym państwie członkowskim, na którego terytorium spółka ta zamierza prowadzić lub prowadzi większą część swojej działalności. Do celów niniejszej dyrektywy, spółka zarządzająca powinna uzyskać zezwolenie na działalność w państwie członkowskim, w którym znajduje się jej statutowa siedziba. Zgodnie z zasadą nadzoru macierzystego państwa członkowskiego wyłącznie właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej powinny być uznane za właściwe do nadzorowania organizacji spółki zarządzającej – włącznie z wszelkimi procedurami i zasobami wykonującymi funkcje administracyjne, o których mowa w załączniku II – który powinien podlegać prawu macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej.
- (19) W przypadku gdy UCITS zarządzane jest przez spółkę zarządzającą posiadającą zezwolenie w innym państwie członkowskim niż macierzyste państwo członkowskie UCITS, ta spółka zarządzająca powinna przyjąć i ustanowić odpowiednie procedury i ustalenia w celu rozpatrywania skarg inwestorów, jak na przykład za pomocą odpowiednich przepisów zawartych w porozumieniach dystrybucyjnych lub poprzez wskazanie adresu w macierzystym państwie członkowskim UCITS, który nie musi być adresem samej spółki zarządzającej. Taka spółka zarządzająca powinna również ustanowić odpowiednie procedury i poczynić ustalenia w celu udostępniania informacji na żądanie obywateli lub właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego UCITS, na przykład poprzez wyznaczenie spośród pracowników spółki zarządzającej osoby do kontaktu zajmującej się wnioskami o udzielenie informacji. Nie należy wymagać od takiej spółki zarządzającej prawem macierzystego państwa członkowskiego UCITS do posiadania w tym państwie członkowskim lokalnego przedstawiciela w celu wypełniania tych obowiązków.
- (20) Właściwe organy, które wydają zezwolenie UCITS, powinny uwzględnić regulamin funduszu wspólnego lub dokumenty założycielskie spółki inwestycyjnej, wybór depozytariusza i zdolność spółki zarządzającej do zarządzania UCITS. Jeżeli spółka zarządzająca ma siedzibę w innym państwie członkowskim, właściwe organy powinny móc opierać się na zaświadczeniu wydanym przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej co do typu UCITS, co do których spółka zarządzająca na zezwolenie na ich zarządzanie. Wydanie zezwolenia UCITS nie powinno być uwarunkowane dodatkowym wymogiem kapitałowym na szczeblu spółki zarządzającej, usytuowaniem statutowej siedziby spółki zarządzającej w macierzystym państwie członkowskim UCITS lub usytuowaniem jakiegokolwiek działalności spółki zarządzającej w macierzystym państwie członkowskim UCITS.
- (21) Właściwe organy UCITS macierzystego państwa członkowskiego powinny być właściwe do nadzorowania zgodności z przepisami dotyczącymi założenia i funkcjonowania UCITS, które powinny podlegać prawu macierzystego państwa członkowskiego UCITS. W tym celu właściwe organy UCITS macierzystego państwa członkowskiego powinny móc otrzymywać informacje bezpośrednio od spółki zarządzającej. W szczególności właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą mogą wymagać od spółek zarządzających przedstawienia informacji o transakcjach dotyczących inwestycji UCITS posiadających zezwolenie w tym państwie członkowskim, w tym informacji zawartych w księgach i rejestrach tych transakcji oraz w rachunkach funduszy. Aby zapobiec wszelkiemu naruszeniu przepisów w ich obszarze odpowiedzialności, właściwe organy państw członkowskich goszczących spółkę zarządzającą powinny móc opierać się na współpracy z właściwymi organami macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej, a w razie konieczności powinny móc podejmować bezpośrednie działania przeciw spółce zarządzającej.
- (22) Macierzyste państwo członkowskie UCITS powinno mieć możliwość ustanowienia zasad dotyczących treści rejestru posiadaczy jednostek uczestnictwa UCITS. Organizacja prowadzenia i lokalizacji tego rejestru powinna jednak podlegać ustaleniom organizacyjnym spółki zarządzającej.
- (23) Należy zapewnić macierzystemu państwu członkowskiemu UCITS wszelkie środki mające na celu zapobieganie wszelkim naruszeniom zasad UCITS. W tym celu właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS powinny mieć możliwość podejmowania środków zapobiegawczych i nakładania sankcji na spółkę zarządzającą. Jako środek ostateczny, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS powinny dysponować możliwością zażądania, by spółka zarządzająca zaprzestała zarządzania UCITS. Państwa członkowskie powinny zapewnić przepisy konieczne w takim przypadku do organizacji prawidłowego zarządzania albo likwidacji UCITS.
- (24) W celu zapobiegnięcia arbitrażowi nadzorczemu i w celu zwiększenia zaufania do skuteczności nadzoru ze strony właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego należy odmówić zezwolenia w wypadku, gdy umożliwiono wprowadzanie do obrotu przez UCITS jego jednostek uczestnictwa w macierzystym państwie członkowskim. Po uzyskaniu zezwolenia UCITS powinno mieć swobodę wyboru państwa członkowskiego (państw członkowskich), w którym jego jednostki uczestnictwa mają być wprowadzane do obrotu na podstawie niniejszej dyrektywy.
- (25) Dla zabezpieczenia interesów akcjonariuszy i zapewnienia równych reguł gry na rynku zharmonizowanych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania działalność spółek inwestycyjnych wymaga kapitału założycielskiego. Jednakże w przypadku spółek inwestycyjnych, które wyznaczyły spółki zarządzające, spółki zarządzające uwzględnią dodatkowe kwoty w wysokości kapitałów własnych.

- (26) Jeżeli istnieją zasady mające zastosowanie do prowadzenia działalności oraz powierzenia zadań oraz w przypadku gdy takie powierzenie przez spółkę zarządzającą jest dopuszczalne na mocy prawa jej państwa macierzystego, spółka zarządzająca, która uzyskała zezwolenie na działalność, powinna przestrzegać tych zasad, odpowiednio, albo bezpośrednio, w wypadku gdy nie wyznaczono spółki zarządzającej, albo pośrednio, w wypadku gdy została wyznaczona taka spółka zarządzająca.
- (27) Mimo potrzeby konsolidacji UCITS, ich łączenie we Wspólnocie wiąże się z wieloma trudnościami prawnymi i administracyjnymi. W celu poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego, należy więc ustanowić przepisy wspólnotowe ułatwiające łączenie UCITS (i ich subfunduszy). Mimo iż istnieje prawdopodobieństwo, że niektóre państwa członkowskie mogą udzielać zezwolenia na działalność jedynie funduszom kontraktowym, każde z państw członkowskich powinno dopuszczać i uznawać transgraniczne łączenia między wszystkimi rodzajami UCITS (kontraktowymi, korporacyjnymi i powierniczymi) bez potrzeby wprowadzania przez państwa członkowskie do ich prawa krajowego nowych form prawnych UCITS.
- (28) Niniejsza dyrektywa dotyczy technik łączenia najczęściej stosowanych w państwach członkowskich. Nie wymaga ona od wszystkich państw członkowskich wprowadzenia do krajowego ustawodawstwa wszystkich trzech technik, ale każde państwo członkowskie powinno uznać przeniesienie aktywów będące skutkiem zastosowania tych technik łączenia. Dyrektywa ta nie zabrania UCITS stosowania innych technik na poziomie wyłącznie krajowym w sytuacjach, w których żadne z UCITS objętych łączeniem nie zostało notyfikowane w zakresie transgranicznego wprowadzania do obrotu swoich jednostek uczestnictwa. Rzeczone łączenia będą nadal podlegać odpowiednim przepisom prawa krajowego. Zasady krajowe dotyczące quorum nie powinny wprowadzać różnicy pomiędzy łączeniami krajowymi i transgranicznymi, ani nie powinny być bardziej restrykcyjne niż te określone dla łążeń przedsiębiorstw.
- (29) W celu ochrony interesów inwestorów państwa członkowskie powinny wymagać, by proponowane łączenia UCITS na poziomie krajowym lub transgranicznym były objęte wymogiem uzyskania zezwolenia ich właściwych organów. W przypadku łączenia na poziomie transgranicznym właściwe organy UCITS przejmowanego powinny zezwolić na łączenie w celu zapewnienia należytej ochrony interesów posiadaczy jednostek uczestnictwa, którzy faktycznie zostaną przeniesieni do innego UCITS. Jeżeli łączenie dotyczy więcej niż jednego UCITS przejmowanego i takie UCITS posiadają swoje siedziby w różnych państwach członkowskich, organy właściwe dla poszczególnych UCITS przejmowanych będą musiały, blisko ze sobą współpracując – w tym poprzez odpowiednią wymianę informacji – zezwolić na to łączenie. W związku z potrzebą odpowiedniego zabezpieczenia interesów posiadaczy jednostek uczestnictwa UCITS przejmującego, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmującego powinny wziąć je pod uwagę.
- (30) Posiadacze jednostek uczestnictwa zarówno UCITS przejmowanego, jak i przejmującego powinni także mieć możliwość żądania odkupu lub umorzenia ich jednostek uczestnictwa, lub, gdy jest to możliwe, ich zamiany na jednostki uczestnictwa w innym UCITS o podobnej polityce inwestycyjnej i zarządzane przez tę samą spółkę zarządzającą lub inną spółkę z nią powiązaną. Prawo to nie powinno pociągać za sobą żadnych dodatkowych opłat, z wyjątkiem opłat zatrzymywanych przez odpowiednie UCITS we wszystkich sytuacjach celem pokrycia kosztów dezinvestycji, jak określono w odnośnych prospektach emisyjnych przejmowanego i przejmującego UCITS.
- (31) Należy również zapewnić kontrolę nad łączeniami ze strony osób trzecich. Depozytariusze każdego UCITS uczestniczącego w łączeniu powinni sprawdzić zgodność wspólnego projektu warunków łączenia z odpowiednimi przepisami niniejszej dyrektywy oraz regulaminem funduszu UCITS. W imieniu wszystkich UCITS uczestniczących w łączeniu depozytariusz albo niezależny biegły rewident powinien sporządzić sprawozdanie, w którym zatwierdzone są metody wyceny aktywów i pasywów tych UCITS oraz metoda wyliczania stosunku wymiany, przedstawione we wspólnym projekcie warunków łączenia, a także rzeczywisty stosunek wymiany oraz, jeżeli ma to zastosowanie, wypłata gotówki za jednostkę. W celu ograniczenia kosztów związanych z łączeniami na poziomie transgranicznym należy umożliwić sporządzanie pojedynczego sprawozdania dla wszystkich UCITS uczestniczących w łączeniu. Do sporządzenia tego rodzaju sprawozdania należy uprawnąć biegłego rewidenta przejmowanego lub przejmującego UCITS. W celu ochrony interesów inwestorów posiadaczy jednostek powinni mieć możliwość otrzymania, na wniosek, bezpłatnej kopii takiego sprawozdania.
- (32) Szczególnie ważne jest, by posiadacze jednostek uczestnictwa byli odpowiednio informowani o proponowanym łączeniu i by ich prawa były odpowiednio chronione. Chociaż łączenie dotyczy w większym stopniu interesów posiadaczy jednostek uczestnictwa UCITS przejmowanego, należy również chronić interesy posiadaczy jednostek uczestnictwa UCITS przejmującego.
- (33) Przepisy dotyczące łążeń określone w niniejszej dyrektywie pozostają bez uszczerbku dla stosowania prawodawstwa w zakresie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, w szczególności rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) ⁽¹⁾.
- (34) Swobodne wprowadzanie do obrotu jednostek uczestnictwa wyemitowanych przez UCITS, które posiadają zezwolenie na zainwestowanie do 100 % swoich aktywów w zbywalne papiery wartościowe wyemitowane przez te same podmioty (państwo, organy lokalne itp.), nie powinno powodować bezpośrednio ani pośrednio zakłócenia funkcjonowania rynku kapitałowego lub finansowania państw członkowskich.

(¹) Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1.

- (35) Definicję zbywalnych papierów wartościowych zawartą w niniejszej dyrektywie stosuje się wyłącznie do celów niniejszej dyrektywy i w żaden sposób nie wpływa ona na inne definicje stosowane w ustawodawstwie krajowym do innych celów, jak na przykład podatki. A zatem nie są objęte tą definicją akcje i inne papiery wartościowe odpowiadające akcjom, wyemitowane przez, na przykład, podmioty typu „building societies” oraz typu „industrial and provident societies”, których posiadanie w praktyce nie może być przeniesione, z wyjątkiem sytuacji, w których podmiot emitujący je odkupuje.
- (36) Instrumenty rynku pieniężnego obejmują zbywalne instrumenty, którymi normalnie nie dokonuje się obrotu na rynkach regulowanych, tylko na rynku pieniężnym, takie jak krótkookresowe obligacje skarbu państwa czy obligacje organów lokalnych, świadectwa depozytowe, krótkoterminowe papiery dłużne, średniookresowe dłużne papiery wartościowe i akcepty bankowe.
- (37) Koncepcja rynku regulowanego w niniejszej dyrektywie odpowiada tej przedstawionej w dyrektywie 2004/39/WE.
- (38) Pożądane jest zezwolenie, aby UCITS inwestowały swoje aktywa w jednostki UCITS i inne przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania typu otwartego, które również inwestują w płynne aktywa finansowe, o których mowa w niniejszej dyrektywie, oraz które funkcjonują na zasadzie dywersyfikacji ryzyka. Niezbędne jest, aby UCITS lub inne przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, w które inwestują UCITS, podlegały skutecznemu nadzorowi.
- (39) Rozwój możliwości dla UCITS w zakresie inwestowania w UCITS oraz w inne przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania powinien być ułatwiony. Dlatego istotne jest zapewnienie, aby taka działalność inwestycyjna nie zmniejszała ochrony inwestora. W związku z rozszerzonymi możliwościami dla UCITS w zakresie inwestowania w jednostki innych UCITS i przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania niezbędne jest ustanowienie pewnych reguł dotyczących ograniczeń ilościowych, ujawniania informacji i zapobiegania zjawisku kaskady.
- (40) W celu uwzględnienia rozwoju rynku oraz uwzględniając urzeczywistnienie unii gospodarczej i walutowej, pożądane jest, aby zezwolić UCITS na inwestowanie w lokaty bankowe. W celu zapewnienia odpowiedniej płynności inwestowania w lokaty powinny to być lokaty wypłacane na żądanie lub które można wycofać. Jeżeli lokaty są ustanowione w instytucji kredytowej, której statutowa siedziba znajduje się w państwie trzecim, instytucja kredytowa powinna podlegać zasadom ostrożnościowym, równoważnym tym ustanowionym w prawodawstwie wspólnotowym.
- (41) W uzupełnieniu do przypadku, w którym UCITS inwestuje w lokaty bankowe zgodnie z jego regulaminem funduszu lub zgodnie z dokumentami założycielskimi, należy umożliwić wszystkim UCITS posiadanie pomocniczych aktywów płynnych, jak lokaty bankowe *a vista*. Posiadanie takich pomocniczych aktywów płynnych może być uzasadnione, między innymi: w celu pokrycia bieżących lub wyjątkowych płatności; w przypadku sprzedaży, na czas niezbędny do ponownych inwestycji w zbywalne papiery wartościowe, instrumenty rynku pieniężnego lub w inne aktywa finansowe przewidziane w niniejszej dyrektywie; lub na okres czasu bezwzględnie konieczny w sytuacji, gdy, z powodu niekorzystnych warunków rynkowych, inwestycja w zbywalne papiery wartościowe, instrumenty rynku pieniężnego oraz w inne aktywa finansowe jest zawieszona.
- (42) Ze względów ostrożnościowych niezbędne jest zapobieżenie nadmiernej koncentracji przez UCITS w inwestycjach, które narażają je na ryzyko kontrahenta względem tego samego podmiotu lub podmiotów należących do tej samej grupy.
- (43) Powinno być wyraźnie dozwolone, aby UCITS, jako część swojej ogólnej polityki inwestycyjnej lub do celów zabezpieczających, aby osiągnąć ustalony cel finansowy lub wskazany profil ryzyka w prospekcie emisyjnym, inwestowały w finansowe instrumenty pochodne. W celu zapewnienia ochrony inwestorów niezbędne jest ograniczenie maksymalnego możliwego narażenia na ryzyko dotyczącego instrumentów pochodnych, aby nie przekraczało całkowitej wartości netto portfela UCITS. W celu zapewnienia stałej świadomości ryzyk i zobowiązań wynikających z transakcji instrumentami pochodnymi oraz w celu sprawdzenia zgodności z ograniczeniami inwestycyjnymi, te ryzyka i zobowiązania powinny być mierzone i monitorowane na bieżąco. W końcu, w celu zapewnienia ochrony inwestorów poprzez ujawnienie informacji, UCITS powinny opisać swoją strategię, techniki i limity inwestycyjne regulujące ich operacje instrumentami pochodnymi.
- (44) Środki służące potencjalnemu niewłaściwemu połączeniu interesów w odniesieniu do produktów, w przypadku których ryzyko związane z kredytami przenoszone jest poprzez sekurytyzację, jak zostało to przewidziane w odniesieniu do dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe⁽¹⁾ i dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych⁽²⁾, mają być zgodne i spójne we wszystkich odpowiednich uregulowaniach dotyczących sektora finansowego. Po należytym dokonaniu oceny wpływu takiego wniosku Komisja przedłoży odpowiednie wnioski legislacyjne, w tym dotyczące niniejszej dyrektywy, w celu zapewnienia zgodności i spójności tych wniosków.
- (45) W odniesieniu do pozagiełdowych (OTC) instrumentów pochodnych należy określić wymagania w zakresie kwalifikowalności kontrahentów i instrumentów, płynności i bieżącej oceny pozycji. Celem takich wymagań jest zapewnienie odpowiedniego poziomu ochrony inwestorów, bliskiego takiemu, jaki uzyskują, gdy nabywają instrumenty pochodne będące w obrocie na rynkach regulowanych.
- (46) Operacje instrumentami pochodnymi nie powinny być nigdy wykorzystane do obchodzenia zasad lub reguł określonych w niniejszej dyrektywie. W odniesieniu do instrumentów pochodnych OTC powinny być stosowane dodatkowe reguły dywersyfikacji ryzyka w przypadku narażenia na ryzyko jednego kontrahenta lub grupy kontrahentów.

(1) Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

(2) Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

- (47) Niektóre techniki zarządzania portfelem w odniesieniu do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, inwestujących głównie w akcje lub papiery dłużne, opierają się na odzwierciedlaniu indeksów giełdowych lub indeksów papierów dłużnych. Pożądane jest pozwolenie UCITS na powielanie dobrze znanych i uznanych indeksów giełdowych lub indeksów papierów dłużnych. Dlatego w tym celu może być niezbędne wprowadzenie bardziej elastycznych zasad dywersyfikacji ryzyka w odniesieniu do UCITS inwestujących w akcje lub papiery dłużne.
- (48) Przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania wchodzące w zakres niniejszej dyrektywy nie powinny być wykorzystywane do celów innych niż zbiorowe inwestowanie kapitału zebranego od obywateli zgodnie z przepisami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie. W przypadkach określonych w niniejszej dyrektywie UCITS powinien mieć możliwość posiadania podmiotów zależnych jedynie wtedy, gdy jest to niezbędne do skutecznego prowadzenia w jego własnym imieniu niektórych działań, również określonych w niniejszej dyrektywie. Niezbędne jest zapewnienie skutecznego nadzoru UCITS. Dlatego utworzenie jednostki zależnej UCITS w państwie trzecim powinno być dozwolone tylko w określonych przypadkach i zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej dyrektywie. Ogólny obowiązek działania wyłącznie w interesie posiadaczy jednostek uczestnictwa, w szczególności cel zwiększania efektywności kosztowej, nie może uzasadniać podejmowanych przez UCITS środków, które mogłyby utrudniać właściwym organom skuteczne wykonywanie funkcji nadzorczych.
- (49) Pierwotna wersja dyrektywy 85/611/EWG zawierała odstępstwo od ograniczeń co do wielkości procentowej aktywów, jakie UCITS mogło zainwestować w zbywalne papiery wartościowe emitowane przez pojedynczy podmiot, które miało zastosowanie w przypadku obligacji emitowanych lub gwarantowanych przez państwo członkowskie. Odstępstwo to zezwalało UCITS w szczególności na inwestowanie do 35 % ich aktywów w takie obligacje. Podobne, ale bardziej ograniczone odstępstwo jest uzasadnione w odniesieniu do obligacji sektora prywatnego, które, nawet w przypadku braku gwarancji państwa, oferują jednak szczególne gwarancje dla inwestora na mocy stosujących się do nich szczególnych uregulowań. Konieczne jest więc rozszerzenie takiego odstępstwa na wszystkie obligacje sektora prywatnego, które odpowiadają wspólnie ustalonym kryteriom, pozostawiając państwom członkowskim ustalenie wykazu obligacji, które mają one zamiar, tam gdzie to stosowne, objąć odstępstwem.
- (50) Kilka państw członkowskich uchwaliło przepisy umożliwiające nieskoordynowanym przedsiębiorstwom zbiorowego inwestowania na łączenie ich aktywów w ramach tak zwanego funduszu podstawowego. W celu umożliwienia UCITS korzystania z tych struktur konieczne jest zwolnienie „UCITS powiązanego”, który pragnie włączyć swoje aktywa do „UCITS podstawowego”, z zakazu inwestowania więcej niż 10 % swoich aktywów lub, zależnie od przypadku, 20 % swoich aktywów w pojedynczym przedsiębiorstwie zbiorowego inwestowania. Takie zwolnienie jest uzasadnione faktem, iż UCITS powiązane inwestuje wszystkie lub prawie wszystkie swoje aktywa w zdywersyfikowany portfel UCITS podstawowego, który sam w sobie podlega zasadom dywersyfikacji dotyczącym UCITS.
- (51) W celu ułatwienia skutecznego działania rynku wewnętrznego oraz zapewnienia tego samego poziomu ochrony inwestorów w całej Wspólnocie należy zezwolić na działanie modeli funduszy podstawowych i powiązanych, zarówno gdy fundusz podstawowy i fundusz powiązany mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim, jak i gdy mają one siedziby w różnych państwach członkowskich. Aby umożliwić inwestorom lepsze zrozumienie modeli funduszy podstawowych i powiązanych oraz by umożliwić organom nadzoru łatwiejszy nad nimi nadzór, w szczególności w sytuacji transgranicznej, żadne UCITS powiązane nie powinno mieć możliwości inwestowania w więcej niż jednym UCITS podstawowym. W celu zapewnienia tego samego poziomu ochrony inwestorów we Wspólnocie UCITS podstawowe powinno być UCITS posiadającym zezwolenie na działalność. Aby uniknąć niepotrzebnego obciążenia administracyjnego, przepisy dotyczące powiadomienia o transgranicznym wprowadzaniu do obrotu nie powinny mieć zastosowania, jeżeli UCITS podstawowe nie pozyskuje kapitału od obywateli w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie siedziby, lecz ma tylko co najmniej jedno UCITS powiązane w tym państwie członkowskim.
- (52) W celu ochrony inwestorów UCITS powiązanego właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS powiązanego powinny wyrazić uprzednio zgodę na inwestycje UCITS powiązanego w UCITS podstawowe. Zgody wymaga tylko początkowa inwestycja w UCITS podstawowe, jeżeli UCITS powiązane przekracza limit mający zastosowanie do inwestowania w inne UCITS. W celu ułatwienia skutecznego działania rynku wewnętrznego oraz zapewnienia tego samego poziomu ochrony inwestorów w całej Wspólnocie warunki, które mają być spełnione, oraz dokumenty i informacje, które należy udostępnić na potrzeby zatwierdzenia inwestycji UCITS powiązanego w UCITS podstawowe, powinny być wyczerpujące.
- (53) W celu umożliwienia UCITS powiązanemu działaniu w interesie posiadaczy jego jednostek uczestnictwa, a w szczególności spowodowania, by był w stanie otrzymać od UCITS podstawowego wszystkie informacje i dokumenty niezbędne do wypełniania swoich obowiązków, UCITS powiązane i podstawowe powinny być związane wiążącą i możliwą do wyegzekwowania umową. Jednak w sytuacji, w której oba UCITS powiązane i podstawowe są zarządzane przez tę samą spółkę zarządzającą, wystarczające powinno być ustanowienie przez tę ostatnią wewnętrznych zasad prowadzenia działalności. Dzięki umowie dotyczącej wymiany informacji zawartej odpowiednio między depozytariuszami lub biegłymi rewidentami UCITS powiązanego i UCITS podstawowego, należy zapewnić przepływ informacji i dokumentów niezbędny do tego, by depozytariusz lub biegły rewident UCITS powiązanego mógł wypełnić swoje obowiązki. Niniejsza dyrektywa powinna zapewnić, że przestrzegając tych wymogów, depozytariusze lub biegli rewidentci nie znajdują się w sytuacji naruszającej jakiegokolwiek ograniczenia dotyczące ujawniania informacji lub ochrony danych.

- (54) W celu zapewnienia wysokiego stopnia ochrony interesów inwestorów UCITS powiązanego, prospekt emisyjny, kluczowe informacje dla inwestorów, jak również wszystkie informacje reklamowe powinny być dostosowane do specyfiki modeli funduszy podstawowych i powiązanych. Inwestycja UCITS powiązanego w UCITS podstawowe nie powinna naruszać zdolności UCITS powiązanego albo do samodzielnego odkupu lub umorzenia jednostek uczestnictwa na żądanie ich posiadaczy, albo do działania w ich najlepszym interesie.
- (55) Na mocy niniejszej dyrektywy posiadacze jednostek uczestnictwa powinni być chronieni przed nieuzasadnionymi kosztami dodatkowymi poprzez zakaz nakładania przez UCITS podstawowy na UCITS powiązany opłat za subskrypcję i umorzenie jednostek funduszu. UCITS podstawowy powinien jednak móc nakładać opłaty za subskrypcję lub umorzenie na innych inwestorów UCITS podstawowego.
- (56) Przepisy dotyczące przekształcenia powinny umożliwić istniejącym UCITS przekształcenie się w UCITS powiązane. Równocześnie powinny one również chronić w wystarczającym stopniu posiadaczy jednostek uczestnictwa. W związku z faktem, iż przekształcenie stanowi zasadniczą zmianę polityki inwestycyjnej, należy wymagać od przekształcającego się UCITS, by udostępniało swoim posiadaczom jednostek uczestnictwa wystarczające informacje, pozwalające zdecydować o ewentualnym utrzymaniu swojej inwestycji. Właściwe organy nie powinny wymagać od UCITS powiązanego dostarczania dodatkowych lub informacji innych niż te wyszczególnione w niniejszej dyrektywie.
- (57) W razie gdy właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia UCITS podstawowego otrzymają informację o nieprawidłowości dotyczącej funduszu podstawowego lub stwierdzą, że UCITS podstawowe nie przestrzega przepisów niniejszej dyrektywy, mogą w odpowiednich przypadkach postanowić o podjęciu właściwych działań zapewniających odpowiednie poinformowanie posiadaczy jednostek uczestnictwa UCITS podstawowego.
- (58) Państwa członkowskie powinny dokonać jasnego rozdziału między informacjami reklamowymi a informacjami ujawnianymi obowiązkowo inwestorom, przewidzianymi w niniejszej dyrektywie. W skład informacji ujawnianych obowiązkowo inwestorom wchodzi: kluczowe informacje dla inwestorów, prospekt emisyjny oraz roczne i półroczne sprawozdania finansowe.
- (59) Kluczowe dla inwestorów informacje należy przekazywać im bezpłatnie, w formie osobnego dokumentu, z odpowiednim wyprzedzeniem przed subskrypcją jednostek uczestnictwa UCITS w celu wspomoczenia ich w podejmowaniu świadomych decyzji inwestycyjnych. Te kluczowe informacje dla inwestorów powinny zawierać jedynie elementy istotne dla podejmowania takich decyzji. Należy w pełni ujednolicić rodzaj informacji znajdujących się wśród kluczowych informacji dla inwestorów w celu zapewnienia odpowiedniej ochrony inwestorów oraz porównywalności informacji. Kluczowe informacje dla inwestorów powinny być przedstawiane w skróconej formie. Najwłaściwszym sposobem osiągnięcia jasności i prostoty prezentacji wymaganej przez inwestorów detalicznych, umożliwiającym dokonywanie użytecznych porównań wszystkich danych – zwłaszcza kosztów i profilu ryzyka istotnych dla decyzji inwestycyjnej – jest pojedynczy dokument o ograniczonej długości, prezentujący informacje w określonej kolejności.
- (60) Właściwe organy każdego państwa członkowskiego mogą podawać do publicznej wiadomości, w odnośnej sekcji swojej strony internetowej, kluczowe informacje dla inwestorów dotyczące wszystkich UCITS zatwierdzonych w tym państwie członkowskim.
- (61) Kluczowe informacje dla inwestorów powinny być przygotowywane dla wszystkich UCITS. Spółki zarządzające lub, w stosownych przypadkach, spółki inwestycyjne powinny dostarczać, zgodnie ze stosowaną metodą dystrybucji (sprzedaż bezpośrednia lub przez pośredników), kluczowe informacje dla inwestorów właściwym jednostkom. Pośrednicy powinni dostarczyć klientom i potencjalnym klientom kluczowe informacje dla inwestorów.
- (62) UCITS powinien mieć możliwość wprowadzania do obrotu swoich jednostek uczestnictwa w innych państwach członkowskich pod warunkiem przejścia procedury powiadomienia opartej na ulepszonej komunikacji między właściwymi organami państw członkowskich. Po przesłaniu wszystkich dokumentów dotyczących powiadomienia przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS państwo członkowskie goszczące UCITS nie powinno mieć możliwości sprzeciwu wobec wejścia na rynek UCITS mającego siedzibę w innym państwie członkowskim lub podważania zezwolenia wydanego przez inne państwo członkowskie.
- (63) UCITS powinien mieć możliwość wprowadzania do obrotu swoich jednostek uczestnictwa pod warunkiem podjęcia niezbędnych kroków celem zapewnienia ułatwień dla dokonywania płatności na rzecz posiadaczy jednostek, odkupu lub umorzenia jednostek oraz udostępniania informacji, które wymagane są od UCITS.
- (64) W celu ułatwienia transgranicznego wprowadzania do obrotu jednostek uczestnictwa UCITS należy przeprowadzać kontrolę zgodności zasad wprowadzania do obrotu jednostek uczestnictwa UCITS z przepisami prawnymi i procedurami administracyjnymi stosowanymi w państwie członkowskim goszczącym UCITS, począwszy od momentu, w którym dane UCITS uzyskało dostęp do rynku tego państwa członkowskiego. Kontrola ta mogłaby obejmować prawidłowość zasad wprowadzania do obrotu, w szczególności prawidłowość ustaleń dystrybucyjnych, oraz obowiązek przekazywania informacji reklamowych w sposób uczciwy, jasny i niewprowadzający w błąd. Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać właściwym organom goszczącego państwa członkowskiego sprawdzania, czy informacje reklamowe nieobejmujące kluczowych informacji dla inwestorów, prospektu emisyjnego i sprawozdań rocznych i półrocznych spełniają wymogi prawa krajowego, przed zezwoleniem UCITS na ich wykorzystywanie, pod warunkiem że taka kontrola nie powinna być dyskryminująca i nie powinna uniemożliwiać temu UCITS dostępu do rynku.
- (65) W celu zwiększenia pewności prawnej istnieje potrzeba zapewnienia, by UCITS wprowadzające do obrotu swoje jednostki uczestnictwa na poziomie transgranicznym miało łatwy dostęp, w formie publikacji elektronicznej oraz w języku zwyczajowo używanym w sferze finansów międzynarodowych, do wszystkich informacji dotyczących przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych obowiązujących w państwie członkowskim goszczącym UCITS i które są szczegółowo związane z zasadami wprowadzania do obrotu jednostek UCITS. Obowiązki dotyczące tej publikacji powinny podlegać przepisom prawa krajowego.

- (66) W celu ułatwienia dostępu UCITS do rynków innych państw członkowskich należy wymagać od UCITS tłumaczenia na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa członkowskiego goszczącego UCITS, lub też na język zatwierdzony przez właściwe organy tego państwa, jedynie kluczowych informacji dla inwestorów. Wśród kluczowych informacji dla inwestorów powinna być zawarta informacja o tym, w jakim języku dostępne są dokumenty ujawniane obowiązkowo inwestorom oraz inne informacje dodatkowe. Odpowiedzialność za tłumaczenia powinno ponosić UCITS, które powinno podjąć decyzję, czy niezbędne jest tłumaczenie przysięgłe, czy wystarczy zwykłe tłumaczenie.
- (67) W celu ułatwienia dostępu do rynków innych państw członkowskich ważne jest ujawnianie opłat związanych z powiadamianiem.
- (68) Państwa członkowskie powinny podjąć konieczne środki organizacyjne i administracyjne umożliwiające współpracę między organami krajowymi a właściwymi organami innych państw członkowskich, w tym poprzez umowy dwu- lub wielostronne między tymi organami, co mogłoby umożliwić dobrowolne przekazywanie zadań.
- (69) Za konieczne uznaje się większe ujednoczenie uprawnień przysługujących właściwym organom w taki sposób, aby doprowadzić do jednolitego egzekwowania przepisów dyrektywy we wszystkich państwach członkowskich. Skuteczność nadzoru powinien zapewniać wspólny, minimalny zestaw uprawnień, spójny z uprawnieniami przyznanymi właściwym organom na mocy innych wspólnotowych przepisów w dziedzinie usług finansowych. Ponadto państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji, które mogą obejmować sankcje karne lub administracyjne, oraz przepisy administracyjne mające zastosowanie do naruszeń niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny także przyjąć środki niezbędne do wdrożenia tych sankcji.
- (70) Za właściwe uznaje się wzmocnienie przepisów w sprawie wymiany informacji między właściwymi organami krajowymi oraz wzmocnienia zobowiązania do udzielania pomocy i współpracy pomiędzy nimi.
- (71) Dla celów transgranicznego świadczenia usług należy przydzielić jasne kompetencje odnośnym właściwym organom w celu wyeliminowania jakichkolwiek luk lub pokrywania się kompetencji zgodnie z obowiązującym prawem.
- (72) Przepisy zawarte w niniejszej dyrektywie odnoszące się do skutecznego wykonywania funkcji nadzorczych przez właściwe organy obejmuje nadzór skonsolidowany, który musi być wykonywany w stosunku do UCITS lub przedsiębiorstwa wnoszącego wkład do jego działalności w przypadkach przewidzianych przepisami prawa wspólnotowego. W takich przypadkach organy, do których wpływa wnioski o udzielenie zezwolenia, muszą być w stanie wskazać organy właściwe w zakresie wykonywania nadzoru skonsolidowanego w stosunku do UCITS lub przedsiębiorstwa wnoszącego wkład do jego działalności.
- (73) Zasada nadzoru w macierzystym państwie członkowskim wymaga, aby właściwe organy państwa członkowskiego cofały lub odmawiały udzielenia zezwolenia w przypadku, gdy takie czynniki, jak treść programu działalności, dystrybucja geograficzna lub faktycznie prowadzona działalność, wyraźnie wskazują, że UCITS lub przedsiębiorstwo wnoszące wkład do jego działalności wybrało system prawny danego państwa członkowskiego w celu uniknięcia bardziej wymagających standardów obowiązujących w innym państwie członkowskim, w którym przedsiębiorstwo to zamierza prowadzić lub już prowadzi większą część swojej działalności.
- (74) Niektóre zachowania, takie jak nadużycia finansowe lub przestępstwa związane z wykorzystaniem informacji poufnych, mogą wpłynąć na stabilność, w tym rzetelność, systemu finansowego, nawet wtedy, gdy dotyczą przedsiębiorstw innych niż UCITS lub przedsiębiorstwa wnoszące wkład do ich działalności.
- (75) Właściwe jest zapewnienie możliwości wymiany informacji między właściwymi organami a organami lub podmiotami, które z racji swojej funkcji pomagają wzmacniać stabilność systemu finansowego. Jednakże w celu zachowania poufności charakteru przekazywanych informacji liczba adresatów dokonujących takiej wymiany powinna pozostać ściśle ograniczona.
- (76) Konieczne jest określenie warunków, na jakich taka wymiana informacji będzie dozwolona.
- (77) Jeżeli przewiduje się, że informacje mogą być ujawniane wyłącznie za wyraźną zgodą właściwych organów, mogą one, gdzie sytuacja tego wymaga, uzależnić swoją zgodę od spełnienia rygorystycznych warunków.
- (78) Należy również zezwolić na wymianę informacji między właściwymi organami, z jednej strony, a bankami centralnymi, innymi instytucjami o funkcji podobnej do banków centralnych w ramach swoich właściwości jako organy monetarne lub, w miarę potrzeb, innymi organami publicznymi odpowiedzialnymi za nadzorowanie systemów płatności, z drugiej strony.
- (79) Niniejsza dyrektywa powinna obejmować ten sam obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej, spoczywający na organach odpowiedzialnych za udzielanie zezwoleń i nadzorowanie UCITS oraz przedsiębiorstw, wnoszących wkład do takiego udzielania zezwoleń i nadzoru, oraz te same możliwości wymiany informacji jak te, które zostały przyznane organom odpowiedzialnym za udzielanie zezwoleń i nadzorowanie instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych i zakładów ubezpieczeń.
- (80) W celu wzmocnienia nadzoru ostrożnościowego nad UCITS lub przedsiębiorstwami wnoszącymi wkład do ich działalności oraz ochrony klientów UCITS lub przedsiębiorstw wnoszących wkład do ich działalności biegli rewidenci powinni mieć obowiązek bezzwłocznego powiadomienia właściwych organów w każdym przypadku, określonym w niniejszej dyrektywie, w wypadku gdy w trakcie wykonywania swoich zadań dowiedzą się o stanach faktycznych, które mogą mieć poważny wpływ na sytuację finansową lub administracyjną i rachunkową organizacji UCITS lub przedsiębiorstwa wnoszącego wkład do jego działalności.

- (81) Uwzględniając cel zawarty w niniejszej dyrektywie, požądane jest, aby państwa członkowskie postanowiły, iż taki obowiązek powinien dotyczyć wszystkich okoliczności, kiedy biegły rewident odkrywa takie stany faktyczne w trakcie wykonywania swoich zadań w przedsiębiorstwie posiadającym bliskie powiązania z UCITS lub przedsiębiorstwem, które wnosi wkład do jego działalności.
- (82) Obowiązek biegłych rewidentów powiadamiania, gdzie sytuacja tego wymaga, właściwych organów, o niektórych stanach faktycznych i decyzjach dotyczących UCITS lub przedsiębiorstwa wnoszącego wkład do jego działalności, które odkrywają w czasie wykonywania swoich zadań w podmiocie niebędącym ani UCITS, ani przedsiębiorstwem wnoszącym wkład do działalności UCITS, jako taki nie zmienia charakteru ich zadań w tym podmiocie, ani też sposobu, w jaki muszą wykonywać te zadania w tym podmiocie.
- (83) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać krajowych przepisów podatkowych, w tym ustaleń, które mogą zostać nałożone przez państwa członkowskie w celu zapewnienia zgodności z tym przepisami na ich terytorium.
- (84) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (85) W szczególności Komisja powinna zostać upoważniona do przyjęcia następujących środków wdrażających. Odnosnie do spółek zarządzających, środki te mają na celu sprecyzowanie szczegółów dotyczących wymogów organizacyjnych, zarządzania ryzykiem, konfliktów interesu oraz zasad postępowania. Odnosnie do depozytariuszy, Komisja powinna zostać upoważniona do przyjęcia środków precyzujących środki, jakie mają podjąć depozytariusze w celu wypełnienia ich obowiązków w odniesieniu do UCITS zarządzanego przez spółkę zarządzającą, ustanowioną w państwie członkowskim innym niż macierzyste państwo członkowskie UCITS, oraz szczegółowych postanowień umowy między depozytariuszem a spółką zarządzającą. Te środki wdrażające powinny ułatwiać jednolite stosowanie zobowiązań spółek zarządzających i depozytariuszy, jednakże nie powinny one być warunkiem wstępnym wykonywania prawa spółek zarządzających do prowadzenia działalności, na którą uzyskały zezwolenie w macierzystym państwie członkowskim, na obszarze Wspólnoty poprzez ustanawianie oddziałów lub w ramach swobody świadczenia usług, w tym do zarządzania UCITS w innym państwie członkowskim.
- (86) Odnosnie do łączzeń, Komisja powinna zostać upoważniona do przyjęcia środków mających na celu sprecyzowanie szczegółowej zawartości informacji, formatu i sposobu dostarczenia informacji posiadaczom jednostek uczestnictwa.
- (87) Odnosnie do modeli funduszy podstawowych, Komisja powinna zostać upoważniona do przyjęcia środków mających na celu sprecyzowanie treści porozumienia pomiędzy UCITS podstawowym i powiązanim lub wewnętrznymi zasadami prowadzenia działalności oraz treści umowy dotyczącej wymiany informacji pomiędzy ich depozytariuszami albo biegłymi rewidentami, definicji środków właściwych do koordynowania terminu swych kalkulacji i publikacji wartości aktywów netto w celu zapobieżenia ryzyku opóźnionego wprowadzania do obrotu jednostek, skutków łączenia funduszu podstawowego na zezwolenie funduszu powiązanego, rodzaju nieprawidłowości powstałych w funduszu podstawowym, o których informacje powinny być przekazywane funduszowi powiązanemu, formatu dostarczanych posiadaczom jednostek uczestnictwa informacji w razie przekształcenia UCITS w UCITS powiązane oraz procedury dostarczania tych informacji, procedury wyceny i audytu przeniesienia aktywów z funduszu powiązanego do funduszu podstawowego oraz roli depozytariuszy funduszu powiązanego w tym procesie.
- (88) Odnosnie do przepisów w zakresie ujawniania informacji, Komisja powinna zostać upoważniona do przyjęcia środków mających na celu sprecyzowanie warunków, jakie należy spełnić w sytuacji, gdy prospekt emisyjny jest udostępniany na trwałym nośniku innym niż papier lub za pośrednictwem strony internetowej niebędącej trwałym nośnikiem, szczegółowej i wyczerpującej zawartości, formy i sposobu przedstawienia kluczowych informacji dla inwestorów uwzględniających różny charakter i różne części składowe danego UCITS oraz szczególnych warunków dostarczania kluczowych informacji dla inwestorów na trwałym nośniku innym niż papier oraz za pośrednictwem strony internetowej niebędącej trwałym nośnikiem.
- (89) Odnosnie do powiadomienia, Komisja powinna zostać upoważniona do przyjęcia środków mających na celu sprecyzowanie zakresu informacji, które powinny być publikowane przez właściwe organy goszczącego państwa członkowskiego i które dotyczą mających zastosowanie przepisów krajowych, oraz szczegółów technicznych dotyczących dostępu właściwych organów goszczącego państwa członkowskiego do przechowywanych i zaktualizowanych dokumentów UCITS.
- (90) Komisja powinna także być upoważniona, między innymi, do wyjaśnienia definicji oraz dostosowania terminologii i określenia definicji ramowych zgodnie z późniejszymi aktami prawnymi dotyczącymi UCITS i kwestii powiązanych.
- (91) W związku z tym, że środki, o których mowa w motywach 85–90 mają ogólny zakres i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie o elementy inne niż istotne, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.

(1) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

- (92) Z uwagi na fakt, iż cele niniejszej dyrektywy nie mogą być w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie, w zakresie ustanowienia wspólnych norm stosowanych na poziomie wspólnotowym, i dlatego ze względu na skalę i skutek działania mogą zostać lepiej osiągnięte na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tych celów.
- (93) Zobowiązanie do przeniesienia niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinno ograniczać się do tych przepisów, które stanowią zasadniczą zmianę w porównaniu z dyrektywą, którą niniejsza dyrektywa przekształca. Zobowiązanie do przeniesienia przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszych dyrektyw.
- (94) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów przeniesienia do prawa krajowego i zastosowania dyrektyw określonych w załączniku III część B.
- (95) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania – zarówno w interesie własnym, jak i Wspólnoty – do publikowania własnych tabel możliwie jak najdokładniej ilustrujących zbieżność pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

SPIS TREŚCI

ROZDZIAŁ I	PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE	Artykuły 1–4
ROZDZIAŁ II	ZEZWOLENIE NA PROWADZENIE DZIAŁALNOŚCI PRZEZ UCITS	Artykuł 5
ROZDZIAŁ III	OBOWIĄZKI DOTYCZĄCE SPÓŁEK ZARZĄDZAJĄCYCH	
SEKCJA 1	Warunki podejmowania działalności gospodarczej	Artykuły 6–8
SEKCJA 2	Stosunki z państwami trzecimi	Artykuł 9
SEKCJA 3	Warunki działalności	Artykuły 10–15
SEKCJA 4	Swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług	Artykuły 16–21
ROZDZIAŁ IV	OBOWIĄZKI DOTYCZĄCE DEPOZYTARIUSZA	Artykuły 22–26
ROZDZIAŁ V	OBOWIĄZKI DOTYCZĄCE SPÓŁEK INWESTYCYJNYCH	
SEKCJA 1	Warunki podejmowania działalności gospodarczej	Artykuły 27–29
SEKCJA 2	Warunki działalności	Artykuły 30–31
SEKCJA 3	Obowiązki dotyczące depozytariusza	Artykuły 32–36
ROZDZIAŁ VI	ŁĄCZENIE UCITS	
SEKCJA 1	Zasady łączenia UCITS, zezwolenie na łączenie i zatwierdzenie łączenia	Artykuły 37–40
SEKCJA 2	Kontrola sprawowana przez osoby trzecie, informacje udostępniane posiadaczom jednostek uczestnictwa oraz inne prawa posiadaczy jednostek uczestnictwa	Artykuły 41–45
SEKCJA 3	Koszty łączenia i jego dokonanie	Artykuły 46–48
ROZDZIAŁ VII	OBOWIĄZKI DOTYCZĄCE POLITYKI INWESTYCYJNEJ UCITS	Artykuły 49–57
ROZDZIAŁ VIII	MODELE FUNDUSZY PODSTAWOWYCH I POWIĄZANYCH	
SEKCJA 1	Zakres i zatwierdzenie	Artykuły 58–59
SEKCJA 2	Wspólne Przepisy dotyczące UCITS powiązanego i UCITS podstawowego	Artykuł 60
SEKCJA 3	Depozytariusze i biegli rewidenci	Artykuły 61–62
SEKCJA 4	Informacje reklamowe i informacje obowiązkowo udostępniane przez UCITS powiązane	Artykuł 63
SEKCJA 5	Przekształcenie istniejącego UCITS w UCITS powiązane	Artykuł 64
SEKCJA 6	Obowiązki i właściwe organy	Artykuły 65–67
ROZDZIAŁ IX	OBOWIĄZKI DOTYCZĄCE INFORMACJI, JAKIE MAJĄ BYĆ UDOSTĘPNIANE INWESTOROM	
SEKCJA 1	Publikacja prospektu emisyjnego i sprawozdań okresowych	Artykuły 68–75
SEKCJA 2	Publikacja innych informacji	Artykuły 76–77
SEKCJA 3	Kluczowe informacje dla inwestorów	Artykuły 78–82

ROZDZIAŁ X	OGÓLNE OBOWIĄZKI UCITS	Artykuły 83–90
ROZDZIAŁ XI	PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE UCITS WPROWADZAJĄCYCH DO OBROTU SWOJE JEDNOSTKI W PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH INNYCH NIŻ TE, W KTÓRYCH MAJĄ SWOJE SIEDZIBY	Artykuły 91–96
ROZDZIAŁ XII	PRZEPISY DOTYCZĄCE ORGANÓW ODPOWIEDZIALNYCH ZA WYDAWANIE ZEZWOLEŃ I NADZÓR	Artykuły 97–110
ROZDZIAŁ XIII	EUROPEJSKI KOMITET PAPIERÓW WARTOŚCIOWYCH	Artykuły 111–112
ROZDZIAŁ XIV	ODSTĘPSTWA, PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I PRZEPISY KOŃCOWE	
SEKCJA 1	Odstępstwa	Artykuły 113–114
SEKCJA 2	Przepisy przejściowe i przepisy końcowe	Artykuły 115–119
ZAŁĄCZNIK I	Tabela A i B	
ZAŁĄCZNIK II	Funkcje zawarte w działaniach w ramach zarządzania zbiorowym portfelem	
ZAŁĄCZNIK III		
Część A	Uchylona dyrektywa wraz z wykazem jej kolejnych zmian	
Część B	Wykaz terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania	
ZAŁĄCZNIK IV	Tabela korelacji	

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES I DEFINICJE

Artykuł 1

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), mających swe siedziby na terytorium państw członkowskich.

2. Do celów niniejszej dyrektywy oraz z zastrzeżeniem przepisów art. 3, UCITS oznacza przedsiębiorstwo:

- a) którego jedynym celem jest zbiorowe inwestowanie w zbywalne papiery wartościowe lub w inne płynne aktywa finansowe, określone w art. 50 ust. 1, kapitału pochodzącego od obywateli i które działają na zasadzie dywersyfikacji ryzyka; oraz
- b) którego jednostki uczestnictwa są, na żądanie ich posiadaczy, odkupywane lub umarzane bezpośrednio lub pośrednio z aktywów tych przedsiębiorstw. Działanie podjęte przez UCITS w celu zapewnienia, aby giełdowa wartość ich jednostek nie różniła się w znaczny sposób od wartości netto aktywów na te jednostki, będzie uważane za równoznaczne z takim odkupieniem lub umorzeniem jednostek.

Państwa członkowskie mogą zezwolić na to, by UCITS składała się z kilku subfunduszy.

3. Przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 2, mogą być utworzone zgodnie z prawem zobowiązań (jako wspólne fundusze zarządzane przez spółki zarządzające), na podstawie prawa powierniczego (jako fundusze powiernicze), lub na podstawie statutu (jako spółki inwestycyjne).

Do celów niniejszej dyrektywy określenie:

- a) „wspólne fundusze” oznaczać również będzie fundusze powiernicze;
- b) „jednostki” UCITS oznaczać również będzie akcje UCITS.

4. Spółki inwestycyjne, których aktywa inwestowane są za pośrednictwem spółek zależnych, głównie w inny sposób niż w zbywalne papiery wartościowe, nie podlegają niniejszej dyrektywie.

5. Państwa członkowskie zabraniają UCITS objętym niniejszą dyrektywą przekształcania się w przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, których niniejsza dyrektywa nie dotyczy.

6. Z zastrzeżeniem przepisów prawa wspólnotowego dotyczących przepływu kapitału oraz z zastrzeżeniem art. 91 i 92 oraz art. 108 ust. 1 akapit drugi, żadne z państw członkowskich nie stosuje innych przepisów w zakresie objętym niniejszą dyrektywą w stosunku do UCITS mających siedzibę w innym państwie członkowskim, ani w stosunku do jednostek wyemitowanych przez te UCITS, w przypadku gdy te UCITS wprowadzały do obrotu ich jednostki na terytorium tego państwa członkowskiego.

7. Bez uszczerbku dla niniejszego rozdziału, państwo członkowskie może stosować do UCITS mających siedzibę na jego terytorium surowsze i dodatkowe wymagania w stosunku do wymagań określonych w niniejszej dyrektywie, pod warunkiem że obowiązują one w stosunku do wszystkich podmiotów i nie są sprzeczne z przepisami niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się poniższe definicje:

- a) „depozytariusz” oznacza instytucję, której powierzono obowiązki określone w art. 22 i 32 i która podlega innym przepisom ustanowionym w rozdziale IV i rozdziale V sekcja 3;
- b) „spółka zarządzająca” oznacza spółkę, której zasadniczy rodzaj działalności to zarządzanie UCITS w formie funduszy wspólnych lub spółek inwestycyjnych (zarządzanie zbiorowym portfelem UCITS);
- c) „macierzyste państwo członkowskie spółki zarządzającej” oznacza państwo członkowskie, w którym znajduje się statutowa siedziba spółki zarządzającej;
- d) „państwo członkowskie goszczące spółkę zarządzającą” oznacza państwo członkowskie, inne niż macierzyste państwo członkowskie, na którego terytorium spółka zarządzająca posiada oddział lub świadczy usługi;
- e) „macierzyste państwo członkowskie UCITS” oznacza państwo członkowskie, w którym UCITS otrzymał zezwolenie na prowadzenie działalności, o którym mowa w art. 5;
- f) „państwo członkowskie goszczące UCITS” oznacza państwo członkowskie, inne niż macierzyste państwo członkowskie UCITS, w którym jednostki uczestnictwa UCITS są wprowadzane do obrotu;
- g) „oddział” oznacza miejsce prowadzenia działalności gospodarczej będące częścią spółki zarządzającej. Oddział nie może posiadać osobowości prawnej i świadczy usługi, na których świadczenie spółka zarządzająca uzyskała zezwolenie;
- h) „właściwe organy” oznaczają organy, które każde państwo członkowskie wyznacza na mocy art. 97;
- i) „ściśle powiązania” oznaczają sytuację, w której dwie lub więcej osoby fizyczne lub prawne są ze sobą związane przez:
  - (i) „udział kapitałowy”, który oznacza posiadanie, bezpośrednio lub za pomocą stosunku kontroli, co najmniej 20 % praw głosu lub kapitału przedsiębiorstwa; albo
  - (ii) „kontrolę”, która oznacza związek zachodzący między „jednostką dominującą” i „jednostką zależną”, określonymi w art. 1 i 2 siódmej dyrektywy Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. wydanej na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych⁽¹⁾ oraz we wszystkich przypadkach określonych w art. 1 ust. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG, lub też podobny związek między jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną i jednostką;
- j) „znaczny pakiet akcji” oznacza bezpośredni lub pośredni pakiet w spółce zarządzającej, który reprezentuje co najmniej 10 % kapitału lub praw głosu, lub pakiet, który umożliwia wywieranie znaczącego wpływu na zarządzanie spółką zarządzającą, w której pakiet ten występuje;
- k) „kapitał założycielski” oznacza fundusze, o których mowa w art. 57 lit. a) i b) dyrektywy 2006/48/WE;
- l) „fundusze własne” oznaczają fundusze własne, o których mowa w tytule V rozdział 2 sekcja 1 dyrektywy 2006/48/WE;
- m) „trwały nośnik informacji” oznacza każdy instrument pozwalający inwestorowi na przechowywanie informacji kierowanych osobiście do tego inwestora w sposób umożliwiający przyszłe korzystanie z nich przez okres czasu odpowiedni do celów informacji i który pozwala na niezmienione odtworzenie przechowywanej informacji;
- n) „zbywalne papiery wartościowe” oznaczają:
  - (i) akcje spółek i inne papiery wartościowe równoważne akcjom spółek („akcje”);
  - (ii) obligacje i inne formy papierów dłużnych („papiery dłużne”);
  - (iii) pozostałe zbywalne papiery wartościowe, które uprawniają do nabywania wszelkich takich zbywalnych papierów wartościowych przez subskrypcję lub zamianę;
- o) „instrumenty rynku pieniężnego” oznaczają instrumenty normalnie znajdujące się w obrocie na rynku pieniężnym, które są płynne i posiadają wartość, która może być dokładnie określona w dowolnym momencie;
- p) „łączenie” oznacza czynności, w ramach których:
  - (i) jedno lub więcej UCITS lub jego/ich subfunduszy, „UCITS przejmowane”, ulegając rozwiązaniu, lecz nie likwidacji, przenosi całość swoich aktywów i pasywów do innego istniejącego UCITS lub jego subfunduszu, „UCITS przejmującego”, w zamian za emisję jednostek uczestnictwa UCITS przejmującego na rzecz posiadaczy jednostek uczestnictwa UCITS przejmowanego i, w stosownych przypadkach, wypłatę gotówki w kwocie nieprzekraczającej 10 % wartości aktywów netto na te jednostki uczestnictwa;
  - (ii) dwa lub więcej UCITS lub ich subfunduszy, „UCITS przejmowane”, ulegając rozwiązaniu, lecz nie likwidacji, przenoszą całość swoich aktywów i pasywów do UCITS, które tworzą, lub do jego subfunduszu, „UCITS przejmującego”, w zamian za emisję jednostek uczestnictwa UCITS przejmującego na rzecz posiadaczy jednostek uczestnictwa UCITS przejmowanego i, w stosownych przypadkach, wypłatę gotówki w kwocie nieprzekraczającej 10 % wartości aktywów netto na te jednostki uczestnictwa;
  - (iii) jedno lub więcej UCITS lub jego/ich subfunduszy, „UCITS przejmowane”, które nadal istnieje, dopóki nie wywiąże się ze swoich zobowiązań, przenosi swoje aktywa netto do innego subfunduszu tego samego UCITS, do UCITS, który wspólnie tworzą, lub do innego istniejącego UCITS lub jego subfunduszu, „UCITS przejmującego”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 193 z 18.7.1983, s. 1.

- q) „łączenie transgraniczne” oznacza łączenie UCITS:
- (i) z których co najmniej dwa mają siedzibę w różnych państwach członkowskich; oraz
  - (ii) mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim w nowo utworzone UCITS mające siedzibę w innym państwie członkowskim;
- r) „łączenie krajowe” oznacza łączenie UCITS mających siedzibę w tym samym państwie członkowskim, jeżeli co najmniej jedno z danych UCITS otrzymało powiadomienie zgodnie z art. 93.

2. Do celów ust. 1 lit. b) zasadniczy rodzaj działalności spółki zarządzającej obejmuje funkcje, o których mowa w załączniku II.

3. Do celów ust. 1 lit. g) wszystkie miejsca prowadzenia działalności gospodarczej utworzone w tym samym państwie członkowskim przez spółkę zarządzającą z główną siedzibą w innym państwie członkowskim uznaje się za jeden oddział.

4. Do celów ust. 1 lit. i) ppkt (ii) zastosowanie mają następujące zasady:

- a) jednostkę zależną w stosunku do danej jednostki zależnej również uznaje się za jednostkę zależną w stosunku do jednostki dominującej, która stoi na czele tych jednostek;
- b) sytuację, w której dwie lub więcej osób fizycznych lub prawnych jest trwale związanych z tą samą osobą przez stosunek kontroli, również uważa się za ścisłe powiązania tych osób.

5. Do celów ust. 1 lit. j) uwzględniane są prawa głosu, określone w art. 9 i 10 dyrektywy 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym ⁽¹⁾.

6. Do celów ust. 1 lit. l), art. 13–16 dyrektywy 2006/49/WE stosuje się odpowiednio.

7. Do celów ust. 1 lit. n) do zbywalnych papierów wartościowych nie zalicza się technik i instrumentów określonych w art. 51.

Artykuł 3

Poniższe przedsiębiorstwa nie wchodzą w zakres niniejszej dyrektywy:

- a) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania typu zamkniętego;
- b) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, które pozyskują kapitał, nie promując sprzedaży swoich jednostek uczestnictwa w obrocie publicznym we Wspólnocie lub w jej części;

⁽¹⁾ Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38.

- c) przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, których jednostki uczestnictwa, zgodnie z regulaminem funduszu lub zgodnie z dokumentami założycielskimi spółki inwestycyjnej, mogą być przedmiotem obrotu publicznego wyłącznie w państwach trzecich;
- d) kategorie przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania określonych przepisami państw członkowskich, w których takie przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania mają swoją siedzibę, dla których zasady ustanowione w rozdziale VII i art. 83 są nieodpowiednie z uwagi na ich politykę inwestycyjną i kredytową.

Artykuł 4

Do celów niniejszej dyrektywy przyjmuje się, że UCITS ma siedzibę w swoim macierzystym państwie członkowskim.

ROZDZIAŁ II

ZEZWOLENIE NA PROWADZENIE DZIAŁALNOŚCI PRZEZ UCITS

Artykuł 5

1. Żadne UCITS nie będzie prowadzić swojej działalności jako przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania bez uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Zezwolenie takie jest ważne we wszystkich państwach członkowskich.

2. Fundusz wspólny uzyska zezwolenie na prowadzenie działalności tylko wtedy, jeżeli właściwe organy jego macierzystego państwa członkowskiego zatwierdzą wniosek spółki zarządzającej w sprawie zarządzania tym wspólnym funduszem, regulamin funduszu i wybór depozytariusza. Spółka inwestycyjna uzyska zezwolenie tylko wtedy, jeżeli właściwe organy jej macierzystego państwa członkowskiego zatwierdzą zarówno jej dokumenty założycielskie, jak i wybór depozytariusza, oraz – w stosownych przypadkach – wniosek wyznaczonej spółki zarządzającej w sprawie zarządzania tą spółką inwestycyjną.

3. Bez uszczerbku dla ust. 2, jeżeli UCITS nie ma siedziby w macierzystym państwie członkowskim spółki zarządzającej, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS podejmują decyzję dotyczącą wniosku spółki zarządzającej w sprawie zarządzania UCITS zgodnie z art. 20. Uzyskanie zezwolenia nie jest uzależnione od warunku, aby UCITS było zarządzane przez spółkę zarządzającą mającą swą siedzibę statutową w macierzystym państwie członkowskim UCITS ani aby prowadzenie jakichkolwiek działań przez spółkę zarządzającą lub upoważnianie do nich odbywało się w tym państwie członkowskim.

4. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS nie wydają zezwolenia na działalność UCITS, jeżeli:

- a) ustalą one, że spółka inwestycyjna nie spełnia warunków wstępnych ustanowionych w rozdziale V; lub
- b) spółka zarządzająca nie otrzymała zezwolenia na zarządzanie UCITS w swoim macierzystym państwie członkowskim.

Bez uszczerbku dla art. 29 ust. 2, spółka zarządzająca lub – w stosownych przypadkach – spółka inwestycyjna jest informowana w terminie dwóch miesięcy od złożenia kompletnego wniosku o wydaniu lub odmowie wydania zezwolenia UCITS.

Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS nie zezwalają na działalność UCITS, jeżeli dyrektorzy depozytariuszy nie mają odpowiednio nieposzlakowanej opinii lub brakuje im doświadczenia, również w odniesieniu do zarządzania danym typem UCITS. W tym celu nazwiska dyrektorów depozytariuszy i każdej osoby przejmującej ich obowiązki zostaną bezwzględnie podane do wiadomości właściwych organów.

Dyrektorzy depozytariuszy to osoby, które z mocy prawa lub na podstawie dokumentów założycielskich reprezentują depozytariuszy lub które faktycznie ustalają politykę depozytariuszy.

5. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS nie wydają zezwolenia, jeżeli UCITS zostaną pozbawione z przyczyn prawnych (na przykład na podstawie zapisu w regulaminie funduszu lub dokumentach założycielskich) możliwości wprowadzania do obrotu swoich jednostek uczestnictwa w państwach będących dla nich państwami macierzystymi.

6. Bez zgody właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego UCITS nie można dokonać zmiany spółki zarządzającej ani depozytariusza, ani wnieść zmian do regulaminu funduszu lub dokumentów założycielskich spółki inwestycyjnej.

7. Państwa członkowskie zapewniają łatwy dostęp na odległość i za pośrednictwem środków elektronicznych do pełnych informacji na temat przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych wdrażających niniejszą dyrektywę, które dotyczą założenia i funkcjonowania UCITS. Państwa członkowskie zapewniają, że takie informacje są dostępne przynajmniej w języku zwyczajowo używanym w dziedzinie finansów międzynarodowych, a także że są one jasne, niebudzące wątpliwości i aktualizowane.

ROZDZIAŁ III

OBOWIĄZKI DOTYCZĄCE SPÓŁEK ZARZĄDZAJĄCYCH

SEKCJA 1

Warunki podejmowania działalności gospodarczej

Artykuł 6

1. Dostęp do prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę zarządzającą podlega wymogowi uzyskania wcześniejszego zezwolenia wydawanego przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej. Zezwolenie przyznane spółce zarządzającej na mocy niniejszej dyrektywy jest ważne we wszystkich państwach członkowskich.

2. Spółka zarządzająca nie angażuje się w działalność inną niż zarządzanie UCITS, którym wydano zezwolenie na podstawie niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem dodatkowego zarządzania przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania, które nie są objęte niniejszą dyrektywą i w odniesieniu do których spółka zarządzająca podlega nadzorowi ostrożnościowemu i których jednostki nie mogą być wprowadzane do obrotu w innych państwach członkowskich na mocy niniejszej dyrektywy.

Działalność związana z zarządzaniem UCITS obejmuje, do celów niniejszej dyrektywy, obowiązki, o których mowa w załączniku II.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2, państwa członkowskie mogą zezwolić spółkom zarządzającym na świadczenie, obok zarządzania UCITS, następujących usług:

- a) zarządzanie portfelami inwestycyjnymi, w tym portfelami należącymi do funduszy emerytalnych, na podstawie zleceń przyznanych przez inwestorów w sposób dyskrecyjny i zindywidualizowany ze względu na klienta, w przypadku gdy portfele te obejmują jeden lub kilka instrumentów wymienionych w załączniku I sekcja C do dyrektywy 2004/39/WE; oraz
- b) jako usługi uboczne:
  - (i) doradztwo inwestycyjne dotyczące jednego lub kilku instrumentów wymienionych w załączniku I sekcja C do dyrektywy 2004/39/WE;
  - (ii) przechowywanie i administrowanie w odniesieniu do jednostek uczestnictwa przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania.

Spółkom zarządzającym nie zezwala się na mocy niniejszej dyrektywy na świadczenie wyłącznie usług, o których mowa w niniejszym ustępie lub świadczenie usług ubocznych, bez uzyskania przez te spółki zezwolenia na świadczenie usług określonych w lit. a) akapicie pierwszym.

4. Artykuł 2 ust. 2 i art. 12, 13 oraz art. 19 dyrektywy 2004/39/WE stosuje się do świadczenia przez spółki zarządzające usług, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu.

Artykuł 7

1. Bez uszczerbku dla innych warunków ogólnego stosowania przewidzianych w prawie krajowym, właściwe organy nie wydają zezwolenia spółce zarządzającej, chyba że spełnione zostały następujące warunki:

- a) spółka zarządzająca posiada kapitał założycielski w wysokości co najmniej 125 000 EUR, z zastrzeżeniem że:
  - (i) gdy wartość portfeli spółki zarządzającej przekracza 250 000 000 EUR, od spółki zarządzającej musi być wymagane zapewnienie dodatkowej kwoty funduszy własnych, które odpowiadają 0,02 % kwoty, o jaką wartość portfela spółki zarządzającej przekracza kwotę 250 000 000 EUR, lecz wymagana łączna wartość kapitału założycielskiego i kwoty dodatkowej nie może jednak przekroczyć 10 000 000 EUR;
  - (ii) do celów niniejszego ustępu, za portfele spółki zarządzającej należy uznać następujące portfele:
    - fundusze wspólne zarządzane przez spółkę zarządzającą, w tym portfele, w stosunku do których spółka ta powierzyła zadanie zarządzania, jednakże z wyłączeniem portfeli, którymi spółka ta zarządza w ramach delegacji zadań,

- spółki inwestycyjne, dla których spółka zarządzająca jest wyznaczoną spółką zarządzającą,
  - inne przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zarządzane przez spółkę zarządzającą, w tym portfele, w stosunku do których spółka ta powierzyła zadanie zarządzania, jednakże z wyłączeniem portfeli, którymi spółka ta zarządza w ramach delegacji zadań;
- (iii) niezależnie od wysokości wymaganych kwot, fundusze własne spółki zarządzającej nie mogą być w żadnym wypadku niższe niż kwota ustalona w art. 21 dyrektywy 2006/49/WE;
- b) osoby faktycznie prowadzące działalność spółki zarządzającej muszą cieszyć się odpowiednio nieposzlakowaną opinią oraz posiadać odpowiednie doświadczenie, również w odniesieniu do zarządzania danym typem UCITS, zarządzanym przez spółkę zarządzającą; nazwiska tych osób i każdej osoby przejmującej ich obowiązki podawane są bezzwłocznie do wiadomości właściwych organów oraz decyzje dotyczące prowadzenia działalności spółki zarządzającej podejmowane są przez co najmniej dwie osoby spełniające te warunki;
  - c) do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się program działań określający, co najmniej, strukturę organizacyjną spółki zarządzającej; oraz
  - d) siedziba zarządu, jak i statutowa siedziba spółki zarządzającej znajdują się w tym samym państwie członkowskim.

Do celów ustępu pierwszego lit. a), państwa członkowskie mogą zezwolić spółkom zarządzającym na to, aby spółki te nie musiały uzupełniać funduszy do wysokości nie przekraczającej 50 % dodatkowej kwoty funduszy własnych, o której mowa w lit. a) ppkt (i), jeżeli spółki te korzystają z gwarancji tej kwoty udzielonej przez instytucję kredytową lub zakład ubezpieczeń; statutowa siedziba instytucji kredytowej lub zakładu ubezpieczeń musi się znajdować w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, przy założeniu, że podmioty te są obowiązane do przestrzegania zasad ostrożnościowych uznawanych przez właściwe organy za równoważne zasadom ustanowionym w prawie wspólnotowym;

2. W przypadku istnienia ścisłych powiązań między spółką zarządzającą a innymi osobami fizycznymi lub prawnymi, właściwe organy wydają zezwolenie wyłącznie wtedy, gdy powiązania te nie uniemożliwiają skutecznego sprawowania przez te podmioty funkcji nadzorczych.

Właściwe organy odmawiają wydania zezwolenia także wtedy, gdy przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państwa trzeciego dotyczące jednej lub kilku osób fizycznych lub prawnych, z którymi spółka zarządzająca jest ściśle powiązana, lub trudności związane ze stosowaniem tych przepisów uniemożliwiają skuteczne sprawowanie przez te podmioty funkcji nadzorczych.

Właściwe organy wymagają od spółek zarządzających udostępnienia informacji, które są im niezbędne w celu stałego monitorowania zgodności z warunkami określonymi w niniejszym ustępie.

3. Właściwe organy powiadamiają wnioskodawcę w terminie sześciu miesięcy od złożenia kompletnego wniosku o tym, czy zezwolenie zostało wydane. W każdym przypadku odmowy wydania zezwolenia, podaje się uzasadnienie.

4. Spółka zarządzająca może rozpocząć działalność w chwili wydania zezwolenia.

5. Właściwe organy mogą wycofać zezwolenie wydane spółce objętej niniejszą dyrektywą wyłącznie w przypadku, gdy spółka:

- a) nie wykorzysta zezwolenia w terminie 12 miesięcy, definitywnie zrezygnuje z zezwolenia lub zaprzestała prowadzenia działalności objętej niniejszą dyrektywą ponad sześć miesięcy wcześniej, chyba że dane państwo członkowskie przewidziało w takich przypadkach utratę ważności tego zezwolenia;
- b) uzyskała zezwolenie, składając fałszywe oświadczenia lub w jakikolwiek inny sposób sprzeczny z prawem;
- c) nie spełnia już warunków, na których podstawie zezwolenie zostało wydane;
- d) nie spełnia wymogów dyrektywy 2006/49/WE, jeżeli przyznane jej zezwolenie obejmuje również usługi w zakresie zarządzania dyskrecyjnym portfelem, o których mowa w art. 6 ust. 3 lit. a) niniejszej dyrektywy;
- e) poważnie lub systematycznie naruszała przepisy przyjęte na podstawie niniejszej dyrektywy; lub
- f) podlega jednemu z przypadków, w którym prawo krajowe przewiduje wycofanie zezwolenia.

Artykuł 8

1. Właściwe organy wydają zezwolenie na działalność przez spółkę zarządzającą dopiero wtedy, gdy organom tym zostaną przedstawione dane osobowe akcjonariuszy lub uczestników, bezpośrednich lub pośrednich, osób fizycznych lub prawnych, posiadających znaczne pakiety akcji i dane na temat wartości takich pakietów.

Właściwe organy odmawiają wydania zezwolenia, jeżeli biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia racjonalnego i ostrożnego zarządzania spółką zarządzającą, nie uznają za właściwych akcjonariuszy lub uczestników, o których mowa w akapicie pierwszym.

2. W przypadku oddziałów spółek zarządzających, które posiadają statutowe siedziby poza Wspólnotą i prowadzą działalność lub ją rozpoczynają, państwa członkowskie nie stosują przepisów, które pozwalają na traktowanie korzystniejsze niż traktowanie oddziałów spółek zarządzających posiadających statutowe siedziby w państwach członkowskich.

3. Konsultacje z właściwymi organami pozostałych zaangażowanych państw członkowskich przeprowadza się z wyprzedzeniem w sprawie wydania zezwolenia spółce zarządzającej, która jest jedną z poniższych jednostek:

- a) jednostką zależną innej spółki zarządzającej, przedsiębiorstwa inwestycyjnego, instytucji kredytowej lub zakładu ubezpieczeń, którym wydano zezwolenie na działalność w innym państwie członkowskim;

- b) jednostką zależną wobec jednostki dominującej dla innej spółki zarządzającej, przedsiębiorstwa inwestycyjnego, instytucji kredytowej lub zakładu ubezpieczeń, które posiadają zezwolenie na działalność wydane w innym państwie członkowskim; lub
- c) spółką kontrolowaną przez te same osoby fizyczne lub prawne, które kontrolują inną spółkę zarządzającą, przedsiębiorstwo inwestycyjne, instytucję kredytową lub zakład ubezpieczeń, które posiadają zezwolenie na działalność wydane w innym państwie członkowskim.

SEKCJA 2

Stosunki z państwami trzecimi

Artykuł 9

1. Stosunki z państwami trzecimi są regulowane zgodnie z odpowiednimi przepisami ustanowionymi w art. 15 dyrektywy 2004/39/WE.

Do celów niniejszej dyrektywy wyrażenia „przedsiębiorstwo inwestycyjne” i „przedsiębiorstwa inwestycyjne”, o których mowa w art. 15 dyrektywy 2004/39/WE, należy rozumieć odpowiednio jako „spółka zarządzająca” i „spółki zarządzające”; wyrażenie „świadczenie usług inwestycyjnych”, o których mowa w art. 15 ust. 1 dyrektywy 2004/39/WE, należy rozumieć jako „świadczenie usług”.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o trudnościach, jakie UCITS napotykają w sprawie wprowadzania do obrotu swoich jednostek uczestnictwa w państwach trzecich.

SEKCJA 3

Warunki działalności

Artykuł 10

1. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej stawiają spółce zarządzającej, której wydały zezwolenie na działalność, wymóg trwałego spełniania warunków ustanowionych w art. 6 i art. 7 ust. 1 i 2.

Fundusze własne spółki zarządzającej nie spadają poniżej poziomu określonego w art. 7 ust. 1 lit. a). Jeżeli sytuacja taka będzie jednakże miała miejsce, właściwe organy mogą, w uzasadnionych przypadkach, wyznaczyć okres, w którym przedsiębiorstwa te powinny poprawić swoją sytuację lub zaprzestać działalności.

2. Za nadzór ostrożnościowy nad spółką zarządzającą odpowiedzialne są właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej, niezależnie od tego, czy spółka zarządzająca ustanowi czy nie ustanowi oddziału lub będzie lub nie będzie świadczyć usług w innym państwie członkowskim, bez uszczerbku dla tych przepisów niniejszej dyrektywy, które nakładają odpowiedzialność na właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą.

Artykuł 11

1. Znaczne pakiety akcji w spółkach zarządzających podlegają tym samym regułom, co pakiety ustanowione w art. 10, 10a i 10b dyrektywy 2004/39/WE.

2. Do celów niniejszej dyrektywy wyrażenia „przedsiębiorstwo inwestycyjne” i „przedsiębiorstwa inwestycyjne”, o których mowa w art. 10 dyrektywy 2004/39/WE, oznaczają odpowiednio „spółkę zarządzającą” i „spółki zarządzające”.

Artykuł 12

1. Każde państwo członkowskie spółki zarządzającej opracowuje zasady ostrożnościowe, do których spółki zarządzające posiadające zezwolenie w tym państwie członkowskim, w zakresie zarządzania UCITS, które posiadają zezwolenie na działalność wydane na mocy niniejszej dyrektywy, są obowiązane zawsze się stosować.

W szczególności właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej, uwzględniając również charakter UCITS zarządzanych przez spółkę zarządzającą, wymagają, aby spółka taka:

- a) stosowała racjonalne procedury administracyjne i procedury księgowo, ustalenia dotyczące zabezpieczenia elektronicznego przetwarzania danych oraz odpowiednie wewnętrzne mechanizmy kontroli, w tym w szczególności zasady dotyczące osobistych transakcji dokonywanych przez swoich pracowników, lub utrzymywania lub zarządzania inwestycjami w instrumenty finansowe w celu inwestowania na rachunek własny, zapewniając przynajmniej, aby każda transakcja, w którą zaangażowane są te UCITS, mogła być odtworzona, dostarczając informacji o jej pochodzeniu, stronach biorących w niej udział, jej charakterze oraz czasie i miejscu jej zawarcia, i aby aktywa UCITS zarządzanych przez spółkę zarządzającą były inwestowane zgodnie z regulaminami funduszy lub dokumentami założycielskimi oraz obowiązującymi przepisami prawnymi;
- b) posiadała taką strukturę i była zorganizowana w taki sposób, aby ograniczyć do minimum ryzyko naruszenia interesów UCITS lub interesów klientów w związku z konfliktem interesów między spółką i jej klientami, między dwoma jej klientami, między jednym z jej klientów a UCITS lub między dwoma UCITS.

2. Każda spółka zarządzająca, posiadająca zezwolenie na działalność umożliwiającą również świadczenie usług w zakresie dyskrecjonalnego zarządzania portfelem, o których mowa w art. 6 ust. 3 lit. a):

- a) nie inwestuje całości lub części portfela inwestora w jednostki uczestnictwa przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, którymi spółka ta zarządza, chyba że spółka ta uzyska uprzednio zgodę klienta;
- b) w odniesieniu do usług, określonych w art. 6 ust. 3, podlega przepisom ustanowionym w dyrektywie 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 84 z 26.3.1997, s. 22.

3. Bez uszczerbku dla art. 116, Komisja przyjmie do dnia 1 lipca 2010 r. środki wykonawcze określające procedury i ustalenia, o których mowa w ust. 1 lit. a) akapit drugi, oraz struktury i wymogi organizacyjne w celu zminimalizowania konfliktów interesów, o których mowa w ust. 1 lit. b) akapit drugi.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 112 ust. 2.

Artykuł 13

1. Jeżeli prawo macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej zezwala spółkom zarządzającym na upoważnianie stron trzecich, w celu efektywniejszego prowadzenia działalności spółki, do wypełniania w imieniu tych spółek jednego lub kilku ich obowiązków, muszą zostać spełnione wszystkie spośród następujących warunków wstępnych:

- a) spółka zarządzająca musi poinformować właściwe organy swojego macierzystego państwa członkowskiego w odpowiedni sposób; właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej muszą bezzwłocznie przekazać informacje właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego UCITS;
- b) zlecenie nie może utrudniać skutecznego nadzoru nad spółką zarządzającą, w szczególności nie może utrudniać spółce zarządzającej działania, a UCITS bycia zarządzanym, w sposób najkorzystniejszy dla inwestorów;
- c) jeżeli upoważnienie dotyczy zarządzania inwestycjami, zlecenie musi być udzielone wyłącznie przedsiębiorstwom posiadającym zezwolenie na działalność lub zarejestrowanym w celu zarządzania aktywami i podlegającym nadzorowi ostrożnościowemu; upoważnienie musi być zgodne z kryteriami alokacji inwestycji ustanawianymi okresowo przez spółkę zarządzającą;
- d) w przypadku gdy zlecenie dotyczy zarządzania inwestycjami i jest udzielone przedsiębiorstwu państwa trzeciego, musi być zapewniona współpraca między właściwymi organami nadzoru;
- e) zlecenie w odniesieniu do podstawowego zadania zarządzania inwestycjami nie może być udzielane depozytariuszowi lub innemu przedsiębiorstwu, którego interesy mogą być sprzeczne z interesami spółki zarządzającej lub posiadaczy jednostek uczestnictwa;
- f) muszą istnieć środki umożliwiające osobom kierującym działalnością spółki zarządzającej ciągłe efektywne monitorowanie działalności przedsiębiorstwa, któremu zostało udzielone zlecenie;
- g) zlecenie nie może stanowić utrudnienia dla osób kierujących działalnością spółki zarządzającej w przekazywaniu w dowolnym momencie dalszych poleceń przedsiębiorstwu, któremu powierzono obowiązki, i wycofaniu zlecenia ze skutkiem natychmiastowym, jeśli leży to w interesie inwestorów;

h) uwzględniając charakter obowiązków, które mają być powierzone, przedsiębiorstwo, któremu obowiązki będą powierzone, musi być kwalifikowane i zdolne do przejścia danych obowiązków; oraz

i) w prospektach emisyjnych UCITS muszą być wymienione obowiązki, które spółka zarządzająca może powierzać zgodnie z niniejszym artykułem.

2. Powierzenie przez spółkę zarządzającą obowiązków stronom trzecim nie może w żadnym przypadku wpływać na odpowiedzialność spółki zarządzającej lub depozytariusza. Spółka zarządzająca nie powierza swoich obowiązków w stopniu, który powodowałby, że spółka ta stałaby się podmiotem-skrzynką pocztową.

Artykuł 14

1. Każde państwo członkowskie opracowuje zasady postępowania, które spółki zarządzające posiadające zezwolenie na działalność wydane w tym państwie członkowskim są obowiązane zawsze stosować. Zasady te muszą uwzględniać co najmniej zasady wymienione w niniejszym ustępie. Zasady te muszą zapewniać, aby spółka zarządzająca:

- a) prowadząc działalność gospodarczą, postępowała uczciwie i godziwie, w najlepszym interesie UCITS, którymi zarządza, oraz integralności rynku;
- b) postępowała z należytą fachowością, dbałością i starannością, w najlepszym interesie UCITS, którymi zarządza, oraz integralności rynku;
- c) posiadała i efektywnie stosowała środki i procedury, które są niezbędne do właściwego prowadzenia działalności gospodarczej;
- d) starała się unikać konfliktów interesów, a gdy nie da się ich uniknąć, zapewniała, aby UCITS, którymi zarządza, były odpowiednio godziwie traktowane; oraz
- e) przestrzegała wszelkich wymogów normatywnych stosowanych w odniesieniu do prowadzenia działalności gospodarczej, w celu wspierania osiągnięcia przez inwestorów największych korzyści i wspierania integralności rynku.

2. Bez uszczerbku dla art. 116 Komisja przyjmie do dnia 1 lipca 2010 r. środki wykonawcze mające na celu zapewnienie, że spółka zarządzająca wywiązuje się z obowiązków określonych w ust. 1, a zwłaszcza w celu:

- a) ustanowienia odpowiednich kryteriów postępowania uczciwego i godziwego oraz z należytą fachowością, dbałością i starannością, w najlepszym interesie UCITS;
- b) określenia zasad koniecznych do zagwarantowania, że spółki zarządzające efektywnie stosują środki i procedury, które są niezbędne do właściwego prowadzenia działalności gospodarczej; oraz

- c) określenia kroków, których podjęcia można spodziewać się od spółek zarządzających w celu wykrywania, zapobiegania, zarządzania lub ujawniania konfliktów interesów, oraz ustanowienia odpowiednich kryteriów określania rodzajów konfliktów interesów, których zaistnienie może szkodzić interesom UCITS.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 112 ust. 2.

Artykuł 15

Spółki zarządzające lub, w odpowiednich przypadkach, spółki inwestycyjne, podejmują środki zgodnie z art. 92 i ustanawiają odpowiednie procedury i ustalenia, aby zapewnić właściwe rozpatrywanie skarg inwestorów i niepodlegające żadnym ograniczeniom egzekwowania przez inwestorów swoich praw w przypadku, gdy spółka zarządzająca uzyskała zezwolenie w państwie członkowskim różnym od macierzystego państwa członkowskiego UCITS. Środki te zezwalają inwestorom na wnoszenie skarg w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych ich państwa członkowskiego.

Spółki zarządzające ustanawiają również odpowiednie procedury i czynią ustalenia w celu udostępniania informacji na żądanie obywateli lub właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego UCITS.

SEKCJA 4

Swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług

Artykuł 16

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby spółka zarządzająca posiadająca zezwolenie na działalność wydane przez jej macierzyste państwo członkowskie mogła prowadzić na terytoriach tych państw działalność, na której prowadzenie uzyskała zezwolenie albo poprzez ustanowienie oddziału, albo w ramach swobody świadczenia usług.

Jeżeli spółka zarządzająca, która uzyskała zezwolenie w powyższy sposób, zaproponuje, bez ustanowienia oddziału, wyłącznie na wprowadzanie do obrotu jednostek uczestnictwa UCITS, którymi zarządza zgodnie z załącznikiem II, w państwie członkowskim innym niż macierzyste państwo członkowskie UCITS, bez podejmowania innej działalności lub świadczenia usług, takie wprowadzanie do obrotu podlega jedynie wymogom rozdziału XI.

2. Państwa członkowskie nie uzależniają ustanowienia oddziału lub świadczenia usług od wymogu uzyskania zezwolenia, wymogów kapitałowych jako wkładu lub zastosowania innego środka o skutku równoważnym.

3. Na warunkach określonych w niniejszym artykule, UCITS może swobodnie wyznaczyć spółkę zarządzającą, która uzyskała zezwolenie w innym państwie członkowskim niż to macierzyste państwo członkowskie UCITS, lub być przez nią zarządzane, zgodnie z odpowiednimi przepisami niniejszej dyrektywy i pod warunkiem spełnienia przez spółkę zarządzającą przepisów:

- a) art. 17 lub 18; oraz
- b) art. 19 i 20.

Artykuł 17

1. Oprócz spełnienia warunków wprowadzonych w art. 6 i 7, spółka zarządzająca zamierzająca utworzyć oddział na terytorium innego państwa członkowskiego celem prowadzenia działalności, na którą uzyskała zezwolenie, powiadamia odpowiednio właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego.

2. Państwa członkowskie wymagają od każdej spółki zarządzającej zamierzającej utworzyć oddział na terytorium innego państwa członkowskiego udostępnienia następujących informacji i dokumentów, w związku z powiadomieniem przewidzianym w ust. 1:

- a) nazwy państwa członkowskiego, na którego terytorium spółka zarządzająca planuje utworzenie oddziału;
- b) programu działań wymieniającego przewidywane działania i usługi zgodnie z art. 6 ust. 2 i 3 i strukturę organizacyjną oddziału, który zawiera opis procesu zarządzania ryzykiem wprowadzonego przez spółkę zarządzającą. Zawiera on również opis procedur i ustaleń poczynionych zgodnie z art. 15;
- c) adresu w państwie członkowskim goszczącym spółkę zarządzającą, pod którym można otrzymać dokumenty; oraz
- d) nazwisk osób odpowiedzialnych za zarządzanie oddziałem.

3. Jeżeli właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej nie będą miały powodu, aby podać w wątpliwość poprawność struktury administracyjnej lub sytuacji finansowej spółki zarządzającej, przy uwzględnieniu przewidzianych działań, organy te, w terminie dwóch miesięcy od otrzymania wszystkich informacji określonych w ust. 2, przekazują te informacje właściwym organom państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą i powiadamiają odpowiednio spółkę zarządzającą. Organy te przekazują również szczegóły dotyczące systemu rekompensat, przewidzianych w celu ochrony inwestorów.

W przypadku gdy właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej odmówią przekazania informacji, określonych w ust. 2, właściwym organom państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą, władze te uzasadnią spółce zarządzającej, której to dotyczy, przyczyny takiej odmowy w terminie dwóch miesięcy od otrzymania wszystkich informacji. Odmowa lub brak odpowiedzi wiąże się z możliwością skierowania sprawy do sądu w macierzystym państwie członkowskim spółki zarządzającej.

Jeżeli spółka zarządzająca pragnie prowadzić działalność zarządzania zbiorowym portfelem, o którym mowa w załączniku II, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej załączają do dokumentacji wysłanej właściwym organom spółki zarządzającej goszczącego państwa członkowskiego zaświadczenie, że spółka zarządzająca uzyskała zezwolenie zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, opis zakresu zezwolenia spółki zarządzającej oraz szczegóły dotyczące ewentualnych ograniczeń co do typu UCITS, na zarządzanie którymi spółka zarządzająca ma zezwolenie.

4. Spółka zarządzająca prowadząca działalność za pośrednictwem oddziału na terytorium goszczącego państwa członkowskiego stosuje się do przepisów ustanowionych przez państwo członkowskie goszczące spółkę zarządzającą na podstawie art. 14.

5. Właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą są odpowiedzialne za nadzorowanie zgodności z ust. 4.

6. Zanim oddział spółki zarządzającej rozpocznie działalność, właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą, w terminie dwóch miesięcy od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 2, przygotowują się do nadzorowania zgodności spółki zarządzającej z zasadami należącymi do ich obszaru odpowiedzialności.

7. Z chwilą otrzymania powiadomienia ze strony właściwych organów państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą lub z chwilą upływu terminu przewidzianego w ust. 6 przy braku powiadomienia ze strony tych organów, oddział może zostać utworzony i rozpocząć działalność.

8. W przypadku zmiany wszelkich danych przekazywanych zgodnie z ust. 2 lit. b), c) lub d) spółka zarządzająca przekazuje pisemne powiadomienie o tej zmianie właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej i państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą nie później niż miesiąc przed wprowadzeniem zmiany, w celu umożliwienia właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej podjęcia decyzji w sprawie zmiany na podstawie ust. 3, a właściwym organom państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą podjęcia tej decyzji na podstawie ust. 6.

9. W przypadku zmiany danych, przekazywanych na podstawie ust. 3 akapit pierwszy, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej kierują do właściwych organów państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą odpowiednie powiadomienie.

Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej aktualizują informacje zawarte w zaświadczeniu, o którym mowa w ust. 3 akapit trzeci, i informują właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą, jeżeli zmianie ulegnie zakres zezwolenia spółki zarządzającej lub szczegóły dotyczące ograniczeń co do typów UCITS, na zarządzanie którymi spółka zarządzająca ma zezwolenie.

Artykuł 18

1. Jakakolwiek spółka zarządzająca, zamierzająca prowadzić działalność, na którą uzyskała zezwolenie, na terytorium innego państwa członkowskiego po raz pierwszy w ramach swobody świadczenia usług, przekazuje właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej następujące informacje:

- a) nazwę państwa członkowskiego, na którego terytorium spółka zarządzająca zamierza prowadzić działalność; oraz
- b) program działań zawierający przewidywane działania i usługi, określone w art. 6 ust. 2 i 3, który zawiera opis procesu zarządzania ryzykiem wprowadzonego przez spółkę zarządzającą. Zawiera on również opis procedur i ustaleń poczynionych zgodnie z art. 15.

2. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej, w terminie jednego miesiąca od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 1, przesyłają te informacje właściwym organom państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą.

Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej przekazują również szczegóły dotyczące stosowanych systemów rekompensat, przewidzianych w celu ochrony inwestorów.

Jeżeli spółka zarządzająca pragnie kontynuować działalność zarządzania zbiorowym portfelem, o których mowa w załączniku II, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej załączają do dokumentacji wysłanej właściwym organom państwa goszczącego spółki zarządzającej zaświadczenie, że spółka zarządzająca uzyskała zezwolenie zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, opis zakresu zezwolenia spółki zarządzającej oraz szczegóły dotyczące ewentualnych ograniczeń co do typu UCITS, na zarządzanie którymi spółka zarządzająca ma zezwolenie.

Nie naruszając art. 20 i 93, spółka zarządzająca może następnie rozpocząć działalność w państwie członkowskim goszczącym spółkę zarządzającą.

3. Spółka zarządzająca prowadząca działalność w ramach swobody świadczenia usług stosuje się do przepisów ustanowionych przez macierzyste państwo członkowskie spółki zarządzającej na podstawie art. 14.

4. W przypadku zmiany treści informacji przekazywanych na podstawie ust. 1 lit. b) spółka zarządzająca przekazuje pisemne powiadomienie o zmianie właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej i państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą przed wprowadzeniem zmiany. Właściwe organy państwa macierzystego spółki zarządzającej aktualizują informacje zawarte w zaświadczeniu, o którym mowa w ust. 2, i informują właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą, jeżeli zmianie ulegnie zakres zezwolenia spółki zarządzającej lub szczegóły dotyczące ograniczeń co do typów UCITS, na zarządzanie którymi spółka zarządzająca ma zezwolenie.

Artykuł 19

1. Spółka zarządzająca prowadząca działalność w zakresie transgranicznego zbiorowego zarządzania portfelem poprzez ustanowienie oddziału lub w ramach swobody świadczenia usług stosuje się do przepisów macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej dotyczących organizacji spółki zarządzającej, w tym ustaleń dotyczących upoważnień, procedur zarządzania ryzykiem, zasad ostrożnościowych i nadzoru, procedur, o których mowa w art. 12, oraz wymogów sprawozdawczości spółki zarządzającej. Zasady te nie są bardziej restrykcyjne niż te odnoszące się do spółek zarządzających prowadzących działalność wyłącznie w swoim macierzystym państwie członkowskim.

2. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej odpowiadają za nadzorowanie zgodności z ust. 1.

3. Spółka zarządzająca prowadząca działalność w zakresie transgranicznego zbiorowego zarządzania portfelem poprzez ustanowienie oddziału lub zgodnie ze swobodą świadczenia usług stosuje się do przepisów macierzystego państwa członkowskiego UCITS dotyczących założenia i funkcjonowania UCITS, w szczególności przepisów mających zastosowanie do:

- a) zakładania UCITS i wydawania im zezwoleń;
- b) emisji i umarzania jednostek uczestnictwa i udziałów;
- c) polityki i ograniczeń inwestycyjnych, w tym obliczenia całkowitej wartości ekspozycji i efektu dźwigni;
- d) ograniczeń w zakresie udzielania i zaciągania pożyczek i niepokrytej sprzedaży;
- e) wyceny aktywów i księgowości UCITS;
- f) obliczania ceny emisyjnej lub ceny umorzenia oraz błędów w obliczaniu wartości aktywów netto i związanych z nimi rekompensat dla inwestorów;
- g) dystrybucji lub reinwestycji zysków;
- h) wymogów ujawniania informacji i sprawozdawczości przez UCITS, w tym prospektu emisyjnego, kluczowych informacji dla inwestorów i sprawozdań okresowych;
- i) zasad wprowadzania do obrotu;
- j) relacji z posiadaczami jednostek uczestnictwa;
- k) łączenia i restrukturyzacji UCITS;
- l) likwidacji UCITS;
- m) w stosownych przypadkach, treści rejestru posiadaczy jednostek uczestnictwa;
- n) opłaty związane z wydawaniem zezwoleń i z nadzorem dotyczące UCITS; oraz
- o) wykonywania przez posiadaczy jednostek prawa do głosowania i innych praw związanych z lit. a)–m).

4. Spółka zarządzająca spełnia obowiązki określone w regulaminie funduszu lub w dokumentach założycielskich, a także obowiązki określone w prospekcie emisyjnym, zgodnie z obowiązującym prawem, jak określono w ust. 1 i 3.

5. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS są odpowiedzialne za nadzorowanie zgodności z ust. 3 i 4.

6. Spółka zarządzająca podejmuje decyzje i ponosi odpowiedzialność za przyjmowanie i wdrażanie wszystkich ustaleń i decyzji organizacyjnych, które są niezbędne do zapewnienia przestrzegania przepisów dotyczących założenia i funkcjonowania UCITS oraz wypełniania obowiązków określonych w regulaminie funduszu lub w dokumentach założycielskich i spełniania wymogów określonych w prospekcie emisyjnym.

7. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej są odpowiedzialne za nadzorowanie prawidłowości ustaleń i organizacji spółki zarządzającej, tak aby spółka zarządzająca była w stanie stosować się do obowiązków i przepisów związanych z założeniem i funkcjonowaniem wszystkich UCITS, którymi zarządza.

8. Państwa członkowskie zapewniają, aby żadna spółka zarządzająca, która uzyskała zezwolenie w państwie członkowskim, nie podlegała dodatkowym wymogom ustanowionym w macierzystym państwie członkowskim UCITS dotyczącym kwestii objętych niniejszą dyrektywą, z wyjątkiem przypadków, o których wyraźnie wspomniano w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 20

1. Bez uszczerbku dla art. 5, spółka zarządzająca, która wnioskuje o zarządzanie UCITS mającym siedzibę w innym państwie członkowskim, dostarcza właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego UCITS następujące dokumenty:

- a) pisemną umowę z depozytariuszem, o której mowa w art. 23 i 33; oraz
- b) informacje dotyczące upoważnień do zadań zarządzania inwestycjami i administracją, o których mowa w załączniku II.

Jeżeli spółka zarządzająca zarządza już innym UCITS tego samego typu w macierzystym państwie członkowskim UCITS, wystarczające będzie odniesienie do już dostarczonej dokumentacji.

2. Jeżeli jest to niezbędne do zapewnienia zgodności z zasadami, za które odpowiedzialne są właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS, mogą one zażądać od właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej wyjaśnień i informacji dotyczących dokumentacji, o której mowa w ust. 1, oraz w oparciu o zaświadczenie, o którym mowa w art. 17 i 18, informacji dotyczących tego, czy rodzaj funduszu, dla którego wnosi się o zezwolenie, objęty jest zakresem zezwolenia spółki zarządzającej. W stosownych przypadkach właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej dostarczają swoją opinię w terminie 10 dni roboczych od pierwotnego wniosku.

3. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS mogą odrzucić wniosek spółki zarządzającej, tylko jeżeli:

- a) spółka zarządzająca nie stosuje się do zasad należących do zakresu jej odpowiedzialności zgodnie z art. 19;
- b) właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej nie zezwoliły jej na zarządzanie typem UCITS, dla którego wnosi się o zezwolenie; lub
- c) spółka zarządzająca nie dostarczyła dokumentacji, o której mowa w ust. 1.

Przed odrzuceniem wniosku właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS konsultują się z właściwymi organami macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej.

4. Spółka zarządzająca powiadamia właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS o wszelkich dalszych istotnych zmianach w dokumentacji, o której mowa w ust. 1.

Artykuł 21

1. Państwo członkowskie goszczące spółkę zarządzającą może wymagać do celów statystycznych od wszystkich spółek zarządzających posiadających oddziały na ich terytoriach składania właściwym organom w państwie członkowskim goszczącym spółkę zarządzającą okresowych sprawozdań w sprawie działalności tych spółek zarządzających, w tym goszczącym państwie członkowskim.

2. Państwo członkowskie goszczące spółkę zarządzającą może wymagać od spółek zarządzających, prowadzących działalność na jego terytorium poprzez ustanowienie oddziału lub w ramach swobody świadczenia usług, przedstawienia im informacji niezbędnych dla monitorowania przestrzegania przez te spółki obowiązujących je przepisów, za które odpowiedzialne jest państwo członkowskie goszczące spółkę zarządzającą.

Wymogi te nie mogą być bardziej restrykcyjne niż normy wprowadzane przez to samo państwo członkowskie wobec spółek zarządzających posiadających zezwolenie w tym państwie członkowskim w celu monitorowania przestrzegania przez nie tych samych norm.

Spółki zarządzające zapewniają za pośrednictwem procedur i ustaleń, o których mowa w art. 15, umożliwienie właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego UCITS otrzymania bezpośrednio od spółki zarządzającej informacji, o których mowa w niniejszym ustępie.

3. W przypadku gdy właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą uznają, że spółka zarządzająca posiadająca oddział lub świadcząca usługi na terytorium tego państwa narusza jedną z zasad, za które są one odpowiedzialne, organy te żądają od danej spółki zarządzającej zaprzestania tych naruszeń i informują właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej.

4. Jeżeli dana spółka zarządzająca odmówi przedstawienia państwu członkowskiemu goszczącemu spółkę zarządzającą informacji należących do zakresu jej odpowiedzialności lub nie podejmie niezbędnych czynności w celu zaprzestania naruszeń, o których mowa w ust. 3, właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą przekazują stosowne powiadomienie właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej, możliwie jak najwcześniej, zastosują wszelkie właściwe środki w celu zapewnienia, aby dana spółka zarządzająca przedstawiła informacje wymagane zgodnie z ust. 2 przez państwo członkowskie goszczące spółkę zarządzającą lub zaprzestała naruszeń. Właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą są powiadamiane o charakterze tych środków.

5. Jeżeli, pomimo zastosowania przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej środków lub w przypadku gdy środki te okażą się niewłaściwe lub nie będą dostępne w danym państwie członkowskim, spółka zarządzająca nadal odmawia przedstawienia informacji wymaganych zgodnie z ust. 2 przez państwo członkowskie goszczące spółkę zarządzającą lub nadal narusza przepisy prawne i regulacje, o których mowa w tym samym ustępie i które obowiązują w państwie członkowskim goszczącym spółkę zarządzającą, właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą mogą, po powiadomieniu właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej, zastosować właściwe środki, włącznie ze środkami z art. 98 i 99, w celu zapobiegania dalszym naruszeniom lub w celu karania dalszych naruszeń i, stosownie do przypadku, uniemożliwienia tej spółce zarządzającej zawierania dalszych transakcji na terytorium tego państwa. Państwa członkowskie zapewniają możliwość doręczania na ich terytorium dokumentów prawnych, potrzebnych do zastosowania tych środków wobec spółek zarządzających. Jeżeli usługą świadczoną w państwie członkowskim goszczącym spółkę zarządzającą jest zarządzanie UCITS, goszczące państwo członkowskie może zażądać od tej spółki, aby zaprzestała ona zarządzania UCITS.

6. Przyjęcie każdego środka na mocy ust. 4 lub 5, który wiąże się ze środkami lub karami, jest odpowiednio uzasadnione i podane do wiadomości danej spółki zarządzającej. Zastosowanie każdego tego rodzaju środka wiąże się z prawem skierowania sprawy do sądów w państwie członkowskim, które środek ten wprowadziło.

7. Przed zastosowaniem procedury ustanowionej w ust. 3, 4 lub 5 właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą mogą, w nagłych przypadkach, zastosować wszelkie środki ostrożności niezbędne w celu ochrony interesów inwestorów i innych osób, wobec których świadczone są usługi. Komisja i właściwe organy innych zainteresowanych państw członkowskich są jak najszybciej poinformowane o takich środkach.

Po konsultacjach z właściwymi organami danych państw członkowskich, Komisja może zdecydować, czy takie państwo członkowskie musi zmienić lub uchylić te środki.

8. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej konsultują się z właściwymi organami macierzystego państwa członkowskiego UCITS przed wycofaniem zezwolenia udzielonego spółce zarządzającej. W takich przypadkach właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS stosują właściwe środki w celu zabezpieczenia interesów inwestorów. Środki te mogą obejmować decyzje mające na celu uniemożliwienie danej spółce zarządzającej dokonywanie jakichkolwiek dalszych transakcji na jego terytorium.

Co dwa lata Komisja przedstawia sprawozdanie dotyczące takich przypadków.

9. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o liczbie i rodzaju przypadków odmowy wydania zezwolenia na podstawie art. 17 lub odrzucenia wniosku na podstawie art. 20 oraz o zastosowaniu wszelkich środków na podstawie ust. 5 niniejszego artykułu.

Co dwa lata Komisja przedstawia sprawozdanie dotyczące takich przypadków.

ROZDZIAŁ IV

OBOWIĄZKI DOTYCZĄCE DEPOZYTARIUSZA

Artykuł 22

1. Aktywa funduszu wspólnego powierza się do przechowania depozytariuszowi.
2. Odpowiedzialności depozytariusza, o której mowa w art. 24, nie narusza fakt, że powierzył on osobie trzeciej wszystkie lub niektóre z aktywów będących u niego na przechowaniu.
3. Depozytariusz:
  - a) zapewnia, aby sprzedaż, emisja, odkup, umorzenie i unieważnienie jednostek uczestnictwa, realizowane w imieniu funduszu wspólnego lub przez spółkę zarządzającą, wykonywane były zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego oraz regulaminem funduszu;
  - b) zapewnia, aby wartość jednostek uczestnictwa obliczana była zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego oraz regulaminem funduszu;
  - c) wykonuje polecenia spółki zarządzającej, o ile nie są one niezgodne z mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego lub regulaminem funduszu;
  - d) zapewnia, aby w transakcjach związanych z aktywami funduszu wspólnego wszystkie płatności przekazywane mu były w zwyczajowo ustalonych terminach;
  - e) zapewnia, aby zyski funduszu wspólnego były przeznaczane na cele zgodne z mającymi zastosowanie przepisami prawa krajowego oraz regulaminem funduszu.

Artykuł 23

1. Depozytariusz ma swoją statutową siedzibę albo prowadzi przedsiębiorstwo w macierzystym państwie członkowskim UCITS.
2. Depozytariusz jest instytucją podlegającą ostrożnościowym przepisom i stałemu nadzorowi. Przedstawia on również wystarczające finansowe i zawodowe gwarancje na to, że jest w stanie prowadzić przedsiębiorstwo jako depozytariusz i wypełnić związane z tą funkcją zobowiązania.
3. Państwa członkowskie ustalają, które kategorie instytucji określonych w ust. 2 są odpowiednie do pełnienia funkcji depozytariuszy.
4. Depozytariusz umożliwia właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego UCITS otrzymanie na wniosek wszelkich informacji, jakie depozytariusz ten otrzymał w ramach wykonywania swoich obowiązków i które są niezbędne dla właściwych organów do kontroli przestrzegania przez UCITS niniejszej dyrektywy.

5. Jeżeli macierzyste państwo członkowskie spółki zarządzającej nie jest macierzystym państwem członkowskim UCITS, depozytariusz podpisuje ze spółką zarządzającą umowę na piśmie, regulującą przepływ informacji uznawanych za niezbędne do umożliwienia mu przestrzegania obowiązków określonych w art. 22 i innych przepisach prawnych, wykonawczych lub administracyjnych, i które są przydatne dla depozytariuszy w macierzystym państwie członkowskim UCITS.

6. Komisja może przyjąć środki wykonawcze odnośnie do środków, jakie powinien podjąć depozytariusz, aby wywiązać się z obowiązków wobec UCITS, którym zarządza spółka zarządzająca prowadząca przedsiębiorstwo w innym państwie członkowskim, łącznie z danymi, które należy włączyć do umowy standardowej zawieranej przez depozytariusza i spółkę zarządzającą, zgodnie z ust. 5.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 112 ust. 2.

Artykuł 24

Depozytariusz odpowiada, zgodnie z prawem krajowym macierzystego państwa członkowskiego UCITS, przed spółką zarządzającą i posiadaczami jednostek uczestnictwa za wszelkie straty poniesione przez nich w wyniku nieuzasadnionego niewykonania przez siebie obowiązków lub ich niewłaściwego wykonania.

Odpowiedzialność wobec posiadaczy jednostek uczestnictwa można egzekwować bezpośrednio lub pośrednio przez spółkę zarządzającą, w zależności od prawnego charakteru stosunków między depozytariuszem, spółką zarządzającą a posiadaczami jednostek uczestnictwa.

Artykuł 25

1. Żadna spółka nie może prowadzić działalności jednocześnie jako spółka zarządzająca i depozytariusz.
2. W kontekście pełnionych przez siebie ról, spółka zarządzająca i depozytariusz działają niezależnie i wyłącznie w interesie posiadaczy jednostek.

Artykuł 26

Przepisy prawa lub regulamin funduszu ustanawiają warunki zmiany spółki zarządzającej i depozytariusza oraz zasady zapewnienia ochrony interesów posiadaczy jednostek uczestnictwa w razie takiej zmiany.

ROZDZIAŁ V

OBOWIĄZKI DOTYCZĄCE FUNDUSZY INWESTYCYJNYCH

SEKCJA 1

Warunki podejmowania działalności gospodarczej

Artykuł 27

Dostęp do podejmowania działalności gospodarczej przez spółkę inwestycyjną podlega wymogowi uzyskania zezwolenia przyznanego przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki inwestycyjnej.

Państwa członkowskie określają formę prawną, jaką spółka inwestycyjna musi przybrać.

Statutowa siedziba spółki inwestycyjnej znajduje się w macierzystym państwie członkowskim spółki inwestycyjnej.

Artykuł 28

Żadna spółka inwestycyjna nie może prowadzić innej działalności niż określona w art. 1 ust. 2.

Artykuł 29

1. Bez uszczerbku dla innych ogólnie obowiązujących warunków przewidzianych w prawie krajowym, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki inwestycyjnej nie wydają zezwolenia na działalność spółce inwestycyjnej, która nie wyznaczyła spółki zarządzającej, chyba że spółka inwestycyjna posiada odpowiedni kapitał założycielski równy co najmniej 300 000 EUR.

Dodatkowo, jeżeli spółka inwestycyjna nie wyznaczyła spółki zarządzającej, która uzyskała zezwolenie na działalność na mocy niniejszej dyrektywy, stosuje się następujące zasady:

- a) zezwolenie nie może być wydane, chyba że do wniosku o wydanie zezwolenia jest dołączany program działań określający, co najmniej, strukturę organizacyjną spółki inwestycyjnej;
- b) dyrektorzy spółki inwestycyjnej muszą cieszyć się nieposzlakowaną opinią i posiadać odpowiednie doświadczenie również w odniesieniu do danego rodzaju działalności prowadzonej przez spółkę inwestycyjną i w tym celu nazwiska tych osób i każdej osoby przejmującej ich obowiązki muszą być bezzwłocznie podane do wiadomości właściwych organów; decyzje dotyczące prowadzenia działalności spółki inwestycyjnej muszą być podejmowane przez co najmniej dwie osoby spełniające te warunki; a „dyrektorzy” oznaczają osoby, które z mocy prawa lub na podstawie dokumentów założycielskich reprezentują spółkę inwestycyjną lub które faktycznie ustalają politykę spółki; oraz
- c) w przypadku istnienia ścisłych powiązań między spółką inwestycyjną a innymi osobami fizycznymi lub prawnymi właściwe organy muszą udzielić zezwolenia wyłącznie wtedy, gdy powiązania te nie uniemożliwiają skutecznego sprawowania funkcji nadzorczych.

Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki inwestycyjnej odmawiają wydania zezwolenia, jeżeli przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państwa trzeciego dotyczące osób fizycznych lub prawnych, z którymi spółka inwestycyjna jest ściśle powiązana, lub trudności związane z ich stosowaniem uniemożliwiają skuteczne sprawowanie funkcji nadzorczych.

Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki inwestycyjnej wymagają od spółek inwestycyjnych przedstawienia tym organom potrzebnych im informacji.

2. Jeżeli spółka inwestycyjna nie wyznaczyła spółki zarządzającej, spółka inwestycyjna jest powiadamiana w terminie sześciu miesięcy od złożenia kompletnego wniosku o tym, czy zezwolenie zostało wydane. W każdym przypadku odmowy wydania zezwolenia, podaje się uzasadnienie.

3. Spółka inwestycyjna może rozpocząć działalność z chwilą wydania zezwolenia.

4. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki inwestycyjnej mogą wycofać zezwolenie wydane spółce inwestycyjnej podlegającej przepisom niniejszej dyrektywy wyłącznie, w przypadku gdy spółka ta:

- a) nie wykorzysta zezwolenia w terminie 12 miesięcy, definitywnie zrezygnuje z zezwolenia lub zaprzestaje prowadzenia działalności objętej niniejszą dyrektywą ponad sześć miesięcy wcześniej, chyba że zainteresowane państwo członkowskie przewidziało w takich przypadkach utratę ważności tego zezwolenia;
- b) uzyskała zezwolenie, składając fałszywe oświadczenia lub w jakikolwiek inny sposób sprzeczny z prawem;
- c) nie spełnia już warunków, na których podstawie zezwolenie zostało wydane;
- d) poważnie lub systematycznie naruszała przepisy przyjęte na podstawie niniejszej dyrektywy; lub
- e) podlega jednemu z przypadków, w którym prawo krajowe przewiduje wycofanie zezwolenia.

SEKCJA 2

Warunki działalności

Artykuł 30

Artykuły 13 i 14 stosuje się odpowiednio wobec spółek inwestycyjnych, które nie wyznaczyły spółki zarządzającej posiadającej zezwolenie na działalność wydane na mocy niniejszej dyrektywy.

Do celów artykułów, o których mowa w ust. 1, „spółka zarządzająca” oznacza „spółkę inwestycyjną”.

Spółki inwestycyjne zarządzają wyłącznie aktywami swoich własnych portfeli i, niezależnie od okoliczności, nie uzyskują zlecenia do zarządzania aktywami w imieniu strony trzeciej.

Artykuł 31

Macierzyste państwo członkowskie każdej spółki inwestycyjnej opracowuje zasady ostrożnościowe, których spółki inwestycyjne, które nie wyznaczyły spółki zarządzającej posiadającej zezwolenie na działalność wydane na mocy niniejszej dyrektywy, są obowiązane zawsze przestrzegać.

W szczególności właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki inwestycyjnej, uwzględniając również charakter spółki inwestycyjnej, wymagają, aby spółka ta stosowała właściwe procedury administracyjne i procedury księgowe, przepisy z zakresu kontroli i zabezpieczenia elektronicznego przetwarzania danych oraz odpowiednie wewnętrzne mechanizmy kontroli, w tym, w szczególności, zasady dotyczące osobistych transakcji dokonywanych przez swoich pracowników, lub utrzymywania lub zarządzania inwestycjami w instrumenty finansowe, w celu inwestowania własnego kapitału założycielskiego, zapewniając, co najmniej, aby każda transakcja, w której spółka bierze udział, mogła być zrekonstruowana, dostarczając informacji o jej pochodzeniu, biorących w niej udział stronach, jej charakterze oraz czasie i miejscu jej zawarcia, i aby aktywa spółki były inwestowane zgodnie z dokumentami założycielskimi i obowiązującymi przepisami prawnymi.

SEKCJA 3

Obowiązki dotyczące depozytariusza

Artykuł 32

1. Aktywa spółki inwestycyjnej są powierzone do przechowania depozytariuszowi.

2. Odpowiedzialność depozytariusza, o której mowa w art. 34, nie jest naruszona poprzez fakt, że depozytariusz powierzył osobie trzeciej wszystkie lub niektóre z aktywów będących u niego na przechowaniu.

3. Depozytariusz zapewnia:

- aby sprzedaż, emisja, odkup, umorzenie i unieważnienie jednostek uczestnictwa, realizowane przez spółkę inwestycyjną lub w imieniu spółki, wykonywane były zgodnie z przepisami prawa oraz dokumentami założycielskimi spółki inwestycyjnej;
- aby w transakcjach związanych z aktywami spółki inwestycyjnej wszystkie płatności przekazywane mu były w zwyczajowo ustalonych terminach; oraz
- aby zyski spółki inwestycyjnej były przeznaczane na cele zgodne z przepisami prawa oraz jej dokumentami założycielskimi.

4. Macierzyste państwa członkowskie spółek inwestycyjnych mogą podjąć decyzję, że spółki inwestycyjne mające swe siedziby na ich terytorium, wprowadzające do obrotu swoje jednostki wyłącznie za pośrednictwem jednej lub więcej giełd papierów wartościowych, na których ich jednostki są dopuszczone do oficjalnych notowań giełdowych, nie muszą posiadać depozytariuszy w rozumieniu niniejszej dyrektywy.

Przepisów art. 76, 84 i 85 nie stosuje się do tych spółek inwestycyjnych. Jednakże zasady wyceny aktywów tych spółek inwestycyjnych są zawarte w mających zastosowanie przepisach prawa krajowego lub w dokumentach założycielskich tych spółek.

5. Macierzyste państwo członkowskie spółki inwestycyjnej może podjąć decyzję, że spółki inwestycyjne mające swe siedziby na ich terytorium, wprowadzające do obrotu co najmniej 80 % swoich jednostek za pośrednictwem jednej lub kilku giełd papierów wartościowych wskazanych w ich dokumentach założycielskich, nie muszą posiadać depozytariuszy w rozumieniu niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że ich jednostki są dopuszczone do oficjalnych notowań giełdowych na giełdach papierów wartościowych tych państw członkowskich, na których terytorium te jednostki wprowadzane są do obrotu, oraz pod warunkiem że wszystkie transakcje, jakie dana spółka inwestycyjna realizuje poza giełdą papierów wartościowych, będą realizowane wyłącznie po cenach giełdowych.

Dokumenty założycielskie spółki inwestycyjnej wskazują giełdę papierów wartościowych w kraju, w którym jednostki danej spółki wprowadzane są do obrotu, których ceny określać będą ceny, po których spółka będzie realizować wszystkie transakcje pozagiełdowe w tym kraju.

Państwo członkowskie korzysta z odstępstwa przewidzianego w akapicie pierwszym tylko wtedy, jeżeli uzna, że interesy posiadaczy jednostek są chronione tak samo jak interesy posiadaczy jednostek uczestnictwa w UCITS, posiadających depozytariuszy w rozumieniu niniejszej dyrektywy.

Spółki inwestycyjne, o których mowa w niniejszym ustępie oraz w ust. 4, w szczególności:

- w przypadku braku odpowiedniego przepisu prawa krajowego określają w swoich dokumentach założycielskich metody obliczania wartości aktywów netto na jednostkę;
- interwenują na rynku, w celu zapobiegania odchyleniom wartości giełdowej swoich jednostek o więcej niż 5 % od wartości aktywów netto na te jednostki;
- ustalają wartość aktywów netto na swoje jednostki, podają ją właściwym organom przynajmniej dwa razy w tygodniu i publikują ją dwa razy w miesiącu.

Przynajmniej dwa razy w miesiącu niezależny biegły rewident ustala, czy obliczanie wartości jednostek jest wykonywane zgodnie z przepisami prawa i dokumentami założycielskimi spółki inwestycyjnej.

Przy tej okazji biegły rewident zapewnia, aby aktywa spółki inwestycyjnej były inwestowane zgodnie z zasadami określonymi w przepisach prawa i w dokumentach założycielskich spółki inwestycyjnej.

6. Państwa członkowskie informują Komisję o tym, które spółki inwestycyjne korzystają z odstępstw przewidzianych w ust. 4 i 5.

Artykuł 33

1. Depozytariusz ma statutową siedzibę albo prowadzi przedsiębiorstwo w tym samym państwie członkowskim, w którym znajduje się siedziba spółki inwestycyjnej.

2. Depozytariusz jest instytucją podlegającą ostrożnościowym przepisom i stałemu nadzorowi.

3. Państwa członkowskie ustalają, które kategorie instytucji określonych w ust. 2 są odpowiednie do pełnienia funkcji depozytariuszy.

4. Depozytariusz umożliwia właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego UCITS otrzymanie na wniosek wszelkich informacji, jakie otrzymał depozytariusz w ramach wykonywania swoich obowiązków i które są niezbędne dla właściwych organów do kontroli przestrzegania przez UCITS niniejszej dyrektywy.

5. Jeżeli macierzyste państwo członkowskie spółki zarządzającej nie jest macierzystym państwem członkowskim UCITS, depozytariusz podpisuje ze spółką zarządzającą umowę na piśmie, regulującą przepływ informacji uznawanych za niezbędne do umożliwienia mu przestrzegania obowiązków określonych w art. 32 i innych przepisach prawnych, wykonawczych lub administracyjnych, i które są przydatne dla depozytariuszy w macierzystym państwie członkowskim UCITS.

6. Komisja może przyjąć środki wykonawcze odnośnie do środków, jakie powinien podjąć depozytariusz, aby wywiązać się z obowiązków wobec UCITS, którym zarządza spółka zarządzająca prowadząca przedsiębiorstwo w innym państwie członkowskim, łącznie z danymi, które należy włączyć do umowy standardowej zawieranej przez depozytariusza i spółkę zarządzającą, zgodnie z ust. 5.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 112 ust. 2.

Artykuł 34

Depozytariusz odpowiada, zgodnie z prawem krajowym macierzystego państwa członkowskiego spółki inwestycyjnej, przed spółką inwestycyjną i posiadaczami jednostek uczestnictwa, za wszelkie straty poniesione przez nich w wyniku nieuzasadnionego niewykonania przez siebie obowiązków lub ich niewłaściwego wykonania.

Artykuł 35

1. Żadna spółka nie może prowadzić działalności jednocześnie jako spółka inwestycyjna i depozytariusz.

2. W kontekście pełnionej przez siebie roli, depozytariusz działa wyłącznie w interesie posiadaczy jednostek uczestnictwa.

Artykuł 36

Przepisy prawa lub dokumenty założycielskie spółki inwestycyjnej określają warunki zmiany depozytariusza oraz zasady zapewnienia ochrony interesów posiadaczy jednostek uczestnictwa w razie takiej zmiany.

ROZDZIAŁ VI

ŁĄCZENIE UCITS

SEKCJA 1

Zasady łączenia ucits, zezwolenie na łączenie i zatwierdzenie łączenia

Artykuł 37

Do celów niniejszego rozdziału pojęcie UCITS obejmuje jego subfundusze.

Artykuł 38

1. Na warunkach określonych w niniejszym rozdziale oraz bez względu na sposób ustanowienia UCITS określony w art. 1 ust. 3, państwa członkowskie zezwalają na łączenie transgraniczne i krajowe, określone w art. 2 ust. 1 lit. q) i r), zgodnie z jedną lub wieloma metodami łączenia, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. p).

2. Metody łączenia stosowane przy łączeniu transgranicznym, zdefiniowane w art. 2 ust. 1 lit. q), muszą być przewidziane przepisami prawa macierzystego państwa członkowskiego łączonych UCITS.

Metody łączenia stosowane przy łączeniu krajowym, jak zdefiniowane w art. 2 ust. 1 lit. r), należy przewidzieć przepisami prawa tego państwa członkowskiego, w którym UCITS posiada swoją siedzibę.

Artykuł 39

1. Łączenie jest uwarunkowane uzyskaniem uprzedniego zezwolenia od właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmowanego.

2. UCITS przejmowany udostępnia właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego następujące informacje:

- a) wspólny projekt warunków proponowanego łączenia, należycie zatwierdzony przez UCITS przejmowane i UCITS przejmujące;
- b) zaktualizowaną wersję prospektu emisyjnego oraz kluczowych informacji dla inwestorów UCITS przejmującego, o których mowa w art. 78, jeśli ma ono swoją siedzibę w innym państwie członkowskim;
- c) oświadczenie złożone przez każdego z depozytariuszy UCITS przejmowanego i przejmującego potwierdzające, że, zgodnie z art. 41, sprawdzili oni zgodność danych wymienionych w art. 40 ust. 1 lit. a), f) i g) z wymogami niniejszej dyrektywy i regulaminem funduszu lub dokumentami założycielskimi swoich UCITS; oraz
- d) informacje dotyczące proponowanego łączenia, jakie UCITS przejmowane i UCITS przejmujące zamierzają przekazać posiadaczom swoich jednostek uczestnictwa.

Informacje te są przekazywane w taki sposób, aby zarówno właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmowanego, jak i przejmującego mogły czytać je w języku urzędowym lub jednym z języków urzędowych tego lub tych państw członkowskich, lub też w języku zatwierdzonym przez te zainteresowane właściwe organy.

3. Kiedy dokumenty zostaną skompletowane, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmowanego bezzwłocznie przekazują kopie informacji, o których mowa w ust. 2, właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmującego. Odpowiednio właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmowanego i przejmującego rozważają potencjalne skutki proponowanego łączenia dla posiadaczy zarówno jednostek uczestnictwa przejmowanego, jak i przejmującego UCITS, aby ocenić, czy posiadaczom jednostek uczestnictwa dostarczane są odpowiednie informacje.

Jeśli uznają to za konieczne, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmowanego mogą zażądać na piśmie, by informacje przekazywane posiadaczom jednostek uczestnictwa UCITS przejmowanego zostały doprecyzowane.

Jeśli uznają to za konieczne, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmującego mogą zażądać na piśmie, najpóźniej w terminie 15 dni roboczych od otrzymania kopii informacji, o których mowa w ust. 2, by przejmujący UCITS zmienił informacje, mające być przekazane posiadaczom jego jednostek.

W takim przypadku właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmującego kierują wyraz braku akceptacji do właściwych władz macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmowanego. Informują one właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmowanego, w terminie 20 dni roboczych od momentu powiadomienia, czy zaakceptowały po zmianach informację, jaką proponuje się przekazać posiadaczom jednostek uczestnictwa UCITS przejmującego.

4. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmowanego udzielają zezwolenia na proponowane łączenie, jeśli spełnione zostały następujące warunki:

- a) proponowane łączenie spełnia wszystkie wymogi art. 39–42;
- b) UCITS przejmujący otrzymał powiadomienie, zgodnie z art. 93, o możliwości wprowadzenia do obrotu swoich jednostek uczestnictwa we wszystkich państwach członkowskich, w których UCITS przejmowany otrzymał zezwolenie na działalność, albo otrzymał powiadomienie o możliwości wprowadzenia do obrotu swoich jednostek uczestnictwa zgodnie z art. 93; oraz
- c) właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmowanego i przejmującego zaakceptują informacje, jakie proponuje się udostępnić posiadaczom jednostek uczestnictwa, lub nie wpłynął żaden wyraz braku akceptacji ze strony właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmującego zgodnie z ust. 3 akapit czwarty.

5. Jeżeli właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmowanego uznają, że dokumenty nie są kompletne, żądają dodatkowych informacji najpóźniej w terminie 10 dni roboczych po otrzymaniu informacji, o których mowa w ust. 2.

Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmowanego informują UCITS przejmowane o tym, czy wydały czy nie zezwolenie na łączenie, w terminie 20 dni roboczych od przedłożenia kompletnego wniosku, zgodnie z ust. 2.

Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmowanego informują również o swojej decyzji właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmującego.

6. Państwa członkowskie zezwalają UCITS przejmującemu, zgodnie z art. 57 ust. 1 akapit drugi, na odstępstwo od art. 52–55.

Artykuł 40

1. Państwa członkowskie wymagają, by UCITS przejmowane i przejmujące przygotowały wspólny projekt warunków łączenia.

Wspólny projekt warunków łączenia określa następujące dane:

- a) ustalenie rodzaju łączenia oraz UCITS biorących w nim udział;
- b) kontekst i cel proponowanego łączenia;
- c) spodziewane skutki proponowanego łączenia dla posiadaczy jednostek uczestnictwa zarówno przejmowanego, jak i przejmującego UCITS;
- d) przyjęte kryteria wyceny aktywów oraz, tam gdzie ma to zastosowanie, pasywów na dzień wyliczenia stosunku wymiany, o którym mowa w art. 47 ust. 1;
- e) metoda wyliczania stosunku wymiany jednostek uczestnictwa;
- f) przewidywany dzień dokonania łączenia;
- g) przepisy mające zastosowanie odpowiednio do przenoszenia aktywów oraz wymiany jednostek uczestnictwa; oraz
- h) w przypadku łączenia dokonanego na mocy art. 2 ust. 1 lit. p) ppkt (ii) oraz, w stosownym przypadku, na mocy art. 2 ust. 1 lit. p) ppkt (iii), regulamin funduszu lub dokumenty założycielskie nowo założonego UCITS przejmującego.

Właściwe organy nie żądają zawarcia dodatkowych informacji w wspólnym projekcie warunków łączenia.

2. UCITS przejmowane oraz UCITS przejmujące mogą zdecydować o włączeniu do wspólnego projektu warunków łączenia innych elementów.

SEKCJA 2

Kontrola sprawowana przez osoby trzecie, informacje udostępniane posiadaczom jednostek uczestnictwa oraz inne prawa posiadaczy jednostek uczestnictwa

Artykuł 41

Państwa członkowskie wymagają, by depozytariusze UCITS przejmowanego i przejmującego sprawdzali zgodność danych, o których mowa w art. 40 ust. 1 lit) a), f) i g), z wymogami niniejszej dyrektywy oraz regulaminem funduszu lub dokumentami założycielskimi poszczególnych UCITS.

Artykuł 42

1. Prawo macierzystych państw członkowskich UCITS przejmowanych powierza depozytariuszowi albo niezależnemu biegłemu rewidentowi, uznanemu zgodnie z dyrektywą 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych⁽¹⁾, zatwierdzanie następujących kategorii:

- a) przyjęte kryteria wyceny aktywów oraz, tam gdzie ma to zastosowanie, pasywów na dzień wyliczenia stosunku wymiany, o którym mowa w art. 47 ust. 1;
- b) jeżeli ma to zastosowanie, wypłaty gotówki za jednostkę; oraz
- c) metody wyliczania stosunku wymiany jednostek uczestnictwa oraz rzeczywistego stosunku wymiany określonego w dniu wyliczenia tego stosunku, o którym mowa w art. 47 ust. 1.

2. Do celów ust. 1 za niezależnych biegłych rewidentów uznaje się biegłych rewidentów przeprowadzających ustawowe badania sprawozdań finansowych UCITS przejmowanego i biegłych rewidentów przeprowadzających ustawowe badania sprawozdań finansowych UCITS przejmującego.

3. Kopia sprawozdania niezależnego biegłego rewidenta, lub w stosownym przypadku sprawozdania depozytariusza, jest bezpłatnie udostępniana na żądanie zarówno posiadaczom jednostek uczestnictwa UCITS przejmowanego, jak i UCITS przejmującego oraz ich odpowiednim właściwym organom.

Artykuł 43

1. Państwa członkowskie wymagają, by UCITS przejmowane i przejmujące udostępniały odpowiednie i dokładne informacje na temat proponowanego łączenia odpowiednio posiadaczom swoich jednostek uczestnictwa, tak by umożliwić im świadomą ocenę skutków proponowanego łączenia dla ich inwestycji.

2. Informacje te są udostępniane posiadaczom jednostek uczestnictwa UCITS przejmowanego i przejmującego wyłącznie po uprzednim zezwoleniu na proponowane łączenie, wydanym przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmowanego zgodnie z art. 39.

Są one przekazywane w terminie co najmniej 30 dni przed ostatecznym terminem wnioskowania o odkup lub umorzenie lub, w stosownych przypadkach, zamiany bez dodatkowych kosztów na mocy art. 45 ust. 1.

3. Informacje, które powinny zostać udostępnione posiadaczom jednostek uczestnictwa UCITS przejmowanego i przejmującego, zawierają odpowiednie i dokładne informacje na temat proponowanego łączenia, umożliwiające im podjęcie świadomej decyzji w sprawie możliwych skutków łączenia dla ich inwestycji oraz skorzystanie z praw przysługujących im na mocy art. 44 i 45.

Przekazywane są informacje na temat:

- a) kontekstu i celu proponowanego łączenia;

⁽¹⁾ Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87.

b) możliwych skutków proponowanego łączenia dla posiadaczy jednostek uczestnictwa, w tym również, lecz nie wyłącznie, istotne różnice w zakresie polityki i strategii inwestycyjnej, kosztów, spodziewanego wyniku, sprawozdawczości okresowej, możliwości pogorszenia wyników i, w stosownym przypadku, wyraźnego ostrzeżenia inwestorów o możliwości zmiany stosowanego do nich opodatkowania w następstwie połączenia;

c) wszelkich szczególnych praw, którymi dysponują posiadacze jednostek uczestnictwa w związku z proponowanym łączeniem, w tym również, lecz nie wyłącznie, prawa do otrzymania dodatkowych informacji, prawa do otrzymania na żądanie kopii sprawozdania niezależnego biegłego rewidenta lub depozytariusza, oraz prawa do żądania odkupu lub umorzenia lub, w stosownych przypadkach, zamiany ich jednostek uczestnictwa bez opłat, zgodnie z art. 45 ust. 1 i ostatecznym terminu skorzystania z tego prawa;

d) istotnych aspektów proceduralnych i planowanej daty dokonania łączenia; oraz

e) kopii kluczowych informacji, o których mowa w art. 78, dla inwestorów przejmującego UCITS.

4. Jeżeli UCITS przejmowane lub przejmujące zostało powiadomione zgodnie z art. 93, informacje, o których mowa w ust. 3, udostępniane są w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego goszczącego dane UCITS, lub też w języku zatwierdzonym przez jego właściwe organy. Odpowiedzialność za to tłumaczenie ponosi UCITS, od którego wymaga się udostępnienia informacji. Tłumaczenie to odzwierciedla wiernie zawartość oryginału.

5. Komisja może przyjąć środki wykonawcze określające szczegółową zawartość, format i sposób udostępnienia informacji, o których mowa w ust. 1 i 3.

Środki te, mające na celu zmianę elementów niniejszej dyrektywy innych niż istotne poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 112 ust. 2.

Artykuł 44

Jeśli krajowe przepisy prawne państw członkowskich wymagają zatwierdzenia łączenia UCITS przez posiadaczy jednostek uczestnictwa, państwa członkowskie zapewniają, by zatwierdzenie to nie wymagało uzyskania więcej niż 75 % głosów oddanych przez obecnych lub reprezentowanych na walnym zgromadzeniu posiadaczy jednostek uczestnictwa.

Przepisy akapitu pierwszego nie stanowią uszczerbku dla jakichkolwiek przepisów dotyczących wymaganego quorum przewidzianych w krajowych przepisach prawnych. Państwa członkowskie nie stosują bardziej rygorystycznych wymogów dotyczących quorum w odniesieniu do łążeń transgranicznych niż w odniesieniu do łążeń krajowych, ani też nie nakładają bardziej rygorystycznych wymogów dotyczących quorum w stosunku do łążeń UCITS niż w przypadku łążeń przedsiębiorstw.

Artykuł 45

1. Przepisy prawa państw członkowskich zapewniają posiadaczom zarówno jednostek uczestnictwa UCITS przejmowanego, jak i przejmującego prawo do żądania, bez żadnych dodatkowych opłat, poza tymi, które fundusz zazwyczaj pobiera na pokrycie kosztów dezinvestycji, odkupu lub umorzenia ich jednostek uczestnictwa, lub, gdy jest to możliwe, ich zamiany na jednostki uczestnictwa w innym UCITS o podobnej polityce inwestycyjnej i zarządzanym przez tę samą spółkę zarządzającą lub jakąkolwiek inną spółkę powiązaną ze spółką zarządzającą poprzez wspólne zarządzanie lub kontrolę, lub poprzez znaczny bezpośredni lub pośredni pakiet akcji. Prawo to staje się skuteczne z chwilą poinformowania posiadaczy jednostek uczestnictwa UCITS przejmowanego i UCITS przejmującego o proponowanym łączeniu zgodnie z art. 43. Wygasa ono pięć dni roboczych przed datą wyliczenia stosunku wymiany, o której mowa w art. 47 ust. 1.

2. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 1, w przypadku łączenia UCITS, w drodze odstępstwa od art. 84 ust. 1, państwa członkowskie mogą zezwolić właściwym organom na żądanie lub dopuszczenie czasowego zawieszenia subskrypcji, odkupu lub umorzenia jednostek uczestnictwa, pod warunkiem że zawieszenie to jest uzasadnione ochroną posiadaczy jednostek uczestnictwa.

SEKCJA 3

Koszty łączenia i jego dokonanie

Artykuł 46

Z wyjątkiem przypadku, gdy UCITS nie wyznaczyło spółki zarządzającej, państwa członkowskie zapewniają, aby ani UCITS przejmowane, ani UCITS przejmujące, ani żaden z posiadaczy ich jednostek uczestnictwa nie zostali obciążeni żadnymi kosztami prawnymi, doradczymi lub administracyjnymi związanymi z przygotowaniem i przeprowadzeniem łączenia.

Artykuł 47

1. W przypadku łączeń krajowych prawo państw członkowskich określa datę, z którą połączenie staje się skuteczne, datę wyliczenia stosunku wymiany jednostek UCITS przejmowanego na jednostki UCITS przejmującego i, w danym przypadku, określenia odpowiedniej wartości netto aktywów do wypłaty gotówki.

W przypadku łączeń transgranicznych przepisy prawa macierzystych państw członkowskich UCITS przejmujących określają te daty. Państwa członkowskie czuwają nad tym, by, w stosownych przypadkach, daty te były wyznaczane po zatwierdzeniu łączenia UCITS przez posiadaczy jednostek uczestnictwa UCITS przejmującego lub UCITS przejmowanego.

2. Dokonanie łączenia zostaje podane do wiadomości publicznej za pomocą wszelkich właściwych środków przewidzianych prawem macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmującego oraz do wiadomości właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego UCITS przejmującego i przejmowanego.

3. Łączenie, które dokonało się zgodnie z ust. 1, nie zostaje uznane za nieważne.

Artykuł 48

1. Połączenie dokonane zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. p) ppkt (ii) ma następujące skutki:

- a) wszystkie aktywa i pasywa UCITS przejmowanego są przeniesione do UCITS przejmującego lub, w odpowiednim przypadku, do depozytariusza UCITS przejmującego;
- b) posiadacze jednostek UCITS przejmowanego stają się posiadaczami jednostek UCITS przejmującego oraz, w stosownym przypadku, są uprawnieni do wypłaty gotówki w kwocie nieprzekraczającej 10 % wartości netto aktywów posiadanych przez nich jednostek uczestnictwa w UCITS przejmującym; oraz
- c) UCITS przejmowane przestaje istnieć wraz z dokonaniem połączenia.

2. Połączenie dokonane zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. p) ppkt (ii) ma następujące skutki:

- a) wszystkie aktywa i pasywa UCITS przejmowanego są przeniesione do nowo założonego UCITS przejmującego lub, w odpowiednim przypadku, do depozytariusza UCITS przejmującego;
- b) posiadacze jednostek UCITS przejmowanego stają się posiadaczami jednostek nowo założonego UCITS przejmującego, a w stosownym przypadku są oni uprawnieni do wypłaty gotówki w kwocie nieprzekraczającej 10 % wartości netto aktywów posiadanych przez nich jednostek uczestnictwa w UCITS przejmującym; oraz
- c) UCITS przejmowane przestaje istnieć wraz z dokonaniem połączenia.

3. Połączenie dokonane zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. p) ppkt (iii) ma następujące skutki:

- a) wszystkie aktywa i pasywa netto UCITS przejmowanego są przeniesione do UCITS przejmującego lub, w stosownym przypadku, do depozytariusza UCITS przejmującego;
- b) posiadacze jednostek UCITS przejmowanego stają się posiadaczami jednostek nowo założonego UCITS przejmującego, a w stosownym przypadku są oni uprawnieni do wypłaty gotówki w kwocie nieprzekraczającej 10 % netto aktywów posiadanych przez nich jednostek uczestnictwa w UCITS przejmującym; oraz
- c) UCITS przejmowane przestaje istnieć wraz z dokonaniem połączenia.

4. Państwa członkowskie przewidują ustanowienie procedury, za pomocą której spółka zarządzająca UCITS przejmującego potwierdza depozytariuszowi UCITS przejmującego, że przeniesienie aktywów i, w odpowiednim przypadku, pasywów zostało zakończone. Jeżeli UCITS przejmujące nie wyznaczyło spółki zarządzającej, kieruje ono to potwierdzenie do depozytariusza UCITS przejmującego.

ROZDZIAŁ VII

OBOWIĄZKI DOTYCZĄCE POLITYKI INWESTYCYJNEJ UCITS

Artykuł 49

W przypadku gdy UCITS składa się z więcej niż jednego subfunduszu, do celów przepisów zawartych w niniejszym rozdziale każdy subfundusz uznaje się za oddzielne UCITS.

Artykuł 50

1. Przedmiotem inwestycji UCITS jest wyłącznie jedna lub więcej spośród następujących kategorii:

- a) zbywalne papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego dopuszczone do obrotu lub będące w obrocie na rynku regulowanym, jak zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 14 dyrektywy 2004/39/WE;
- b) zbywalne papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego będące w obrocie na innym rynku regulowanym w państwie członkowskim, który funkcjonuje regularnie, jest uznany i otwarty dla ogółu obywateli;
- c) zbywalne papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego dopuszczone do obrotu giełdowego na giełdzie papierów wartościowych w państwie trzecim lub będące w obrocie na innym rynku regulowanym w państwie trzecim, który funkcjonuje regularnie, jest uznany i otwarty dla ogółu obywateli, pod warunkiem że wybór giełdy lub rynku został zatwierdzony przez właściwe organy lub jest przewidziany w przepisach prawa albo w regulaminie funduszu lub w dokumentach założycielskich spółki inwestycyjnej;
- d) emitowane ostatnio zbywalne papiery wartościowe, pod warunkiem że:
  - (i) warunki emisji obejmują zobowiązanie, że zostanie złożony wniosek o dopuszczenie do oficjalnych notowań na giełdzie lub na innym rynku regulowanym, który funkcjonuje regularnie, jest uznany i otwarty dla ogółu obywateli, pod warunkiem że wybór giełdy lub rynku został zatwierdzony przez właściwe organy lub jest przewidziany w przepisach prawa albo w regulaminie funduszu lub w dokumentach założycielskich spółki inwestycyjnej; oraz
  - (ii) dopuszczenie, o którym mowa w ppkt (i), nastąpi w ciągu jednego roku od daty emisji;
- e) jednostki UCITS dozwolonych zgodnie z niniejszą dyrektywą lub innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) i b), bez względu na to, czy mają siedzibę w państwie członkowskim, pod warunkiem że:
  - (i) takie inne przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania są dozwolone na mocy prawa, które przewiduje, że podlegają one nadzorowi uznanemu przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS za równoważny temu ustanowionemu w prawie wspólnotowym, oraz że jest w wystarczającym stopniu zapewniona współpraca między organami;

- (ii) poziom ochrony posiadaczy jednostek w innych przedsiębiorstwach zbiorowego inwestowania jest równoważny temu przewidzianemu dla posiadaczy jednostek w UCITS, w szczególności, że reguły w zakresie segregacji aktywów, zaciągania pożyczek, udzielania pożyczek oraz sprzedaży niepokrytych zbywalnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego są równoważne w stosunku do wymagań niniejszej dyrektywy;
- (iii) działalność innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania jest przedstawiana w półrocznych lub rocznych sprawozdaniach w celu umożliwienia dokonania oceny aktywów i pasywów, dochodu i operacji w okresie sprawozdawczym; oraz
- (iv) nie więcej niż 10 % aktywów UCITS lub innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, których nabycie jest zamierzone, może być, zgodnie z regulaminem funduszu lub zgodnie z dokumentami założycielskimi, zainwestowana łącznie w jednostki innego UCITS lub innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania;
- f) lokaty w instytucjach kredytowych, które są wypłacalne na żądanie lub mogą być wycofane, oraz wymagalne w terminie nie dłuższym niż 12 miesięcy, pod warunkiem że instytucja kredytowa posiada statutową siedzibę w państwie członkowskim lub, w przypadku gdy instytucja kredytowa znajduje się w państwie trzecim, pod warunkiem że podlega ona zasadom ostrożnościowym uznanym przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS za równoważne w stosunku do tych ustanowionych w prawie wspólnotowym;
- g) finansowe instrumenty pochodne, łącznie z instrumentami równoważnymi w stosunku do instrumentów rozliczanych w gotówce, będące w obrocie na rynku regulowanym, o którym mowa w lit. a), b) i c); lub finansowe instrumenty pochodne będące w obrocie pozagiełdowym (instrumenty pochodne OTC), pod warunkiem że:
  - (i) podstawy instrumentów pochodnych składają się z instrumentów objętych niniejszym ustępem, indeksów finansowych, stóp procentowych, kursów walutowych, w które może inwestować UCITS zgodnie ze swoimi celami inwestycyjnymi określonymi w jego regulaminie funduszu lub w instrumentach założycielskich;
  - (ii) kontrahenci transakcji instrumentami pochodnymi OTC są instytucjami podlegającymi nadzorowi ostrożnościowemu oraz należą do kategorii zatwierdzonych przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS; oraz
  - (iii) instrumenty pochodne OTC podlegają codziennej rzetelnej i podlegającej sprawdzeniu wycenie i mogą być z inicjatywy UCITS sprzedawane, likwidowane lub zamknięte za pomocą transakcji symetrycznych w dowolnym momencie z uwzględnieniem ich wartości godziwej; lub

- h) instrumenty rynku pieniężnego inne niż te będące w obrocie na uregulowanym rynku, objęte art. 2 ust. 1 lit. o), jeśli emisja lub emitent takich instrumentów sami podlegają regulacji do celów ochrony inwestorów i oszczędności, pod warunkiem że są one:
- (i) emitowane lub gwarantowane przez władze centralne, regionalne lub lokalne lub bank centralny państwa członkowskiego, Europejski Bank Centralny, Wspólnotę lub Europejski Bank Inwestycyjny, państwo trzecie albo, w przypadku państwa federalnego, przez jedno z państw członkowskich federacji, lub przez międzynarodową instytucję publiczną, do której należy jedno lub więcej państw członkowskich;
  - (ii) emitowane przez przedsiębiorstwo, którego papiery wartościowe są w obrocie na uregulowanych rynkach, określonych w lit. a), b) lub c);
  - (iii) emitowane lub gwarantowane przez przedsiębiorstwo podlegające nadzorowi ostrożnościowemu, zgodnie z kryteriami określonymi w prawie wspólnotowym, lub przez przedsiębiorstwo, które podlega zasadom i stosuje się do zasad ostrożnościowych uznawanych przez właściwe organy za przynajmniej tak rygorystyczne, jak te ustanowione przez prawo wspólnotowe; lub
  - (iv) emitowane przez inne podmioty należące do kategorii zatwierdzonych przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS, pod warunkiem że inwestycje w takie instrumenty podlegają ochronie inwestora równoważnej w stosunku do tej ustanowionej w ppkt (i), (ii) lub (iii), a także pod warunkiem, że emitent jest spółką, której kapitał i rezerwy wynoszą co najmniej 10 000 000 EUR, oraz przedstawia i publikuje swoje roczne sprawozdania finansowe zgodnie z czwartą dyrektywą Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. wydanej na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu, w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek ⁽¹⁾, jest podmiotem, którego funkcją, w ramach grupy spółek obejmującej jedną lub kilka spółek notowanych na giełdzie, jest finansowanie grupy lub jest podmiotem, który ma za zadanie finansowanie mechanizmów przekształcania długu w papiery wartościowe z wykorzystaniem bankowych narzędzi zapewniania płynności.

2. UCITS:

- a) nie może zainwestować więcej niż 10 % swoich aktywów w zbywalne papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego inne niż te, o których mowa w ust. 1; lub
- b) nabywać metali szlachetnych ani świadectw odnoszących się do metali szlachetnych.

UCITS mogą posiadać pomocnicze aktywa płynne.

3. Spółka inwestycyjna może nabywać majątek ruchomy lub nieruchomy, mający istotne znaczenie dla bezpośredniego prowadzenia jej działalności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 222 z 14.8.1978, s. 11.

Artykuł 51

1. Spółka zarządzająca lub spółka inwestycyjna stosuje proces zarządzania ryzykiem, który umożliwi jej monitorowanie i pomiar w dowolnym momencie ryzyka pozycji i ich udziału w ogólnym profilu ryzyka portfela.

Spółka stosuje proces dokładnej i niezależnej oceny wartości pozagiełdowych instrumentów pochodnych.

Spółka regularnie powiadamia właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego w odniesieniu do typów instrumentów pochodnych, ryzyk związanych z bazą instrumentu pochodnego, limitach ilościowych i metodach, które zostały wybrane w celu szacowania ryzyka związanego z transakcjami instrumentami pochodnymi w odniesieniu do każdego zarządzanego UCITS.

2. Państwa członkowskie mogą zezwolić UCITS na posługiwanie się metodami i instrumentami związanymi ze zbywalnymi papierami wartościowymi i instrumentami rynku pieniężnego, zgodnie z warunkami i w granicach ustanowionych przez te państwa członkowskie, pod warunkiem że te metody i instrumenty wykorzystywane są w celu sprawnego zarządzania portfelem.

Jeżeli te czynności dotyczą stosowania instrumentów pochodnych, takie warunki i granice odpowiadają przepisom ustanowionym w niniejszej dyrektywie.

W żadnych okolicznościach takie czynności nie powodują odroczenia UCITS od jej celów inwestycyjnych ustanowionych w regulaminie funduszu, dokumentach założycielskich lub prospekcie emisyjnym UCITS.

3. UCITS zapewnia, aby jego ogólne narażenie na ryzyko odnoszące się do instrumentów pochodnych nie przekraczało całkowitej wartości netto jego portfela.

Narażenie na ryzyko oblicza się uwzględniając bieżącą wartość aktywów stanowiących bazę instrumentów pochodnych, ryzyko kontrahenta, przyszłe wahania rynku oraz dostępny czas na likwidację pozycji. Te przepisy stosuje się także do akapitu trzeciego i czwartego.

UCITS może inwestować, jako część swojej polityki inwestycyjnej oraz w ramach limitów ustanowionych w art. 52 ust. 5, w finansowe instrumenty pochodne, pod warunkiem że narażenie na ryzyko dotyczące aktywów stanowiących bazę instrumentów pochodnych łącznie nie przekracza limitów inwestycyjnych ustanowionych w art. 52. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, w przypadku gdy UCITS inwestuje w oparte na indeksie finansowe instrumenty pochodne, aby te inwestycje nie musiały być połączone dla celów limitów określonych w art. 52.

W przypadku gdy zbywalne papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego obejmują instrument pochodny, ten instrument pochodny jest uwzględniony przy spełnianiu wymogów niniejszego artykułu.

4. Bez uszczerbku dla art. 116, Komisja przyjmuje do dnia 1 lipca 2010 r. środki wykonawcze określające:

- a) kryteria oceny adekwatności procesu zarządzania ryzykiem, stosowanego przez spółkę zarządzającą zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy;
- b) szczegółowe przepisy dotyczące odpowiedniej i niezależnej wyceny wartości instrumentów pochodnych OTC; oraz

- c) szczegółowe przepisy dotyczące treści informacji i procedury, jaką należy zastosować w celu przekazania informacji, o których mowa w ust. 1 akapit trzeci właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 112 ust. 2.

Artykuł 52

1. UCITS inwestuje nie więcej niż:
- a) 5 % swoich aktywów w zbywalne papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego wyemitowane przez ten sam podmiot; lub
- b) nie więcej niż 20 % swoich aktywów w lokaty ustanowione w tym samym podmiocie.

Narażenie na ryzyko kontrahenta UCITS w transakcjach pozagiełdowymi instrumentami pochodnymi nie przekracza ani:

- a) 10 % jego aktywów, w przypadku gdy kontrahent jest instytucją kredytową określoną w art. 50 ust. 1 lit. f); ani
- b) 5 % jego aktywów, w innych przypadkach.

2. Państwa członkowskie mogą podwyższyć 5 % limit ustanowiony w ust. 1 akapit pierwszy do maksymalnie 10 %. W takim wypadku całkowita wartość posiadanych przez UCITS zbywalnych papierów wartościowych oraz instrumentów rynku pieniężnego emitentów, z których u każdego inwestuje więcej niż 5 % swoich aktywów, nie przekracza 40 % wartości aktywów UCITS. Tego ograniczenia nie stosuje się do lokat lub transakcji pozagiełdowymi instrumentami pochodnymi dokonywanych z instytucjami finansowymi podlegającymi nadzorowi ostrożnościowemu.

Niezależnie od indywidualnych limitów ustanowionych w ust. 1, UCITS nie łączy poniższych inwestycji, jeśli spowoduje to, iż ponad 20 % jego aktywów zostanie zainwestowanych w jednym podmiocie:

- a) inwestycji w zbywalne papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego emitowane przez ten podmiot;
- b) lokat ustanowionych w tym podmiocie; lub
- c) narażenia na ryzyko wynikającego z transakcji pozagiełdowymi instrumentami pochodnymi realizowanymi z tym podmiotem.

3. Państwa członkowskie mogą podwyższyć limit 5 % ustanowiony w ust. 1 akapit pierwszy do maksymalnie 35 %, jeśli zbywalne papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego są emitowane lub gwarantowane przez państwo członkowskie, przez jego organy lokalne, przez państwo trzecie lub przez międzynarodową instytucję publiczną, do której należy jedno lub więcej państw członkowskich.

4. Państwa członkowskie mogą podwyższyć limit 5 % ustanowiony w ust. 1 akapit pierwszy do maksymalnie 25 %, w przypadku gdy obligacje zostały wyemitowane przez instytucję kredytową, która posiada statutową siedzibę w państwie członkowskim i podlega na mocy prawa szczególnemu nadzorowi publicznemu służącemu ochronie posiadaczy obligacji. W szczególności kwoty pochodzące z emisji tych obligacji są

inwestowane zgodnie z prawem w aktywa, które podczas całego okresu ważności obligacji są w stanie pokryć roszczenia związane z obligacjami oraz które w przypadku niewypłacalności emitenta zostałyby wykorzystane na zasadzie pierwszeństwa w celu zwrotu kapitału i płatności narosłych odsetek.

Jeśli UCITS inwestuje więcej niż 5 % swoich aktywów w obligacje, o których mowa w akapicie pierwszym i wyemitowane przez jednego emitenta, całkowita wartość tych inwestycji nie przekracza 80 % wartości aktywów UCITS.

Państwa członkowskie przesyłają Komisji wykaz kategorii obligacji, o których mowa w akapicie pierwszym, wraz z kategoriami upoważnionych do emitowania obligacji emitentów, zgodnie z przepisami i uzgodnieniami w zakresie nadzoru wymienionymi w tym akapicie, odpowiadających kryteriom określonym w niniejszym artykule. Zawiadomienie określające status oferowanych gwarancji jest załączone do tych wykazów. Komisja niezwłocznie przesyła tę informację innym państwom członkowskim wraz z wszelkimi uwagami, które uznaje za właściwe, oraz podaje informację do publicznej wiadomości. Takie informacje mogą być przedmiotem wymiany poglądów w ramach Europejskiego Komitetu Papierów Wartościowych, o którym mowa w art. 112 ust. 1.

5. Zbywalne papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego określone w ust. 3 i 4 nie są uwzględniane w celu stosowania limitu 40 %, o którym mowa w ust. 2.

Limity przewidziane w ust. 1–4 nie są łączone, a zatem inwestycje w zbywalne papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego wyemitowane przez ten sam podmiot lub w lokaty lub instrumenty pochodne ustanowione w tym podmiocie, przeprowadzone zgodnie z ust. 1–4, nie przekraczają ogółem 35 % aktywów UCITS.

Spółki, które są ujęte w tej samej grupie do celów skonsolidowanych sprawozdań finansowych, określonych zgodnie z dyrektywą 83/349/EWG albo zgodnie z uznanymi międzynarodowymi regulacjami rachunkowości, uznaje się za jeden podmiot do celów obliczania limitów zawartych w niniejszym artykule.

Państwa członkowskie mogą zezwolić na kumulatywne inwestycje w zbywalne papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego w ramach tej samej grupy do limitu w wysokości 20 %.

Artykuł 53

1. Bez uszczerbku dla limitów ustanowionych w art. 56, państwa członkowskie mogą podwyższyć limity ustanowione w art. 52 do maksymalnie 20 % w odniesieniu do inwestycji w akcje lub papiery dłużne wyemitowane przez ten sam podmiot, jeżeli – zgodnie z regulaminem funduszu lub dokumentami założycielskimi – celem polityki inwestycyjnej UCITS jest odzwierciedleniem układu indeksu giełdowego lub papierów dłużnych, który jest uznawany przez właściwe organy, zgodnie z następującymi zasadami:

- a) jego skład jest wystarczająco zróżnicowany;
- b) indeks przedstawia odpowiedni wzorzec dla rynku, do którego się odnosi; oraz
- c) opublikowany jest we właściwy sposób.

2. Państwa członkowskie mogą podwyższyć limit ustanowiony w ust. 1 do maksymalnie 35 %, w przypadku gdy jest to uzasadnione wyjątkowymi warunkami rynkowymi, w szczególności na rynkach regulowanych, na których niektóre zbywalne papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego mają pozycję wysoce dominującą. Inwestycja do tego limitu jest dozwolona wyłącznie dla jednego emitenta.

Artykuł 54

1. W drodze odstępstwa od art. 52 państwa członkowskie mogą zezwolić UCITS na inwestowanie zgodnie z zasadą dywersyfikacji ryzyka do 100 % swoich aktywów w różne zbywalne papiery wartościowe i instrumenty rynku pieniężnego emitowane lub gwarantowane przez państwo członkowskie, przez jeden lub więcej z jego organów lokalnych, przez państwo trzecie lub przez międzynarodową instytucję publiczną, której członkiem jest jedno lub więcej państw członkowskich.

Właściwe organy UCITS państwa członkowskiego goszczącego UCITS udzielić takiego odstępstwa tylko wtedy, jeżeli uznają, że interesy posiadaczy jednostek uczestnictwa UCITS mają zapewnioną taką samą ochronę jak interesy posiadaczy jednostek uczestnictwa UCITS spełniających wymogi limitów ustanowionych w art. 52.

Takie UCITS posiada papiery wartościowe przynajmniej sześciu różnych emisji, przy czym papiery wartościowe z pojedynczej emisji nie przekraczają 30 % całości aktywów tego UCITS.

2. UCITS, o których mowa w ust. 1, wyraźnie wskazują w regulaminie funduszu lub w dokumentach założycielskich spółki inwestycyjnej państwa członkowskiego, organy lokalne lub międzynarodowe instytucje publiczne, emitujące lub gwarantujące papiery wartościowe, w które zamierzają zainwestować więcej niż 35 % swoich aktywów.

Regulamin funduszu lub dokumenty założycielskie wymagają przy tym zatwierdzenia przez właściwe organy.

3. Każde UCITS określone w ust. 1 umieszcza w swoim prospekcie oraz informacjach reklamowych wyraźne oświadczenie w sprawie powyższego zezwolenia, ze wskazaniem państw członkowskich, organów lokalnych lub międzynarodowych instytucji publicznych, w których papiery wartościowe zamierza zainwestować lub już zainwestowało ponad 35 % swoich aktywów.

Artykuł 55

1. UCITS może nabyć jednostki UCITS lub innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania określonych w art. 50 ust. 1 lit. e), pod warunkiem że nie więcej niż 10 % jego aktywów jest zainwestowanych w jednostki jednego UCITS lub innego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania. Państwa członkowskie mogą podwyższyć ten limit do maksymalnie 20 %.

2. Inwestycje dokonane w jednostki przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania inne niż UCITS nie mogą przekraczać, łącznie, 30 % aktywów UCITS.

Państwa członkowskie mogą, w przypadku gdy UCITS nabyło jednostki innego UCITS lub przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, stanowić, że aktywa danego UCITS lub innych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania nie muszą być łączone do celów limitów ustanowionych w art. 52.

3. W przypadku gdy UCITS inwestuje w jednostki innego UCITS lub przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, które są zarządzane, bezpośrednio lub w formie przekazania uprawnień, przez tę samą spółkę zarządzającą lub przez inną spółkę, z którą spółka zarządzająca jest powiązana poprzez wspólne zarządzanie lub kontrolę, lub poprzez znaczny bezpośredni lub pośredni pakiet akcji, wówczas ta spółka zarządzająca lub inna spółka nie pobiera opłat za subskrypcję lub umorzenie z tytułu inwestycji UCITS w jednostki tego innego UCITS lub przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania.

UCITS, który inwestuje znaczną część swoich aktywów w inny UCITS lub przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, ujawnia w swoim prospekcie emisyjnym maksymalny poziom opłat administracyjnych, które mogą być poniesione zarówno przez UCITS, jak i inne UCITS lub przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, w które zamierza ono zainwestować. UCITS wskazuje w swoim rocznym sprawozdaniu maksymalną część opłat administracyjnych poniesionych zarówno przez UCITS, jak i inne UCITS lub przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, w które inwestuje.

Artykuł 56

1. Spółka inwestycyjna lub spółka zarządzająca działająca w związku ze wszystkimi funduszami wspólnymi, którymi zarządza i które podlegają zakresowi niniejszej dyrektywy, nie nabywa żadnych akcji uprawniających do głosowania, które umożliwiłyby jej wywieranie istotnego wpływu na emitenta.

Do czasu wprowadzenia dalszych przepisów koordynujących państwa członkowskie biorą pod uwagę istniejące przepisy w prawie innych państw członkowskich określające zasadę, o której mowa w akapicie pierwszym.

2. UCITS może nabyć nie więcej niż:

- a) 10 % akcji bez prawa głosu danego emitenta;
- b) 10 % papierów dłużnych danego emitenta;
- c) 25 % jednostek danego UCITS lub innego przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) i b); lub
- d) 10 % instrumentów rynku pieniężnego danego emitenta.

Limity ustanowione w lit. b), c) i d) można pominąć przy nabywaniu, jeżeli niemożliwe jest w tym momencie obliczenie sumy brutto papierów dłużnych lub instrumentów rynku pieniężnego lub sumy netto emitowanych papierów wartościowych.

3. Państwo członkowskie może zrezygnować ze stosowania przepisów ust. 1 i 2 w odniesieniu do:

- a) zbywalnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego emitowanych lub gwarantowanych przez państwo członkowskie lub jego władze lokalne;
- b) zbywalnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego emitowanych lub gwarantowanych przez państwo trzecie;
- c) zbywalnych papierów wartościowych i instrumentów rynku pieniężnego emitowanych przez międzynarodowy organ o charakterze publicznym, którego członkiem jest jedno lub więcej państw członkowskich;
- d) będących w posiadaniu UCITS udziałów w kapitale spółki założonej w państwie trzecim, inwestującej swoje aktywa głównie w papiery wartościowe emitentów mających swoje statutowe siedziby w tym państwie, jeżeli zgodnie z przepisami prawa danego państwa taki pakiet udziałów stanowi jedyny sposób, w jaki dane UCITS może inwestować w papiery wartościowe emitowane w tym państwie;
- e) będących w posiadaniu spółki inwestycyjnej lub spółek inwestycyjnych udziałów w kapitale spółek zależnych zajmujących się wyłącznie zarządzaniem, doradztwem lub wprowadzaniem do obrotu w kraju, w którym znajduje się siedziba spółki zależnej, w odniesieniu do odkupu jednostek na wniosek ich posiadaczy, wyłącznie w jego lub ich imieniu.

Odstępstwo, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. d) niniejszego ustępu, ma jednak zastosowanie tylko wtedy, jeżeli w swojej polityce inwestycyjnej spółka z państwa trzeciego przestrzega limitów ustanowionych w art. 52 i 55 oraz w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu. W przypadku przekroczenia limitów określonych w art. 52 i 55 stosuje się odpowiednio art. 57.

Artykuł 57

1. Nie wymaga się przestrzegania przez UCITS limitów ustanowionych w niniejszym rozdziale, wykonując prawa subskrypcji związane ze zbywalnymi papierami wartościowymi lub instrumentami rynku pieniężnego, stanowiącymi część jego aktywów.

Przestrzegając zasady dywersyfikacji ryzyka, państwa członkowskie mogą pozwolić UCITS, które dopiero niedawno uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności, na odstępstwo od przepisów art. 52–55 przez okres sześciu miesięcy od daty uzyskania zezwolenia.

2. Jeżeli limity określone w ust. 1 zostaną przekroczone z powodów niezależnych od danego UCITS lub w wyniku wykonania praw subskrypcji, wówczas UCITS przyjmuje jako priorytetowy cel w swoich transakcjach sprzedaży poprawę tej sytuacji, uwzględniając interesy posiadaczy swoich jednostek.

ROZDZIAŁ VIII

MODELE FUNDUSZY PODSTAWOWYCH I POWIĄZANYCH

SEKCJA 1

Zakres i zatwierdzenie

Artykuł 58

1. UCITS powiązane jest to UCITS lub jego subfundusz, któremu udzielono zgody na zainwestowanie, w drodze odstępstwa od art. 1 ust. 2 lit. a), art. 50, 52 i 55 oraz art. 56 ust. 2 lit. c), co najmniej 85 % swoich aktywów w jednostki uczestnictwa innego UCITS lub w jego subfundusz („UCITS podstawowego”).

2. UCITS powiązane może lokować do 15 % swoich aktywów w jednej lub kilku z następujących pozycji:

- a) pomocnicze aktywa płynne zgodnie z art. 50 ust. 2 akapit drugi;
- b) finansowe instrumenty pochodne, które mogą być zastosowane jedynie w celach zabezpieczających, zgodnie z art. 50 ust. 1 lit. g) i art. 51 ust. 2 i 3;
- c) majątek ruchomy i nieruchomy, mający istotne znaczenie dla bezpośredniego prowadzenia jego działalności gospodarczej, jeżeli UCITS jest spółką inwestycyjną.

Dla celów zgodności z art. 51 ust. 3 UCITS powiązane wylicza ogólne ryzyko związane z finansowymi instrumentami pochodnymi poprzez połączenie własnego ryzyka bezpośredniego zgodnie z lit. b) akapite pierwszy albo:

- a) z rzeczywistym ryzykiem UCITS podstawowego w stosunku do pochodnych instrumentów finansowych, proporcjonalnie do inwestycji UCITS powiązanego w UCITS podstawowe; albo
- b) z potencjalnym maksymalnym ryzykiem UCITS podstawowego w stosunku do pochodnych instrumentów finansowych przewidzianym przez regulamin funduszu lub dokumenty założycielskie, proporcjonalnie do inwestycji UCITS powiązanego w UCITS podstawowe.

3. UCITS podstawowe jest to UCITS lub jego subfundusz, które:

- a) mają wśród posiadaczy swoich jednostek przynajmniej jeden UCITS powiązany;
- b) samo nie jest UCITS powiązanym; oraz
- c) nie posiada jednostek UCITS powiązanego.

4. W odniesieniu do UCITS podstawowego stosuje się poniższe odstępstwa:

- a) jeżeli UCITS podstawowe, które wśród posiadaczy swoich jednostek ma co najmniej dwa UCITS powiązane, nie stosuje się art. 1 ust. 2 lit. a) i art. 3 lit. b), co pozostawia UCITS podstawowemu wybór pozyskiwania kapitału od innych inwestorów;

- b) jeżeli UCITS podstawowe nie pozyskuje kapitału od obywateli w państwie członkowskim, w którym nie ma swojej siedziby, lecz ma tylko jedno lub więcej UCITS powiązanych w tym państwie członkowskim, nie stosuje się przepisów rozdziału XI i art. 108 ust. 1 akapit drugi.

Artykuł 59

1. Państwa członkowskie zapewniają, by inwestycje UCITS powiązanego w dane UCITS podstawowe, które przekracza limit inwestycji w jednostki innego UCITS określony w art. 55 ust. 1, podlegały uprzedniemu zatwierdzeniu przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS powiązanego.

2. UCITS powiązane jest informowane w terminie 15 dni roboczych po przedłożeniu kompletu dokumentów, czy właściwe organy zatwierdziły inwestycje tego UCITS powiązanego w UCITS podstawowe.

3. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS powiązanego zatwierdzają inwestycje, jeżeli UCITS powiązane, jego depozytariusz i jego biegły rewident, a także UCITS podstawowe spełniają wszystkie wymogi określone w niniejszym rozdziale. W takich celach UCITS powiązane przedkłada właściwym organom swojego macierzystego państwa członkowskiego następujące dokumenty:

- a) regulamin funduszu lub dokumenty założycielskie UCITS powiązanego i UCITS podstawowego;
- b) prospekt emisyjny oraz kluczowe informacje dla inwestorów, o których mowa w art. 78, dotyczące UCITS powiązanego i podstawowego;
- c) umowę zawartą między UCITS powiązanym i podstawowym lub wewnętrzne zasady prowadzenia działalności, o których mowa w art. 60 ust. 1;
- d) w stosownych przypadkach, przekazywane posiadaczom jednostek informacje, o których mowa w art. 64 ust. 1;
- e) jeżeli UCITS podstawowe i UCITS powiązane mają różnych depozytariuszy, umowę dotyczącą wymiany informacji przewidzianą w art. 61 ust. 1, zawartą między depozytariuszami poszczególnych UCITS;
- f) jeżeli UCITS podstawowe i UCITS powiązane mają różnych biegłych rewidentów, umowę dotyczącą wymiany informacji przewidzianą w art. 62 ust. 1, zawartą między biegłymi rewidentami poszczególnych UCITS;

Jeżeli UCITS powiązane posiada siedzibę w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie macierzyste UCITS podstawowego, UCITS powiązane dostarcza również zaświadczenie wydane przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS podstawowego, że UCITS podstawowe jest UCITS, lub jego subfunduszem, które spełnia warunki określone w art. 58 ust. 3 lit. b) i c). UCITS powiązane przedkłada dokumenty w języku urzędowym lub jednym z języków urzędowych macierzystego państwa członkowskiego UCITS powiązanego lub w języku zatwierdzonym przez jego właściwe organy.

SEKCJA 2

Wspólne przepisy dotyczące ucits powiązanego i podstawowego

Artykuł 60

1. Państwa członkowskie wymagają, by UCITS podstawowe dostarczyło UCITS powiązanemu wszelkie dokumenty i informacje, które to drugie uzna za konieczne w celu spełnienia wymagań określonych w niniejszej dyrektywie. W tym celu UCITS powiązane zawiera umowę z UCITS podstawowym.

UCITS powiązane inwestuje, przekraczając limit określony w art. 55 ust. 1 w jednostki uczestnictwa UCITS podstawowego dopiero po wejściu w życie umowy, o której mowa w akapicie pierwszym. Umowa ta jest dostępna, na wniosek i nieodpłatnie, dla wszystkich posiadaczy jednostek.

Jeżeli zarówno UCITS podstawowe, jak i UCITS powiązane zarządzane są przez ten sam organ zarządzający, umowa może zostać zastąpiona wewnętrznymi zasadami prowadzenia działalności zapewniającymi zgodność z wymogami określonymi w niniejszym ustępie.

2. UCITS podstawowe i powiązane podejmują odpowiednie środki w celu koordynowania terminu swych kalkulacji i publikacji wartości aktywów netto celem uniemożliwienia wykorzystania market timingu w swych jednostkach w celach arbitrażowych.

3. Bez uszczerbku dla art. 84, jeżeli UCITS podstawowe czasowo zawiesza odkup, umarzenie lub subskrypcję swoich jednostek uczestnictwa albo z własnej inicjatywy, albo też na wniosek właściwych organów, każde z jego UCITS powiązanych jest uprawnione do zawieszenia odkupu, umarzenia lub subskrypcji swoich jednostek uczestnictwa bez względu na warunki określone w art. 84 ust. 2 w tym samym okresie co UCITS podstawowe.

4. Jeżeli UCITS podstawowe ulega likwidacji, UCITS powiązane również ulega likwidacji, chyba że właściwe organy jego macierzystego państwa członkowskiego zatwierdzą:

- a) zainwestowanie co najmniej 85 % aktywów UCITS powiązanego w jednostki uczestnictwa innego UCITS podstawowego; lub
- b) zmianę jego regulaminu funduszu lub dokumentów założycielskich w celu umożliwienia UCITS powiązanemu przekształcenie się w UCITS niebędące UCITS powiązanym.

Bez uszczerbku dla szczegółowych krajowych przepisów dotyczących likwidacji obowiązkowej, likwidacja UCITS podstawowego następuje nie wcześniej niż po upływie trzech miesięcy od chwili, kiedy poinformowało wszystkich posiadaczy swoich jednostek i właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS powiązanych o podjęciu wiążącej decyzji o likwidacji.

5. Jeżeli UCITS podstawowe łączy się z innym UCITS lub zostaje podzielone na dwa lub więcej UCITS, UCITS powiązane ulega likwidacji, chyba że właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS powiązanego zatwierdzą, że UCITS powiązane:

- a) pozostaje UCITS powiązanym UCITS podstawowego lub innego UCITS po połączeniu lub podziale UCITS podstawowego;

- b) inwestuje co najmniej 85 % swoich aktywów w jednostki uczestnictwa innego UCITS podstawowego, które nie powstało w wyniku połączenia lub podziału; lub
- c) zmienia swój regulamin funduszu lub dokumenty założycielskie w celu przekształcenia się w UCITS niebędące UCITS powiązanym.

Połączenie lub podział UCITS podstawowego może wejść w życie wyłącznie pod warunkiem, że UCITS podstawowe udostępniło wszystkim posiadaczom swoich jednostek i właściwym organom swoich UCITS powiązanych informacje, o których mowa w art. 43, lub porównywalne z tymi, o których mowa w art. 43, w terminie 60 dni przed proponowaną datą wejścia w życie.

Jeżeli właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS powiązanego nie zatwierdziły połączenia lub podziału zgodnie z akapitem pierwszym lit. a), UCITS podstawowe umożliwia UCITS powiązanemu odkupienie lub umorzenie wszystkich jednostek uczestnictwa UCITS podstawowego przed wejściem w życie połączenia lub podziału.

6. Komisja może przyjąć środki wykonawcze określające:
- a) treść umowy lub wewnętrzne zasady prowadzenia działalności, o których mowa w ust. 1;
  - b) które ze środków, o których mowa w ust. 2, uważa się za odpowiednie;
  - c) procedury dotyczące zatwierdzeń wymaganych zgodnie z ust. 4 i 5 w przypadku likwidacji, połączenia lub podziału UCITS podstawowego.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 112 ust. 2.

SEKCJA 3

Depozytariusze i biegli rewidenci

Artykuł 61

1. Jeżeli UCITS podstawowe i UCITS powiązane mają różnych depozytariuszy, państwa członkowskie wymagają, by depozytariusze ci zawarli umowę dotyczącą wymiany informacji w celu zapewnienia wypełnienia obowiązków przez obydwu depozytariuszy.

UCITS powiązane inwestuje w jednostki uczestnictwa UCITS podstawowego dopiero po wejściu w życie takiej umowy.

Spełniając wymogi określone w niniejszym rozdziale, ani depozytariusz UCITS podstawowego, ani UCITS powiązanego nie może być uznany, iż narusza on jakiegokolwiek zasady ograniczające ujawnianie informacji odnoszące się do ochrony, w przypadku gdy zasady te są określone w umowie lub w jakimkolwiek przepisie ustawodawczym, wykonawczym lub administracyjnym; spełnienie tych wymogów nie powoduje jakiegokolwiek odpowiedzialności takiego depozytariusza lub osoby występującej w jego imieniu.

Państwa członkowskie wymagają, by UCITS powiązane lub, w stosownych przypadkach, spółka zarządzająca UCITS powiązanego jest odpowiedzialne za przekazywanie depozytariuszowi UCITS powiązanego wszelkich informacji dotyczących UCITS podstawowego, niezbędnych do wypełnienia obowiązków depozytariusza UCITS powiązanego.

2. Depozytariusz UCITS podstawowego niezwłocznie informuje właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS podstawowego, UCITS powiązanego lub, w stosownych przypadkach, spółkę zarządzającą i depozytariusza UCITS powiązanego o wszelkich wykrytych przez niego nieprawidłowościach w odniesieniu do UCITS podstawowego, które uznano za wywierające negatywny wpływ na UCITS powiązane.

3. Komisja może przyjąć środki wykonawcze określające:
- a) szczegółowe kwestie, które muszą zostać włączone do umowy, o której mowa w ust. 1; oraz
  - b) rodzaje nieprawidłowości wspomnianych w ust. 2, które uznaje się za mające negatywny wpływ na UCITS powiązane.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotnych niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 112 ust. 2.

Artykuł 62

1. Jeżeli UCITS podstawowe i powiązane mają różnych biegłych rewidentów, państwa członkowskie wymagają, by wspomniani biegli rewidenci zawarli umowę dotyczącą wymiany informacji w celu zapewnienia wypełnienia obowiązków przez obydwu biegłych rewidentów, łącznie z ustaleniami przyjętymi w celu spełnienia wymogów określonych w ust. 2.

UCITS powiązane inwestuje w jednostki uczestnictwa UCITS podstawowego dopiero po wejściu w życie takiej umowy.

2. W swoim sprawozdaniu z audytu biegły rewident UCITS powiązanego uwzględnia sprawozdanie z audytu UCITS podstawowego. Jeżeli UCITS powiązane i UCITS podstawowe mają inne lata obrotowe, biegły rewident UCITS podstawowego sporządza sprawozdanie *ad hoc* w terminie, który obowiązuje UCITS powiązane.

Biegły rewident informuje w szczególności o wszelkich nieprawidłowościach wykrytych w sprawozdaniu z audytu UCITS podstawowego oraz o ich wpływie na UCITS powiązane.

3. Spełniając wymogi określone w niniejszym rozdziale, ani biegły rewident UCITS podstawowego, ani UCITS powiązanego nie może być uznany, iż narusza on jakiegokolwiek zasady ograniczające ujawnianie informacji lub odnoszące się do ochrony, w przypadku gdy zasady te są określone w umowie lub w jakimkolwiek przepisie ustawodawczym, wykonawczym lub administracyjnym; spełnienie tych wymogów nie powoduje jakiegokolwiek odpowiedzialności takiego depozytariusza lub osoby występującej w jego imieniu.

4. Komisja może przyjąć środki wykonawcze określające treść umowy, o której mowa w ust. 1 akapit pierwszy.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 112 ust. 2.

SEKCJA 4

Informacje reklamowe i informacje obowiązkowo udostępniane przez ucits powiązane

Artykuł 63

1. Państwa członkowskie wymagają, by w uzupełnieniu informacji przewidzianych w załączniku I tabela A prospekt emisyjny UCITS powiązanego zawierał następujące informacje:

- a) deklarację potwierdzającą, że dane UCITS powiązane jest UCITS powiązanym określonego UCITS podstawowego i jako takie stale inwestuje co najmniej 85 % swoich aktywów w jednostki uczestnictwa tego UCITS podstawowego;
- b) informacje na temat tego, czy polityka inwestycyjna i cele inwestycyjne, w tym profil ryzyka, oraz wyniki UCITS powiązanego i UCITS podstawowego są identyczne lub w jakim zakresie i dlaczego się różnią, łącznie z opisem inwestycji zrealizowanych zgodnie z art. 58 ust. 2;
- c) krótki opis UCITS podstawowego, jego organizacji, polityki inwestycyjnej i celów inwestycyjnych, w tym profilu ryzyka, oraz wskazanie, jak można uzyskać prospekt UCITS podstawowego;
- d) streszczenie umowy zawartej między UCITS powiązanym i UCITS podstawowym lub wewnętrznych zasad prowadzenia działalności zgodnie z art. 60 ust. 1;
- e) wskazówki na temat tego, w jaki sposób posiadacze jednostek mogą otrzymać bliższe informacje dotyczące UCITS podstawowego oraz umowy zawartej między UCITS powiązanym i UCITS podstawowym zgodnie z art. 60 ust. 1;
- f) dane dotyczące wynagrodzenia lub zwrotu kosztów płaconego przez UCITS powiązane z tytułu jego inwestycji w jednostki uczestnictwa UCITS podstawowego, jak również łącznych opłat UCITS powiązanego i UCITS podstawowego; oraz
- g) opis skutków podatkowych dla UCITS powiązanego w wyniku inwestycji w UCITS podstawowe.

2. Oprócz informacji przewidzianych w załączniku I tabela B, roczne sprawozdanie UCITS powiązanego zawiera oświadczenie w sprawie łącznych opłat UCITS powiązanego i UCITS podstawowego.

Roczne i półroczne sprawozdania UCITS powiązanego wskazują, jak można uzyskać odpowiednio roczne i półroczne sprawozdania UCITS podstawowego.

3. Oprócz wymogów określonych w art. 74 i 82, UCITS powiązane wysyła prospekt emisyjny, kluczowe informacje dla inwestorów, o których mowa w art. 78, oraz wszelkie zmiany do nich, a także roczne i półroczne sprawozdania UCITS podstawowego do właściwych organów swojego macierzystego państwa członkowskiego.

4. UCITS powiązane ujawnia we wszelkich odpowiednich informacjach reklamowych, że stale inwestuje co najmniej 85 % swoich aktywów w jednostki uczestnictwa takiego UCITS podstawowego.

5. Na wniosek inwestorów UCITS powiązane dostarcza im nieodpłatnie drukowany egzemplarz prospektu emisyjnego oraz półroczne sprawozdania UCITS podstawowego.

SEKCJA 5

Przekształcenie istniejącego ucits w ucits powiązane i zmiana ucits podstawowego

Artykuł 64

1. Jeżeli UCITS powiązane prowadzi już działalność jako UCITS, w tym jako UCITS powiązane innego UCITS podstawowego, państwa członkowskie wymagają, by udostępniało ono posiadaczom swoich jednostek następujące informacje:

- a) oświadczenie, że właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS powiązanego zatwierdziły jego inwestycje w jednostki uczestnictwa takiego UCITS podstawowego;
- b) kluczowe informacje dla inwestorów, o których mowa w art. 78, dotyczące UCITS powiązanego i UCITS podstawowego;
- c) datę, począwszy od której UCITS powiązane zaczęło inwestować w UCITS podstawowe lub, jeżeli już w nie zainwestowało, datę przekroczenia przez jego inwestycję limitu określonego w art. 55 ust. 1; oraz
- d) oświadczenie, że posiadacze jednostek są uprawnieni do zażądania w terminie 30 dni odkupienia lub umorzenia swoich jednostek bez uiszczania jakichkolwiek opłat oprócz tych zachowanych przez fundusz w celu pokrycia kosztów dezinvestycji; uprawnienie to nabiera mocy od momentu udostępnienia przez UCITS powiązane informacji, o których mowa w niniejszym ustępie.

Informacje te są udostępniane przynajmniej 30 dni przed datą, o której mowa w akapicie pierwszym lit. c).

2. W wypadku gdy w odniesieniu do UCITS powiązanego przeprowadzono procedurę powiadamiania zgodnie z art. 93, informacje, o których mowa w ust. 1, udostępniane są w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego goszczącego UCITS powiązane, lub też w języku zatwierdzonym przez właściwe organy tego państwa. Za tłumaczenie odpowiedzialne jest UCITS powiązane. Tłumaczenie to odzwierciedla wiernie treść oryginału.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by UCITS powiązane nie inwestowało w jednostki danego UCITS podstawowego, przekraczając limit, mający zastosowanie na mocy art. 55 ust. 1, przed upływem okresu 30 dni, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi.

4. Komisja może przyjąć środki wykonawcze określające:

Artykuł 67

- a) format i sposób udostępnienia informacji, o których mowa w ust. 1; lub
- b) jeżeli UCITS powiązane przekazuje całość lub część swoich aktywów UCITS podstawowemu w zamian za jego jednostki, procedurę wyceny i audytu takiego wkładu rzeczowego oraz rolę w tym procesie depozytariusza UCITS powiązanego.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 112 ust. 2.

SEKCJA 6

Obowiązki i właściwe organy

Artykuł 65

1. UCITS powiązane monitoruje działalność UCITS podstawowego. Podczas wykonywania tego obowiązku UCITS powiązane mogą opierać się na informacjach i dokumentach otrzymywanych od UCITS podstawowego lub, w stosownych przypadkach, od jego spółki zarządzającej, depozytariusza lub biegłego rewidenta, chyba że istnieją powody, by wątpić w dokładność tych dokumentów i informacji.

2. Jeżeli w związku z zainwestowaniem w jednostki uczestnictwa UCITS podstawowego UCITS powiązane, jego spółka zarządzająca lub jakakolwiek osoba działająca w imieniu UCITS powiązanego albo jego spółki zarządzającej otrzymuje opłatę dystrybucyjną, prowizję lub inną korzyść pieniężną, opłata ta, prowizja lub korzyść pieniężna jest wpłacana na rzecz w aktywów UCITS powiązanego.

Artykuł 66

1. UCITS podstawowe niezwłocznie informuje właściwe organy swojego macierzystego państwa członkowskiego o każdym UCITS powiązanym, które zainwestowało w jego jednostki uczestnictwa. Jeżeli UCITS podstawowe i UCITS powiązane mają siedziby w różnych państwach członkowskich, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS podstawowego informują niezwłocznie o takiej inwestycji właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS powiązanego.

2. UCITS podstawowe nie pobiera opłat za subskrypcję lub umorzenie w odniesieniu do inwestycji UCITS powiązanego w jednostki uczestnictwa UCITS podstawowego lub ich zbycia.

3. UCITS podstawowe zapewnia terminowe udostępnienie wszelkich informacji, wymaganych zgodnie z niniejszą dyrektywą, innymi przepisami wspólnotowymi, obowiązującym prawem krajowym, regulaminem funduszu lub dokumentami założycielskimi, UCITS powiązanemu lub, w stosownych przypadkach, jego spółce zarządzającej, a także właściwym organom, depozytariuszowi i biegłemu rewidentowi UCITS powiązanego.

1. Jeżeli UCITS podstawowe i UCITS powiązane mają siedziby w tym samym państwie członkowskim, właściwe organy niezwłocznie informują UCITS powiązane o wszelkich decyzjach, środkach, stwierdzeniu niespełniania warunków niniejszego rozdziału lub jakichkolwiek informacjach przekazanych zgodnie z art. 106 ust. 1 w odniesieniu do UCITS podstawowego lub, w stosownych przypadkach, jego spółki zarządzającej, depozytariusza lub biegłego rewidenta.

2. Jeżeli UCITS podstawowe i UCITS powiązane mają siedziby w różnych państwach członkowskich, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS podstawowego niezwłocznie informują właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS powiązanego o wszelkich decyzjach, środkach, stwierdzeniu niespełniania warunków niniejszego rozdziału lub jakichkolwiek informacjach przekazanych zgodnie z art. 106 ust. 1 w odniesieniu do UCITS podstawowego lub, w stosownych przypadkach, jego spółki zarządzającej, depozytariusza lub biegłego rewidenta. Właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego UCITS powiązanego niezwłocznie przekazuje te informacje UCITS powiązanemu.

ROZDZIAŁ IX

OBOWIĄZKI DOTYCZĄCE INFORMACJI, JAKIE MAJĄ BYĆ UDOSTĘPNIANE INWESTOROM

SEKCJA 1

Publikacja prospektu emisyjnego i sprawozdań okresowych

Artykuł 68

1. Spółka inwestycyjna oraz – w odniesieniu do każdego z funduszy wspólnych, którymi zarządza – spółka zarządzająca publikują następujące dokumenty:

- a) prospekt emisyjny;
- b) sprawozdanie roczne za każdy rok obrotowy; oraz
- c) półroczne sprawozdanie obejmujące sześć pierwszych miesięcy roku obrotowego.

2. Sprawozdania roczne i półroczne są publikowane w następujących terminach, licząc od zakończenia okresu, którego dotyczą:

- a) w czasie czterech miesięcy w przypadku sprawozdania rocznego; lub
- b) w czasie dwóch miesięcy w przypadku sprawozdania półrocznego.

Artykuł 69

1. Prospekt emisyjny zawiera informacje niezbędne inwestorom w celu wyrobienia sobie poglądu na temat proponowanych im inwestycji i, w szczególności, ryzyka z nimi związanego.

Prospekt zawiera, niezależnie od instrumentów, w które dokonywane są inwestycje, jasne i zrozumiałe wyjaśnienie profilu ryzyka funduszu.

2. Prospekt emisyjny zawiera przynajmniej informacje przewidziane w załączniku I tabela A, o ile informacje te nie pojawiają się wcześniej w regulaminie funduszu lub dokumentach założycielskich, załączonych do prospektu emisyjnego zgodnie z art. 71 ust. 1.

3. Sprawozdanie roczne zawiera bilans lub zestawienie aktywów i pasywów, szczegółowe rozliczenie dochodów i zysków na rok obrotowy, sprawozdanie dotyczące działalności w roku obrotowym i inne informacje przewidziane w załączniku I tabela B, jak również wszelkie istotne informacje, które umożliwią inwestorom wyrobienie sobie poglądu w sprawie rozwoju działalności UCITS i jego wyników.

4. Półroczne sprawozdanie zawiera co najmniej informacje przewidziane w sekcjach I–IV załącznika I tabela B. W przypadku gdy UCITS wypłaciło lub proponuje wypłacenie dywidendy tymczasowej, liczby muszą wskazywać wyniki w danym półroczu, po potrąceniu podatku i wypłaconą lub zaproponowaną dywidendę tymczasową.

Artykuł 70

1. Prospekt emisyjny wskazuje, w które kategorie aktywów UCITS jest uprawniony do inwestowania. Prospekt podaje, czy transakcje w finansowe instrumenty pochodne są dozwolone; w takim przypadku zawiera wyraźne oświadczenie wskazujące, czy te czynności mogą być prowadzone w celu zabezpieczenia lub w celu osiągnięcia celów inwestycji, oraz możliwy wpływ wykorzystania finansowych instrumentów pochodnych na profil ryzyka.

2. Jeśli UCITS inwestuje zasadniczo w jakąkolwiek kategorię aktywów określonych w art. 50, inną niż zbywalne papiery wartościowe lub instrumenty rynku pieniężnego, lub gdy UCITS odzwierciedla indeks giełdowy lub papierów dłużnych zgodnie z art. 53, jego prospekt emisyjny oraz, w stosownych przypadkach, informacje reklamowe zawierają wyraźne stwierdzenie zwracające uwagę na politykę inwestycyjną.

3. Jeśli wartość aktywów netto UCITS może wykazywać wysoką niestabilność ze względu na skład jego portfela lub techniki zarządzania portfelem, które mogą być stosowane, prospekt emisyjny oraz, w stosownych przypadkach, informacje reklamowe zawierają wyraźne stwierdzenie zwracające uwagę na tę cechę.

4. Na wniosek inwestora spółka zarządzająca udostępnia również dodatkowe informacje dotyczące limitów ilościowych, które mają zastosowanie w zarządzaniu ryzykiem UCITS, wybranych w tym celu metod oraz aktualnego rozwoju ryzyka i dochodów w przypadku głównych kategorii instrumentów inwestycji.

Artykuł 71

1. Regulamin funduszu lub dokumenty założycielskie spółek inwestycyjnych stanowią integralną część prospektu emisyjnego i są do niego załączane.

2. Dokumenty określone w ust. 1 nie muszą jednakże być załączone do prospektu emisyjnego, pod warunkiem że inwestor zostanie poinformowany, że na jego żądanie dokumenty te zostaną mu przesłane lub będzie powiadomiony o miejscu, w którym – w każdym państwie członkowskim, w którym jednostki uczestnictwa są wprowadzane do obrotu – będzie miał do nich wgląd.

Artykuł 72

Zasadnicze elementy prospektu emisyjnego są aktualizowane.

Artykuł 73

Informacje księgowe podawane w sprawozdaniu rocznym są sprawdzone przez jedną lub więcej osób uprawnionych na mocy prawa do sprawdzania ksiąg rachunkowych na podstawie dyrektywy 2006/43/WE. Sprawozdanie biegłych rewidentów, włącznie ze wszystkimi uwagami, zostaje przedrukowane w całości w sprawozdaniu rocznym.

Artykuł 74

UCITS przesyłają właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego UCITS swoje prospekty emisyjne i dane na temat zmian do nich wprowadzonych, jak również roczne i półroczne sprawozdania. Na wniosek UCITS przekazuje tę dokumentację właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej.

Artykuł 75

1. Prospekt emisyjny i ostatnie opublikowane roczne i półroczne sprawozdanie są na żądanie bezpłatnie udostępniane inwestorom.

2. Prospekt emisyjny może być udostępniany na trwałym nośniku informacji lub za pośrednictwem strony internetowej. Na wniosek inwestorom dostarczany jest nieodpłatnie egzemplarz drukowany.

3. Roczne i półroczne sprawozdania udostępniane są inwestorom w sposób określony w prospekcie emisyjnym i w kluczowych informacjach dla inwestorów, o których mowa w art. 78. Jednakże na wniosek inwestorom dostarczany jest nieodpłatnie drukowany egzemplarz rocznych i półrocznych sprawozdań.

4. Komisja może przyjąć środki wykonawcze określające konkretne warunki, które muszą zostać spełnione w przypadku udostępniania prospektu emisyjnego na trwałym nośniku innym niż papier oraz za pośrednictwem strony internetowej, która nie stanowi trwałego nośnika informacji.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 112 ust. 2.

SEKCJA 2

Publikacja innych informacji

Artykuł 76

Każde UCITS, w odpowiedni sposób, podaje do wiadomości publicznej informacje na temat ceny emisji, sprzedaży, odkupu lub umorzenia jednostek za każdym razem, gdy je emituje, sprzedaje, odkupuje lub umarza, nie rzadziej niż dwa razy w miesiącu.

Właściwe organy mogą jednakże wyrazić zgodę na publikowanie tych informacji przez UCITS tylko raz w miesiącu, pod warunkiem że takie odstępstwo pozostaje bez uszczerbku dla interesów posiadaczy jednostek.

Artykuł 77

Wszystkie informacje reklamowe dla inwestorów są w sposób niebudzący wątpliwości oznaczone jako takie informacje. Informacje te są uczciwe, jasne i niewprowadzające w błąd. W szczególności we wszelkich informacjach reklamowych, zawierających zaproszenie do nabycia jednostek uczestnictwa UCITS, wraz ze szczegółowymi informacjami o UCITS, nie przekazuje się treści, które są sprzeczne ze znaczeniem informacji zawartych w prospekcie emisyjnym i w kluczowych informacjach dla inwestorów, o których mowa w art. 78, lub umniejszają to znaczenie. Informują one o istnieniu prospektu emisyjnego oraz o dostępności kluczowych informacji dla inwestorów, o których mowa w art. 78. Określają one także, gdzie i w jakim języku inwestorzy lub potencjalni inwestorzy mogą otrzymać takie informacje lub dokumenty lub w jaki sposób mogą uzyskać do nich dostęp.

SEKCJA 3

Kluczowe informacje dla inwestorów

Artykuł 78

1. Państwa członkowskie wymagają, by spółka inwestycyjna oraz – w odniesieniu do każdego z funduszy wspólnych, którymi zarządza – spółka zarządzająca sporządziły krótki dokument zawierający kluczowe informacje dla inwestorów. W niniejszej dyrektywie dokument ten jest określany jako „kluczowe informacje dla inwestorów”. Fraza „kluczowe informacje dla inwestorów” jest w wyraźny sposób umieszczona na tym dokumencie w jednym z języków, o których mowa w art. 94 ust. 1 lit. b).

2. Kluczowe informacje dla inwestorów zawierają odpowiednie informacje o podstawowych cechach danego UCITS, które muszą zostać przedstawione inwestorom, tak aby mogli oni zrozumieć charakter oraz ryzyko związane z oferowanym im produktem inwestycyjnym oraz, w konsekwencji, podjąć świadome decyzje inwestycyjne.

3. Kluczowe informacje dla inwestorów dostarczają informacje na temat następujących podstawowych cech w odniesieniu do danego UCITS:

- a) identyfikację UCITS;
- b) krótki opis jego polityki inwestycyjnej i celów inwestycyjnych;
- c) przedstawienie dotychczasowych wyników lub, w stosownych przypadkach, scenariusze wyników;
- d) koszty i odnośne opłaty; oraz
- e) profil ryzyka/zysku inwestycji, w tym stosowne wskazówki dotyczące ryzyka związanego z inwestycjami w danym UCITS oraz odpowiednie ostrzeżenie.

Wspomniane kluczowe informacje powinny być podane w formie zrozumiałej dla inwestorów bez konieczności odniesień do innych dokumentów.

4. Kluczowe informacje dla inwestorów jasno wskazują, gdzie i w jaki sposób można uzyskać dodatkowe informacje na temat oferowanych inwestycji, w tym, między innymi, gdzie i w jaki sposób można, na wniosek w każdej chwili i bezpłatnie otrzymać prospekt emisyjny, a także język, w jakim takie informacje są dostępne dla inwestorów.

5. Kluczowe informacje dla inwestorów są napisane zwięźle, bez sformułowań z języka specjalistycznego. Są one przedstawiane w jednolitym formacie umożliwiającym porównanie oraz w sposób, który pozwala na ich zrozumienie przez inwestorów prywatnych.

6. Kluczowe informacje dla inwestorów są wykorzystywane bez wprowadzania do nich zmian lub ich uzupełniania, z wyjątkiem tłumaczenia, we wszystkich państwach członkowskich, w których powiadomiono o wprowadzaniu do obrotu jednostek uczestnictwa UCITS zgodnie z art. 93.

7. Komisja przyjmuje środki wykonawcze określające:

- a) szczegółową i wyczerpującą zawartość kluczowych informacji dla inwestorów, o których mowa w ust. 2, 3 i 4 i które muszą być udostępniane inwestorom;
- b) szczegółową i wyczerpującą zawartość kluczowych informacji dla inwestorów, które muszą być udostępniane inwestorom w następujących przypadkach szczególnych:
  - (i) w przypadku UCITS posiadających różne subfundusze – kluczowe informacje dla inwestorów, które muszą być udostępniane inwestorom nabywającym jednostki poszczególnych subfunduszy, w tym na temat sposobu zmiany jednego subfunduszu na drugi oraz kosztów z tym związanych;
  - (ii) w przypadku UCITS oferujących różne kategorie jednostek – kluczowe informacje dla inwestorów, które muszą być udostępniane inwestorom nabywającym poszczególne kategorie jednostek;
  - (iii) w przypadku modeli typu fundusz funduszy – kluczowe informacje dla inwestorów, które muszą być udostępniane inwestorom nabywającym jednostki UCITS inwestującego w inne UCITS lub inne przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, o których mowa w art. 50 ust. 1 lit. e);
  - (iv) w przypadku modeli funduszy podstawowych i powiązanych – kluczowe informacje dla inwestorów, które muszą być udostępniane inwestorom nabywającym jednostki UCITS powiązane; oraz
  - (v) w przypadku UCITS strukturyzowanych – UCITS z ochroną kapitału lub innych podobnych UCITS, kluczowe informacje dla inwestorów, które muszą być udostępniane inwestorom w związku ze szczególnymi cechami takich UCITS; oraz
- c) szczegóły dotyczące określonych w ust. 5 formy i sposobu przedstawienia kluczowych informacji dla inwestorów, które muszą być udostępniane inwestorom.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 112 ust. 2.

Artykuł 79

1. Kluczowe informacje dla inwestorów stanowią informacje udzielane przed zawarciem umowy. Są one uczciwe, jasne i niewprowadzające w błąd. Są one spójne z odpowiednimi częściami prospektu emisyjnego.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by nikt nie ponosił odpowiedzialności cywilnej wyłącznie na podstawie kluczowych informacji dla inwestorów, w tym ich tłumaczenia, chyba że wprowadzają one w błąd, są nieprawdziwe lub niezgodne z odpowiednimi częściami prospektu emisyjnego. Kluczowe informacje dla inwestorów zawierają wyraźne ostrzeżenie w tym zakresie.

Artykuł 80

1. Państwa członkowskie wymagają, by spółka inwestycyjna oraz – w odniesieniu do każdego z funduszy wspólnych, którymi zarządza – spółka zarządzająca, które sprzedają inwestorom jednostki UCITS bezpośrednio lub przez inną osobę fizyczną lub prawną, która działa w ich imieniu i za którą ponoszą pełną i bezwarunkową odpowiedzialność, dostarczały inwestorom kluczowe informacje dla inwestorów na temat tego UCITS w odpowiednim terminie przed proponowanym nabyciem przez inwestorów jednostek danego UCITS.

2. Państwa członkowskie wymagają, by spółka inwestycyjna oraz – w odniesieniu do każdego z funduszy wspólnych, którymi zarządza – spółka zarządzająca, które nie sprzedają inwestorom jednostek UCITS bezpośrednio lub przez osobę, która działa w ich imieniu i za którą ponoszą pełną i bezwarunkową odpowiedzialność wobec inwestorów, dostarczały na żądanie kluczowych informacji dla inwestorów producentom lub pośrednikom, którzy sprzedają inwestorom inwestycje w takie UCITS lub w produkty oferujące możliwość inwestowania w takie UCITS lub którzy doradzają im w tym zakresie. Państwa członkowskie wymagają, by pośrednicy, którzy sprzedają inwestorom inwestycje w takie UCITS lub którzy doradzają im w tym zakresie, dostarczali swoim klientom lub potencjalnym klientom kluczowe informacje dla inwestorów.

3. Kluczowe informacje dla inwestorów dostarczane są inwestorom nieodpłatnie.

Artykuł 81

1. Państwa członkowskie zezwalają spółkom inwestycyjnym oraz – w odniesieniu do każdego z funduszy wspólnych, którymi zarządzają – spółkom zarządzającym na dostarczanie kluczowych informacji dla inwestorów na trwałym nośniku informacji lub za pośrednictwem strony internetowej. Jednakże na wniosek inwestorom dostarczany jest nieodpłatnie egzemplarz drukowany.

Ponadto na stronie internetowej spółki inwestycyjnej lub zarządzającej należy udostępnić zaktualizowaną wersję kluczowych informacji dla inwestorów.

2. Komisja może przyjąć środki wykonawcze określające konkretne warunki, które muszą zostać spełnione w przypadku dostarczania kluczowych informacji dla inwestorów na trwałym nośniku innym niż papier lub za pośrednictwem strony internetowej, która nie stanowi trwałego nośnika.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 112 ust. 2.

Artykuł 82

1. UCITS przesyłają dotyczące ich kluczowe informacje dla inwestorów oraz zmiany do nich do właściwych organów swojego macierzystego państwa członkowskiego.

2. Zasadnicze elementy kluczowych informacji dla inwestorów są aktualizowane.

ROZDZIAŁ X

OGÓLNE OBOWIĄZKI UCITS

Artykuł 83

1. Następujące podmioty nie mogą zaciągać pożyczek:

- a) spółka inwestycyjna;
- b) spółka zarządzająca lub depozytariusz działający w imieniu funduszu wspólnego.

UCITS może jednak pozyskiwać obcą walutę poprzez zaciąganie pożyczek typu „back-to-back”.

2. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1, państwo członkowskie może zezwolić UCITS na zaciągnięcie pożyczki, pod warunkiem że takie zaciągnięcie pożyczki:

- a) ma charakter tymczasowy i stanowi:
  - w przypadku spółki inwestycyjnej – nie więcej niż 10 % jej aktywów, lub
  - w przypadku funduszu wspólnego – nie więcej niż 10 % wartości funduszu; lub
- b) ma na celu umożliwienie nabycia majątku nieruchomego mającego istotne znaczenie dla bezpośredniego prowadzenia jej przedsiębiorstwa i stanowi, w przypadku spółki inwestycyjnej, nie więcej niż 10 % jej aktywów.

W przypadku gdy UCITS ma zezwolenie na zaciągnięcie pożyczki na podstawie lit. a) i b), takie zaciągnięcie pożyczki w żadnym razie nie przekracza 15 % całkowitej wartości jej aktywów.

Artykuł 84

1. UCITS odkupuje lub umarza swoje jednostki na żądanie każdego z posiadaczy jednostek uczestnictwa.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1:

- a) UCITS może, zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, regulaminem funduszu lub dokumentami założycielskimi spółki inwestycyjnej, czasowo zawiesić odkup lub umorzenie swoich jednostek;

- b) macierzyste państwa członkowskie UCITS mogą pozwolić swoim właściwym organom zażądać zawieszenia odkupu lub umorzenia jednostek w interesie posiadaczy jednostek lub w interesie publicznym.

Tymczasowe zawieszenie, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a) przewiduje się tylko w wyjątkowych przypadkach, w których wymagają tego okoliczności, i w wypadku gdy zawieszenie jest uzasadnione z uwagi na interesy posiadaczy jednostek.

3. W przypadku tymczasowego zawieszenia na mocy ust. 2 lit. a) UCITS niezwłocznie powiadamia o swojej decyzji właściwe organy swojego macierzystego państwa członkowskiego oraz właściwe organy wszystkich państw członkowskich, w których prowadzi obrót swoimi jednostkami.

Artykuł 85

Zasady wyceny aktywów oraz zasady obliczania ceny sprzedaży lub kursu emisji oraz ceny odkupu lub umorzenia jednostek UCITS są zawarte w mających zastosowanie przepisach prawa krajowego, w regulaminie funduszu lub w dokumentach założycielskich spółki inwestycyjnej.

Artykuł 86

Dystrybucja zysków funduszu oraz reinwestycja zysku UCITS dokonywane są zgodnie z zasadami zawartymi w przepisach prawa albo w regulaminie funduszu lub w dokumentach założycielskich spółki inwestycyjnej.

Artykuł 87

Jednostka UCITS nie jest emitowana dopóki równowartość jej ceny emisyjnej netto nie zostanie pokryta w zwyczajowo przyjętym terminie. Nie wyklucza to możliwości rozprowadzania jednostek bezpłatnych.

Artykuł 88

1. Bez uszczerbku dla stosowania art. 50 lub 51, następujące podmioty nie mogą udzielać pożyczek w imieniu osoby trzeciej:

- a) spółka inwestycyjna;
- b) spółka zarządzająca lub depozytariusz działający w imieniu funduszu wspólnego.

2. Przepisy ust. 1 nie stanowią przeszkody dla nabywania przez te przedsiębiorstwa zbywalnych papierów wartościowych, instrumentów rynku pieniężnego lub innych instrumentów finansowych, o których mowa w art. 50 ust. 1 lit. e), g) i h), które nie są całkowicie opłacone.

Artykuł 89

Następujące podmioty nie mogą prowadzić niepokrytej sprzedaży zbywalnych papierów wartościowych, instrumentów rynku pieniężnego lub innych instrumentów finansowych określonych w art. 50 ust. 1 lit. e), g) i h):

- a) spółka inwestycyjna;

- b) spółka zarządzająca lub depozytariusz działający w imieniu funduszu wspólnego.

Artykuł 90

Przepisy prawa macierzystego państwa członkowskiego UCITS lub regulamin funduszu określają wynagrodzenie i wydatki, jakie spółka zarządzająca ma prawo ustalać dla funduszu wspólnego, jak również metodę obliczania takiego wynagrodzenia.

Przepisy prawa lub dokumenty założycielskie spółki inwestycyjnej określają charakter kosztów, jakie spółka ma ponosić.

ROZDZIAŁ XI

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE UCITS WPROWADZAJĄCYCH SWOJE JEDNOSTKI W PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH INNYCH NIŻ TE, W KTÓRYCH MAJĄ SWOJE SIEDZIBY

Artykuł 91

1. Państwa członkowskie goszczące UCITS zapewniają, by UCITS mogło prowadzić obrót swoimi jednostkami na ich terytorium po dokonaniu powiadomienia zgodnie z art. 93.

2. Państwa członkowskie goszczące UCITS nie nakładają żadnych dodatkowych wymogów lub procedur administracyjnych na UCITS, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do zakresu niniejszej dyrektywy.

3. Państwa członkowskie zapewniają łatwy dostęp na odległość i za pośrednictwem środków elektronicznych do pełnych informacji na temat przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, które nie są objęte zakresem niniejszej dyrektywy, a które są szczególnie istotne w odniesieniu do zasad wprowadzania do obrotu na ich terytorium jednostek uczestnictwa UCITS posiadających swoją siedzibę w innym państwie członkowskim. Państwa członkowskie zapewniają, by informacje te były dostępne w języku zwyczajowo używanym w dziedzinie finansów międzynarodowych, a także aby były one jasne, niebudzące wątpliwości i aktualne.

4. Do celów niniejszego rozdziału pojęcie UCITS obejmuje jego subfundusze.

Artykuł 92

UCITS, zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi obowiązującymi w państwie członkowskim, gdzie ich jednostki są wprowadzane do obrotu, podejmują środki niezbędne do stworzenia w tym państwie członkowskim ułatwień dla dokonywania płatności na rzecz posiadaczy jednostek, odkupu lub umorzenia jednostek oraz udostępniania informacji, do których dostarczenia UCITS są zobowiązane.

Artykuł 93

1. Jeżeli UCITS zaproponuje wprowadzenie do obrotu swoich jednostek uczestnictwa w państwie członkowskim innym niż jego macierzyste państwo członkowskie, przedkłada najpierw powiadomienie w formie pisemnej właściwym organom swojego macierzystego państwa członkowskiego.

Powiadomienie zawiera informacje na temat zasad wprowadzania do obrotu jednostek uczestnictwa UCITS w goszczącym państwie członkowskim, w stosownych przypadkach z uwzględnieniem kategorii jednostek. W świetle art. 16 ust. 1 powinno ono zawierać wskazanie, że jednostki UCITS są wprowadzane do obrotu przez spółkę zarządzającą UCITS.

2. Do powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, UCITS załącza najnowszą wersję następujących dokumentów:

- a) regulamin funduszu lub dokumenty założycielskie, prospekt emisyjny, oraz, w stosownych przypadkach, ostatnie sprawozdanie roczne i ewentualne późniejsze sprawozdanie półroczne, przetłumaczone zgodnie z art. 94 ust. 1 lit. c) i d); oraz
- b) kluczowe informacje dla inwestorów, o których mowa w art. 78, przetłumaczone zgodnie z art. 94 ust. 1 lit. b) i d).

3. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS weryfikują, czy dokumenty przedłożone przez UCITS zgodnie z ust. 1 i 2 są kompletne.

Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS, nie później niż 10 dni roboczych po otrzymaniu powiadomienia, przekazują kompletne dokumenty, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz kompletną dokumentację określoną w ust. 2, właściwym organom państwa członkowskiego, w którym UCITS proponuje wprowadzanie do obrotu swoich jednostek. Do dokumentów załączają one zaświadczenie potwierdzające, że UCITS spełnia warunki określone niniejszą dyrektywą.

Po przekazaniu dokumentów właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS niezwłocznie powiadamiają UCITS o ich przekazaniu. UCITS może wejść na rynek w goszczącym państwie członkowskim od daty tego powiadomienia.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by powiadomienie w formie pisemnej, o którym mowa w ust. 1, oraz zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3, zostały przedłożone w języku zwyczajowo używanym w dziedzinie finansów międzynarodowych, chyba że macierzyste państwo członkowskie UCITS i państwo członkowskie goszczące UCITS uzgodnią, iż powiadomienie w formie pisemnej oraz zaświadczenie będą przedkładane w języku urzędowym obu państw członkowskich.

5. Państwa członkowskie zapewniają, by elektroniczne przekazywanie i składanie dokumentów, o których mowa w ust. 3, było akceptowane przez ich właściwe organy.

6. W ramach procedury powiadamiania ustanowionej w niniejszym artykule właściwe organy państwa członkowskiego, w którym UCITS proponuje wprowadzać do obrotu swoje jednostki, nie żądają żadnych dodatkowych dokumentów, certyfikatów i informacji innych niż te określone w niniejszym artykule.

7. Macierzyste państwo członkowskie UCITS dopilnowuje, by właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego UCITS miały elektroniczny dostęp do dokumentów, o których mowa w ust. 2, oraz, w stosownych przypadkach, do ich tłumaczeń. Dopilnowuje ono także, by UCITS aktualizowało te dokumenty i ich tłumaczenia. UCITS powiadamia właściwe organy goszczącego państwa członkowskiego o wszelkich zmianach wprowadzonych do dokumentów, o których mowa w ust. 2, i podaje, gdzie można znaleźć te dokumenty w formie elektronicznej.

8. W przypadku zmiany informacji dotyczących zasad zbywania, przekazanych w powiadomieniu zgodnie z ust. 1, lub zmiany kategorii jednostek wprowadzanych do obrotu UCITS pisemnie powiadamia o tej zmianie właściwe organy goszczącego państwa członkowskiego przed wprowadzeniem tej zmiany.

Artykuł 94

1. W przypadku gdy UCITS wprowadza do obrotu swoje jednostki w państwie członkowskim goszczącym UCITS, to udostępnia ono inwestorom na terytorium tego państwa członkowskiego wszystkie informacje i dokumenty, które na mocy rozdziału IX zobowiązane jest udostępniać inwestorom w swoim macierzystym państwie członkowskim.

Takie informacje i dokumenty są udostępniane inwestorom zgodnie z następującymi przepisami:

- a) bez uszczerbku dla przepisów rozdziału IX, takie informacje lub dokumenty udostępniane są inwestorom w sposób określony przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi państwa członkowskiego goszczącego UCITS;
- b) kluczowe informacje dla inwestorów, o których mowa w art. 78, tłumaczone są na język urzędowy lub na jeden z języków urzędowych państwa członkowskiego goszczącego UCITS, lub też na język zatwierdzony przez właściwe organy tego państwa członkowskiego;
- c) informacje lub dokumenty inne niż kluczowe informacje dla inwestorów, o których mowa w art. 78, tłumaczone są, według uznania UCITS, na język urzędowy lub na jeden z języków urzędowych państwa członkowskiego goszczącego UCITS, lub też na język zatwierdzony przez właściwe organy tego państwa członkowskiego lub na język zwyczajowo używany w dziedzinie finansów międzynarodowych; oraz
- d) za tłumaczenie informacji lub dokumentów określonych w lit. b) i c) odpowiada UCITS i tłumaczenie to odzwierciedla wiernie treść oryginalnych informacji.

2. Wymogi określone w ust. 1 obejmują również wszelkie zmiany wprowadzone do informacji i dokumentów wymienionych w ust. 1.

3. Częstotliwość publikowania ceny emisji, sprzedaży, ponownego odkupu lub umorzenia jednostek uczestnictwa UCITS zgodnie z art. 76 podlega przepisom ustawowym, wykonawczym i administracyjnym macierzystego państwa członkowskiego UCITS.

Artykuł 95

1. Komisja może przyjąć środki wykonawcze określające:

- a) zakres informacji, o których mowa w art. 91 ust. 3;
- b) ułatwienie właściwym organom państwa członkowskiego goszczącego UCITS dostępu do informacji lub dokumentów, o których mowa w art. 93 ust. 1, 2 i 3 zgodnie z art. 93 ust. 7.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 112 ust. 2.

2. Komisja może również przyjąć środki wykonawcze określające:

- a) format i treść standardowego modelu powiadomienia w formie pisemnej stosowanego przez UCITS w celu powiadomienia przewidzianego w art. 93 ust. 1, łącznie ze wskazaniem, do których dokumentów odnosi się tłumaczenie;
- b) format i treść standardowego modelu zaświadczenia stosowanego przez właściwe organy państw członkowskich, przewidzianego w art. 93 ust. 3;
- c) procedurę wymiany informacji oraz wykorzystywania łączności elektronicznej przez właściwe organy do celów powiadamiania zgodnie z przepisami art. 93.

Powyzsze środki przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną przewidzianą w art. 112 ust. 3.

Artykuł 96

Do celów prowadzonej przez siebie działalności UCITS może używać tego samego odniesienia do swojej formy prawnej (jak np. spółka inwestycyjna lub fundusz wspólny) w swojej nazwie w państwie członkowskim goszczącym UCITS, jakiej używa w swoim macierzystym państwie członkowskim.

ROZDZIAŁ XII

PRZEPISY DOTYCZĄCE ORGANÓW ODPOWIEDZIALNYCH ZA WYDAWANIE ZEZWOLEŃ I NADZÓR

Artykuł 97

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy, które będą wykonywać funkcje przewidziane w niniejszej dyrektywie. Informują o tym Komisję, określając, jak ustalony został jakikolwiek podział obowiązków.

2. Właściwe organy są organami publicznymi lub podmiotami wyznaczonymi przez organy publiczne.

3. Organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS są właściwe do nadzorowania tego UCITS, w tym, w stosownych przypadkach, zgodnie z art. 19. Natomiast organy państwa członkowskiego goszczącego UCITS są właściwe do nadzorowania zgodności z przepisami niewchodzącymi w zakres objęty niniejszą dyrektywą oraz wymogami określonym w art. 92 i 94.

Artykuł 98

1. Właściwym organom przyznaje się wszelkie uprawnienia nadzorcze i śledcze niezbędne do wykonywania ich zadań. Uprawnienia te wykonywane są:

- a) bezpośrednio;
- b) we współpracy z innymi organami;

c) na podstawie odpowiedzialności właściwych organów z tytułu powierzenia zadań podmiotom, którym powierzono zadania; lub

d) poprzez zwrócenie się do kompetentnych organów sądowych.

2. Na mocy ust. 1 właściwe organy mają, co najmniej, prawo do:

- a) dostępu do wszelkiego rodzaju dokumentów w dowolnej formie i otrzymywania ich kopii;
- b) żądania od wszelkich osób dostarczenia informacji oraz, jeśli to konieczne, wezwania i przesłuchania osoby celem uzyskania informacji;
- c) przeprowadzania kontroli na miejscu;
- d) żądania wydania istniejących rejestrów połączeń telefonicznych i rejestrów przesyłu danych;
- e) żądania zaprzestania wszelkich praktyk niezgodnych z przepisami przyjętymi w ramach wykonywania niniejszej dyrektywy;
- f) żądania zamrożenia lub konfiskaty aktywów;
- g) zgłaszania wniosku o wydanie czasowego zakazu prowadzenia działalności zawodowej;
- h) żądania udzielania informacji przez uprawnione spółki inwestycyjne, spółki zarządzające lub depozytariuszy;
- i) przyjęcia wszelkiego rodzaju środków zapewniających stałe spełnianie wymogów niniejszej dyrektywy przez spółki inwestycyjne, spółki zarządzające i depozytariuszy;
- j) żądania zawieszenia emisji, odkupu lub umorzenia jednostek w interesie posiadaczy jednostek lub w interesie publicznym;
- k) wycofania zezwolenia wydanego UCITS, spółce zarządzającej lub depozytariuszowi;
- l) przekazywania spraw do organów ścigania; oraz
- m) umożliwiania biegłym rewidentom lub ekspertom przeprowadzanie kontroli lub dochodzeń.

Artykuł 99

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące środków i kar nakładanych w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie środki konieczne do ich wykonania. Bez uszczerbku dla procedur cofnięcia zezwolenia lub prawa państw członkowskich do nakładania sankcji karnych państwa członkowskie gwarantują w szczególności, zgodnie z prawem krajowym, możliwość zastosowania środków administracyjnych lub nałożenia sankcji administracyjnych na odpowiedzialną osobę w przypadku naruszenia przepisów przyjętych w związku z wdrożeniem niniejszej dyrektywy.

Przewidziane środki i sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

2. Bez uszczerbku dla innych przepisów w sprawie środków i sankcji nakładanych w przypadku naruszenia innych przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie ustanawiają w szczególności skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające środki i sankcje dotyczące obowiązku przedstawiania kluczowych informacji dla inwestorów w sposób, który pozwala na ich zrozumienie przez inwestorów prywatnych zgodnie z art. 78 ust. 5.

3. Państwa członkowskie zezwalają, by właściwe organy mogły podać do publicznej wiadomości każdy środek lub sankcję, jakie zostaną nałożone za naruszenie przepisów przyjętych w ramach wdrażania niniejszej dyrektywy, chyba że takie ujawnienie poważnie zagroziłoby rynkom finansowym, wpłynęłoby negatywnie na interesy inwestorów lub wyrządziłoby nieproporcjonalną szkodę zaangażowanym stronom.

Artykuł 100

1. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie wydajnych i skutecznych procedur składania skarg i odwoływania się w celu pozasądowego rozstrzygnięcia sporów konsumenckich dotyczących działalności UCITS, w stosownych przypadkach z wykorzystaniem istniejących podmiotów.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by na mocy przepisów ustawowych i wykonawczych organom, o których mowa w ust. 1, nie uniemożliwiano skutecznej współpracy w dziedzinie rozstrzygnięcia sporów transgranicznych.

Artykuł 101

1. Właściwe organy państw członkowskich współpracują ze sobą zawsze, gdy jest to konieczne w celu wykonywania obowiązków powierzonych im na mocy niniejszej dyrektywy lub w celu wykonywania ich uprawnień ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy lub prawa krajowego.

Państwa członkowskie podejmują konieczne środki administracyjne i organizacyjne, tak by ułatwić współpracę przewidzianą w niniejszym ustępie.

Właściwe organy wykonują swoje uprawnienia do celów współpracy nawet w przypadkach, gdy działanie podlegające dochodzeniu nie stanowi naruszenia jakichkolwiek przepisów obowiązujących w ich państwie członkowskim.

2. Właściwe organy państw członkowskich bezzwłocznie wymieniają między sobą informacje niezbędne do celów wykonywania obowiązków powierzonych im na mocy niniejszej dyrektywy.

3. Jeżeli właściwe władze jednego z państw członkowskich mają uzasadnione powody, by podejrzewać, że działania sprzeczne z przepisami niniejszej dyrektywy są lub były realizowane na terytorium innego państwa członkowskiego przez podmioty niepodlegające nadzorowi właściwego organu, powiadamia o tym właściwe organy innego państwa członkowskiego w jak najwłaściwszej dla nich formie. Organy, które otrzymały takie powiadomienie, podejmują stosowne działania, informują właściwy organ

o wynikach tych działań i, w miarę możliwości, o istotnych zmianach sytuacji na poszczególnych etapach. Ustęp ten stosuje się bez uszczerbku dla uprawnień właściwego organu, który dokonał powiadomienia.

4. W ramach swoich uprawnień na mocy niniejszej dyrektywy właściwe organy jednego państwa członkowskiego mogą zwrócić się o współpracę do właściwych organów innego państwa członkowskiego w zakresie działalności nadzorczej lub w odniesieniu do kontroli na miejscu lub dochodzenia na terytorium tego drugiego państwa członkowskiego. Jeżeli właściwy organ otrzyma wniosek dotyczący kontroli na miejscu lub dochodzenia, to:

- a) sam przeprowadza kontrolę i dochodzenie;
- b) umożliwia organowi, który złożył wniosek, przeprowadzenie kontroli i dochodzenia; lub
- c) umożliwia biegłym rewidentom lub ekspertom przeprowadzenie kontroli lub dochodzenia.

5. Jeżeli kontrola lub dochodzenie jest przeprowadzane na terytorium jednego państwa członkowskiego przez właściwy organ tego państwa członkowskiego, właściwy organ państwa członkowskiego, który zwrócił się o współpracę, może domagać się, by jego urzędnicy towarzyszyli urzędnikom przeprowadzającym kontrolę lub dochodzenie. Kontrola lub dochodzenie podlega jednak ogólnemu nadzorowi państwa członkowskiego, na którego terytorium są one przeprowadzane.

Jeżeli kontrola lub dochodzenie jest przeprowadzane na terytorium jednego państwa członkowskiego przez właściwy organ innego państwa członkowskiego, to właściwy organ państwa członkowskiego, na którego terytorium przeprowadzana jest kontrola lub dochodzenie, może domagać się, by jego urzędnicy towarzyszyli urzędnikom przeprowadzającym kontrolę lub dochodzenie.

6. Właściwe organy państwa członkowskiego, w którym prowadzona jest kontrola lub dochodzenie, mogą odmówić wymiany informacji przewidzianej ust. 2 lub podjęcia działań na podstawie wniosku o współpracę w prowadzeniu dochodzenia lub kontroli na miejscu przewidzianych w ust. 4, wyłącznie jeżeli:

- a) takie dochodzenie, kontrola na miejscu lub wymiana informacji mogą negatywnie wpłynąć na suwerenność, bezpieczeństwo lub porządek publiczny tego państwa członkowskiego;
- b) zostało już wszczęte postępowanie sądowe w sprawie tych samych działań i przeciwko tym samym osobom przed organami tego państwa członkowskiego;
- c) w tym państwie członkowskim w odniesieniu do tych samych osób i tych samych działań wydano już ostateczny wyrok.

7. Właściwe organy powiadamiają właściwe organy, które zwróciły się z wnioskiem, o wszelkich decyzjach podjętych na podstawie ust. 6. Powiadomienie to zawiera informacje na temat przyczyn podjęcia takiej decyzji.

8. Właściwe organy mogą zwrócić uwagę Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Papierów Wartościowych ustanowionego na mocy decyzji Komisji 2009/77/WE⁽¹⁾ na sytuacje, w których wnioszek:

- a) o wymianę informacji przewidziany w art. 109 nie został rozpatrzony w odpowiednim terminie lub został odrzucony;
- b) o przeprowadzenie dochodzenia lub kontroli na miejscu przewidziany w art. 110 został odrzucony lub nie został rozpatrzony w odpowiednim terminie; lub
- c) o udzielenie zezwolenia na to, by urzędnicy tego organu towarzyszyli urzędnikom właściwego organu innego państwa członkowskiego został odrzucony lub nie został rozpatrzony w odpowiednim terminie.

9. Komisja może przyjąć środki wykonawcze dotyczące procedur w zakresie kontroli na miejscu i dochodzeń.

Powyższe środki przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną przewidzianą w art. 112 ust. 3.

Artykuł 102

1. Państwa członkowskie zapewniają, by wszystkie osoby, które pracują lub pracowały we właściwych organach, oraz biegli rewidenci i eksperci powołani przez właściwe organy byli zobowiązani do zachowania tajemnicy zawodowej. Zobowiązanie to gwarantuje, że żadne poufne informacje, jakie osoby te otrzymują w trakcie wykonywania swoich obowiązków, nie są ujawnione jakimkolwiek osobom lub organom w innej formie niż skróconej lub zbiorczej, tak aby nie można było indywidualnie zidentyfikować UCITS, spółek zarządzających i depozytariuszy (przedsiębiorstwa wnoszące wkład w działalność UCITS), z wyjątkiem przypadków przewidzianych przepisami prawa karnego.

Jednakże w przypadku upadłości lub przymusowej likwidacji UCITS lub przedsiębiorstwa wnoszącego wkład do jego działalności informacje poufne nie dotyczące stron trzecich zaangażowanych w próby ratowania mogą zostać ujawnione w postępowaniu cywilnym lub handlowym.

2. Ustęp 1 nie stanowi przeszkody dla właściwych organów państw członkowskich w wymianie informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą albo innym prawem wspólnotowym mającym zastosowanie do UCITS lub do przedsiębiorstw wnoszących wkład do ich działalności. Informacje te podlegają warunkom bez uszczerbku dla tajemnicy zawodowej ustanowionej w ust. 1.

Właściwe organy wymieniające informacje z innymi właściwymi władzami na podstawie niniejszej dyrektywy mogą wskazać w momencie przekazywania takich informacji, że informacji tych nie można ujawniać bez ich wyraźnej zgody, w którym to przypadku informacje te można wymieniać wyłącznie do celów, na które władze te wyraziły zgodę.

3. Państwa członkowskie mogą zawierać umowy o współpracy zapewniające wymianę informacji z właściwymi organami państw trzecich lub z organami lub podmiotami z państw trzecich, zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu i art. 103 ust. 1, tylko wtedy, gdy ujawnione informacje objęte są gwarancjami tajemnicy zawodowej, co najmniej odpowiadającymi gwarancjom określonym w niniejszym artykule. Celem takiej wymiany informacji jest wykonywanie zadań nadzorczych przez wspomniane organy lub podmioty.

W przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, nie mogą być ujawnione bez wyraźnej zgody właściwych organów, które ją ujawniły, a w stosownych przypadkach mogą zostać ujawnione jedynie do celów, na które te organy wyraziły swoją zgodę.

4. Właściwe organy otrzymujące informacje poufne na mocy ust. 1 lub 2 mogą wykorzystać te informacje wyłącznie w trakcie wykonywania swoich obowiązków w celu:

- a) sprawdzenia, czy przestrzegane są zasady regulujące podejmowanie działalności przez UCITS lub przedsiębiorstwa wnoszące wkład do ich działalności oraz w celu umożliwienia monitorowania prowadzenia tej działalności, procedur administracyjnych i rachunkowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej;
- b) nałożenia sankcji;
- c) przeprowadzenia odwołań od decyzji właściwych władz w postępowaniu administracyjnym; oraz
- d) w postępowaniach sądowych wszczętych na mocy art. 107 ust. 2.

5. Ustępy 1 i 4 nie stanowią przeszkody dla wymiany informacji między państwem członkowskim lub państwami członkowskimi, w przypadku gdy wymiana taka ma mieć miejsce pomiędzy właściwym organem a:

- a) organami publicznie odpowiedzialnymi za nadzorowanie instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych, zakładów ubezpieczeń lub innych organizacji finansowych i organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie rynków finansowych;
- b) organami zaangażowanymi w likwidację lub upadłość UCITS lub przedsiębiorstw wnoszących wkład do ich działalności albo organami zaangażowanymi w podobne procedury; lub
- c) osobami odpowiedzialnymi za wykonywanie ustawowych badań sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych lub innych instytucji finansowych.

W szczególności ust. 1 i 4 nie stanowią przeszkody dla wykonywania przez wymienione powyżej organy ich funkcji nadzorczych lub ujawniania organom administrującym systemami kompensacyjnymi informacji koniecznych do wykonywania ich funkcji.

Informacje wymieniane na podstawie akapitu pierwszego podlegają warunkom tajemnicy zawodowej określonym w ust. 1.

⁽¹⁾ Dz.U. L 25 z 29.1.2009, s. 18.

Artykuł 103

1. Bez względu na art. 102 ust. 1–4 państwa członkowskie mogą zezwolić na wymianę informacji między właściwym organem a:

- a) organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie podmiotów zaangażowanych w likwidację i upadłość UCITS lub przedsiębiorstw wnoszących wkład do ich działalności albo organami zaangażowanymi w podobne procedury;
- b) organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie osób zobowiązanych do wykonywania ustawowych badań sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, instytucji kredytowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych i innych instytucji finansowych.

2. Państwa członkowskie, które korzystają z odstępstwa przewidzianego w ust. 1, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- a) informacja ta jest wykorzystywana w celu wykonywania zadań nadzoru wskazanych w ust. 1;
- b) informacja otrzymana podlega warunkom tajemnicy zawodowej określonym w art. 102 ust. 1; oraz
- c) w przypadku gdy informacja pochodzi z innego państwa członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych organów, które ją ujawniły, a w stosownym przypadku może być ujawniona jedynie dla celów, na które te organy wyraziły zgodę.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym państwom członkowskim nazwy organów, które mogą otrzymywać informacje na mocy ust. 1.

4. Bez względu na art. 102 ust. 1–4, państwa członkowskie mogą, w celu wzmocnienia stabilności, w tym rzetelności, systemu finansowego, zezwolić na wymianę informacji między właściwymi organami i organami lub podmiotami z mocy prawa odpowiedzialnymi za wykrywanie i badanie naruszeń prawa spółek.

5. Państwa członkowskie, które korzystają z odstępstwa przewidzianego w ust. 4, wymagają spełnienia co najmniej następujących warunków:

- a) informacja ta jest wykorzystywana w celu wykonywania zadań nadzoru wskazanych w ust. 4;
- b) informacja otrzymana podlega warunkom tajemnicy zawodowej określonym w art. 102 ust. 1; oraz
- c) w przypadku gdy informacja pochodzi z innego państwa członkowskiego, nie może być ujawniona bez wyraźnej zgody właściwych organów, które ją ujawniły, a w stosownym przypadku może być ujawniona jedynie dla celów, na które te organy wyraziły zgodę.

Do celów lit. c) organy lub władze, o których mowa w ust. 4, przedstawiają właściwym organom, które ujawniły informacje, nazwiska i dokładny zakres obowiązków osób, którym mają one zostać przesłane.

6. W przypadku gdy w państwie członkowskim organy lub podmioty, o których mowa w ust. 4, wykonują swoje zadania dotyczące wykrywania lub badania z pomocą, uwzględniając ich szczególne kompetencje, osób wyznaczonych do tego celu i niezatrudnionych w sektorze publicznym, możliwość wymiany informacji określona w we wspomnianym ustępie może zostać rozszerzona na takie osoby na warunkach określonych w ust. 5.

7. Państwa członkowskie przekazują Komisji oraz pozostałym państwom członkowskim nazwy organów lub podmiotów, które mogą otrzymywać informacje na mocy ust. 4.

Artykuł 104

1. Artykuły 102 i 103 nie stanowią przeszkody dla właściwych organów w przekazywaniu bankom centralnym i innym podmiotom o podobnej funkcji, w ramach ich właściwości jako władz monetarnych, informacji związanych z wykonywaniem ich zadań, ani też artykuły te nie stanowią przeszkody dla takich organów lub podmiotów w przekazywaniu właściwym organom takich informacji, jakich mogą one potrzebować do celów określonych w art. 102 ust. 4. Informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej określonym w art. 102 ust. 1.

2. Artykuły 102 i 103 nie stanowią przeszkody dla właściwych organów w przekazywaniu informacji określonych w art. 102 ust. 1–4 izbie rozrachunkowej lub innemu podobnemu podmiotowi uznanemu na mocy prawa krajowego dla świadczenia usług rozrachunkowych lub rozliczeniowych dla jednego z rynków państw członkowskich, jeżeli uznają one, że konieczne jest przekazanie tych informacji w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania tych podmiotów w związku z niewywiązywaniem się lub potencjalnym niewywiązywaniem się z obowiązków przez uczestników rynku.

Informacje otrzymane w tym kontekście podlegają warunkom tajemnicy zawodowej określonym w art. 102 ust. 1.

Jednakże państwa członkowskie zapewniają, by takie informacje otrzymane zgodnie z art. 102 ust. 2 nie były ujawniane w okolicznościach określonych w pierwszym akapicie niniejszego ustępu bez wyraźnej zgody właściwych organów, które je ujawniły.

3. Nie naruszając art. 102 ust. 1 i 4 państwa członkowskie mogą, na mocy przepisów prawa, zezwolić na ujawnienie niektórych informacji innym działom centralnej administracji rządowej odpowiedzialnym za ustawodawstwo dotyczące nadzorowania UCITS i przedsiębiorstw wnoszących wkład do ich działalności, instytucji kredytowych, instytucji finansowych, przedsiębiorstw inwestycyjnych i zakładów ubezpieczeń oraz inspektorom upoważnionym przez te działy.

Ujawnienie tych informacji może jednakże być dokonane jedynie w przypadku, gdy jest to niezbędne ze względów kontroli ostrożnościowej.

Jednakże państwa członkowskie zapewniają, by informacje otrzymane na mocy art. 102 ust. 2 i 5 można było ujawnić w okolicznościach określonych w tym ustępie wyłącznie za wyraźną zgodą właściwych władz, które ujawniły te informacje.

Artykuł 105

Komisja może przyjąć środki wykonawcze dotyczące procedur wymiany informacji między właściwymi organami.

Powyższe środki przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną przewidzianą w art. 112 ust. 3.

Artykuł 106

1. Państwa członkowskie zapewniają co najmniej, że każda osoba upoważniona w rozumieniu dyrektywy 2006/43/WE, wykonująca w UCITS lub w przedsiębiorstwie wnoszącym wkład do jego działalności ustawowe badanie przewidziane w art. 51 dyrektywy 78/660/EWG, art. 37 dyrektywy 83/349/EWG lub art. 73 niniejszej dyrektywy, albo jakiegokolwiek inne zadanie ustawowe, zobowiązana jest do bezwłocznego powiadamiania właściwych władz o jakichkolwiek stanach faktycznych lub decyzjach dotyczących tego przedsiębiorstwa, o których dowiaduje się w trakcie wykonywania swoich zadań i które mogą mieć następujące skutki:

- a) istotne naruszenie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, które określają warunki, jakim podlega zezwolenie lub które dotyczą prowadzenia działalności przez UCITS lub przedsiębiorstwa wnoszące wkład do jego działalności;
- b) zakłócenie ciągłości funkcjonowania UCITS lub przedsiębiorstwa wnoszącego wkład do jego działalności; lub
- c) odmowę zatwierdzenia sprawozdań finansowych lub wydania opinii z zastrzeżeniem.

Osoba ta jest zobowiązana do powiadomienia o jakichkolwiek stanach faktycznych lub decyzjach, o których dowiaduje się w trakcie wykonywania swoich zadań zgodnie z lit. a) w przedsiębiorstwie posiadającym bliskie powiązania wynikające ze stosunku kontroli z UCITS lub przedsiębiorstwem wnoszącym wkład do jego działalności, w którym osoba ta wykonuje wspomniane zadanie.

2. Ujawnienie w dobrej wierze właściwym organom przez osoby upoważnione zgodnie z dyrektywą 2006/43/WE jakichkolwiek stanów faktycznych lub decyzji określonych w ust. 1 nie stanowi naruszenia jakichkolwiek ograniczeń dotyczących ujawniania informacji określonych w umowie lub w jakimkolwiek przepisie ustawodawczym, wykonawczym lub administracyjnym, ani nie powoduje jakiegokolwiek odpowiedzialności tych osób.

Artykuł 107

1. Właściwe organy uzasadniają na piśmie każdą decyzję o odmowie udzielenia zezwolenia oraz każdą negatywną decyzję podjętą w ramach wykonywania ogólnych środków podejmowanych w związku ze stosowaniem przepisów niniejszej dyrektywy oraz przekazują to uzasadnienie wnioskodawcom.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by każda decyzja podjęta zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi przyjętymi zgodnie z niniejszą dyrektywą była należycie uzasadniona i by przysługiwało prawo odwoływania się na drodze sądowej, także w sytuacji gdy żadna decyzja nie zostanie podjęta w terminie sześciu miesięcy od złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia zawierającego wszelkie wymagane informacje.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by przynajmniej jeden z następujących podmiotów, określonych w prawie krajowym, mógł, w interesie konsumentów i zgodnie z prawem krajowym, wszcząć postępowanie przed sądami lub właściwymi organami administracyjnymi w celu zapewnienia stosowania przepisów krajowych wdrażających niniejszą dyrektywę:

- a) podmioty publiczne lub ich przedstawiciele;
- b) organizacje konsumenckie działające na rzecz ochrony konsumentów; lub
- c) organizacje zawodowe mające interes prawny w ochronie swoich członków.

Artykuł 108

1. Tylko organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS mają prawo do podejmowania działań przeciw temu UCITS, jeżeli naruszy ono przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne, lub też przepisy ustanowione w regulaminie funduszu lub w dokumentach założycielskich spółki inwestycyjnej.

Niemniej jednak organy państwa członkowskiego goszczącego UCITS mogą podjąć działania przeciw temu UCITS, jeśli naruszy ono przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne obowiązujące na terytorium tego państwa członkowskiego, ale niewchodzące w zakres niniejszej dyrektywy oraz nieobjęte wymogami określonymi w art. 92 i 94.

2. O każdej decyzji o cofnięciu zezwolenia lub o jakichkolwiek innych poważnych środkach podjętych wobec UCITS, lub o jakimkolwiek zawieszeniu emisji, odkupu lub umorzenia jego jednostek, organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS informują niezwłocznie organy państwa członkowskiego goszczącego UCITS i jeżeli spółka zarządzająca UCITS ma siedzibę w innym państwie członkowskim, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej.

3. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej i organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS mogą podejmować odpowiednio działania przeciwko spółce zarządzającej, jeżeli narusza ona przepisy wynikające ze spoczywającej na niej odpowiedzialności.

4. W przypadku gdy właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego UCITS posiadają jasne i wyraźne podstawy do domniemania, że UCITS, którego jednostki uczestnictwa znajdują się w obrocie na terytorium tego państwa członkowskiego, narusza zobowiązania wynikające z przepisów przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy, z których nie wynikają uprawnienia dla właściwych organów państwa członkowskiego goszczącego UCITS, organy te przekazują swoje ustalenia właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego UCITS, które podejmuje odpowiednie środki.

5. Jeżeli, pomimo środków podjętych przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS lub ponieważ środki te okazały się nieodpowiednie, lub też ponieważ macierzyste państwo członkowskie UCITS nie podjęło działań w rozsądnym terminie, dane UCITS nadal działa w sposób wyraźnie szkodliwy dla interesów inwestorów w państwie członkowskim goszczącego UCITS, to właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego UCITS mogą podjąć w związku z tym jedno z następujących działań:

- a) po poinformowaniu właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego UCITS podejmują wszelkie stosowne środki konieczne celem ochrony inwestorów, w tym mogą uniemożliwić danemu UCITS dalsze wprowadzanie do obrotu jego jednostek uczestnictwa na terytorium UCITS goszczącego państwa członkowskiego; albo
- b) jeżeli to konieczne, zwracają się do Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Papierów Wartościowych.

Komisja jest niezwłocznie powiadamiana o wszelkich środkach podjętych na mocy akapitu pierwszego lit. a).

6. Państwa członkowskie dopilnowują, by na ich terytorium istniała prawna możliwość dostarczania dokumentów prawnych koniecznych do celów środków, które mogą zostać podjęte przez państwo członkowskie goszczące UCITS zgodnie z ust. 2–5.

Artykuł 109

1. W przypadku gdy w związku ze świadczeniem usług lub utworzeniem oddziału spółka zarządzająca działa w jednym lub kilku państwach członkowskich goszczących spółkę zarządzającą, właściwe organy wszystkich zainteresowanych państw członkowskich ściśle ze sobą współpracują.

Organy te przekazują sobie na żądanie wszelkie informacje dotyczące zarządzania i własności tego rodzaju spółek zarządzających, które mogłyby ułatwić nadzór nad nimi, i wszelkie informacje, które mogłyby ułatwić monitorowanie tych spółek. W szczególności organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej współpracują w celu zapewnienia, aby organy państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą gromadziły dane, określone w art. 21 ust. 2.

2. W zakresie niezbędnym do wykonywania uprawnień nadzorczych macierzystego państwa członkowskiego, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej są powiadamiane przez właściwe organy państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą o wszelkich środkach podjętych przez państwo członkowskie goszczące spółkę zarządzającą na podstawie art. 21 ust. 5, które wiążą się z nałożeniem na spółkę zarządzającą środków lub sankcji lub wprowadzeniem wobec spółki zarządzającej ograniczeń jej działalności.

3. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej powiadamiają niezwłocznie właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS o wszelkich stwierdzonych na poziomie spółki zarządzającej problemach, które w poważnym stopniu wpłynęłyby na jej zdolność właściwego wypełniania obowiązków związanych z funduszem, oraz o wszelkich naruszeniach wymogów określonych w rozdziale III.

4. Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS niezwłocznie powiadamiają właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej o wszelkich stwierdzonych na poziomie UCITS problemach, które mogłyby w poważnym stopniu wpłynąć na jej zdolność właściwego wypełniania obowiązków lub przestrzegania wymogów dyrektywy, za które odpowiedzialne jest macierzyste państwo członkowskie UCITS.

Artykuł 110

1. Każde państwo członkowskie goszczące spółkę zarządzającą zapewnia, by w przypadku gdy spółka zarządzająca posiada zezwolenie na działalność wydane w innym państwie członkowskim prowadzi działalność na terytorium tego państwa poprzez oddział, właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego spółki zarządzającej mogły, po powiadomieniu właściwych organów państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą, samodzielnie lub przez pośredników poinstruowanych przez nie w tym celu, przeprowadzić na miejscu weryfikację informacji, określoną w art. 109.

2. Ustęp 1 nie narusza prawa właściwych organów państwa członkowskiego goszczącego spółkę zarządzającą, w związku z wypełnianiem przez nie obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy, do przeprowadzania kontroli na miejscu oddziałów utworzonych na terytorium tego państwa członkowskiego.

ROZDZIAŁ XIII

EUROPEJSKI KOMITET PAPIERÓW WARTOŚCIOWYCH

Artykuł 111

Komisja może przyjąć zmiany techniczne do niniejszej dyrektywy w następujących obszarach:

- a) wyjaśnianie definicji w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy w całej Wspólnocie; lub
- b) dostosowywanie terminologii i formułowanie definicji stosownie do kolejnych aktów dotyczących UCITS i spraw pokrewnych.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 112 ust. 2.

Artykuł 112

1. Komisja jest wspierana przez Europejski Komitet Papierów Wartościowych ustanowiony decyzją Komisji 2001/528/WE⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 191 z 13.7.2001, s. 45.

2. W przypadku odesłań do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

3. W przypadku odesłań do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

ROZDZIAŁ XIV

ODSTĘPSTWA, PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I PRZEPISY KOŃCOWE

SEKCJA 1

Odstępstwa

Artykuł 113

1. Wyłącznie do celów duńskich UCITS, pantebreve emitowane w Danii traktowane są jako równoważne zbywalnym papierom wartościowym określonym w art. 50 ust. 1 lit. b).

2. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 22 ust. 1 i art. 32 ust. 1, właściwe organy mogą zezwolić tym UCITS, które w dniu 20 grudnia 1985 r. miały dwóch lub więcej depozytariuszy zgodnie ze swoim prawem krajowym, na zachowanie tej liczby depozytariuszy, jeżeli organy te mają gwarancje, że funkcje, jakie mają być wykonywane zgodnie z art. 22 ust. 3 i art. 32 ust. 3, będą rzeczywiście wykonywane.

3. Na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 16, państwa członkowskie mogą zezwolić spółkom zarządzającym na wydawanie świadectw na okaziciela, reprezentujących papiery wartościowe innych spółek.

Artykuł 114

1. Przedsiębiorstwa inwestycyjne, określone w art. 4 ust. 1 lit. l) dyrektywy 2004/39/WE, posiadające zezwolenie wyłącznie na świadczenie usług przewidzianych w załączniku do tej dyrektywy, sekcja A pkt 4 i 5, mogą uzyskać zezwolenie na mocy niniejszej dyrektywy w celu zarządzania UCITS i klasyfikowania siebie jako „spółki zarządzające”. W takim przypadku tego rodzaju przedsiębiorstwa inwestycyjne zrzekają się zezwolenia uzyskanego na mocy dyrektywy 2004/39/WE.

2. Spółki zarządzające posiadające zezwolenie na działalność wydane na mocy dyrektywy 85/611/EWG w swoim macierzystym państwie członkowskim już przed dniem 13 lutego 2004 r., zezwalające na zarządzanie UCITS, uważa się za spółki posiadające zezwolenie dla celów niniejszego artykułu, jeśli przepisy prawne tego państwa członkowskiego przewidują, że aby podjąć tego rodzaju działalność, spółki te muszą spełniać warunki nałożone w art. 7 i 8.

SEKCJA 2

Przepisy przejściowe i przepisy końcowe

Artykuł 115

Do dnia 1 lipca 2013 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 116

1. Państwa członkowskie przyjmą i opublikują najpóźniej do dnia 30 czerwca 2011 r. przepisy ustawowe wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 ust. 2 akapit drugi, art. 1 ust. 3 lit. b), art. 2 ust. 1 lit. e), m), p) i q), art. 2 ust. 5, art. 4, art. 5 ust. 1–4, 6 i 7, art. 6 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 ust. 1 formuła wprowadzająca, art. 13 ust. 1 lit. a) i 13 ust. 1 lit. i), art. 15, art. 16 ust. 1 akapit drugi, art. 16 ust. 3, art. 17 ust. 1, art. 17 ust. 2 lit. b), art. 17 ust. 3 akapity pierwszy i trzeci, art. 17 ust. 4–7, art. 17 ust. 9 akapit drugi, art. 18 ust. 1 formuła wprowadzająca, art. 18 ust. 1 lit. b), art. 18 ust. 2 akapit trzeci i czwarty, art. 18 ust. 3 i 4 i art. 19 i 20, art. 21 ust. 2–6, 8 i 9, art. 22 ust. 1, art. 22 ust. 3 lit. a), d) i e), art. 23 ust. 1, 2, 4 i 5, art. 27 akapit trzeci, art. 29 ust. 2, art. 33 ust. 2, 4 i 5, art. 37–42, art. 43 ust. 1–5, art. 44–49, art. 50 ust. 1 zdanie wprowadzające, art. 50 ust. 3, art. 51 ust. 1 akapit trzeci, art. 54 ust. 3, art. 56 ust. 1, art. 56 ust. 2 akapit pierwszy, zdanie wprowadzające, art. 58 i 59, art. 60 ust. 1–5, art. 61 ust. 1 i 2, art. 62 ust. 1, 2 i 3, art. 63, art. 64 ust. 1, 2 i 3, art. 65, 66 i 67, art. 68 ust. 1 zdanie wprowadzające i lit. a), art. 69 ust. 1 i 2, art. 70 ust. 2 i 3, art. 71, art. 72, art. 74, art. 75 ust. 1, 2 i 3, art. 77–82, art. 83 ust. 1 lit. b), art. 83 ust. 2 lit. a) tiret drugie, art. 86, art. 88 ust. 1 lit. b), art. 89 lit. b), art. 90, art. 91–94, art. 96–100, art. 101 ust. 1–8, art. 102 ust. 2 akapit drugi, art. 102 ust. 5, art. 107, art. 108, art. 109 ust. 2, 3 i 4, art. 110 i załącznik I. Niezwłocznie przekażą one Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 lipca 2011 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 117

Dyrektywa 85/611/EWG, zmieniona dyrektywami wymienionymi w załączniku III część A, traci moc od dnia 1 lipca 2011 r., bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów przeniesienia do prawa krajowego i zastosowania dyrektyw określonych w załączniku III część B.

Odesłanie do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłanie do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku IV.

Odniesienia do uproszczonego prospektu emisyjnego są rozumiane jako odniesienia do kluczowych informacji dla inwestorów, o których mowa w art. 78.

Artykuł 118

1. Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 1 ust. 1, art. 1 ust. 2 akapit pierwszy, art. 1 ust. 3 lit. a), art. 1 ust. 4–7, art. 2 ust. 1 lit. a)–d), f)–l), n) i o), art. 2 ust. 2, 3 i 4, art. 2 ust. 6 i 7, art. 3, art. 5 ust. 5, art. 6 ust. 2, 3 i 4, art. 7–11, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 1 lit. b)–h), art. 13 ust. 2, art. 14 ust. 1, art. 16 ust. 2, art. 17 ust. 2 lit. a), c) i d), art. 17 ust. 3 akapit drugi, art. 17 ust. 8 i art. 17 ust. 9 akapit pierwszy, art. 18 ust. 1 z wyjątkiem zdania wprowadzającego i lit. a), art. 18 ust. 2 akapit pierwszy i drugi, art. 21 ust. 1 i 7, art. 22 ust. 2, art. 22 ust. 3 lit. b) i c), art. 23 ust. 3, art. 24, art. 25 i 26, art. 27 akapit pierwszy i drugi, art. 28, art. 29 ust. 1, 3 i 4, art. 30, 31 i 32, art. 33 ust. 1 i 3, art. 34, 35 i 36, art. 50 ust. 1 lit. a)–h), art. 50 ust. 2, art. 51 ust. 1 akapit pierwszy i drugi, art. 51 ust. 2 i 3, art. 52 i 53,

art. 54 ust. 1 i 2, art. 55, art. 56 ust. 2 akapit pierwszy, art. 56 ust. 2 akapit drugi, art. 56 ust. 3, art. 57, art. 68 ust. 2, art. 69 ust. 3–4, art. 70 ust. 1 i 4, art. 73 i 76, art. 83 ust. 1 z wyjątkiem lit. b), art. 83 ust. 2 lit. a) z wyjątkiem tiret drugiego, art. 84, 85 i 87, art. 88 ust. 1 z wyjątkiem lit. b), art. 88 ust. 2, art. 89 z wyjątkiem lit. b), art. 102 ust. 1, art. 102 ust. 2 akapit pierwszy, art. 102 ust. 3 i 4, art. 103–106, art. 109 ust. 1, art. 111, 112, 113 i 117 oraz załączniki II, III i IV obowiązują od dnia 1 lipca 2011 r.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by UCITS jak najszybciej, a najpóźniej w terminie dwunastu miesięcy od wygaśnięcia terminu transpozycji do prawa krajowego wszystkich środków wykonawczych, o których mowa w art. 78 ust. 7, zastąpiły swoje uproszczone prospekty emisyjne sporządzone zgodnie z przepisami dyrektywy 85/611/EWG kluczowymi informacjami dla inwestorów sporządzonymi zgodnie z art. 73. W tym okresie właściwe organy goszczącego państwa członkowskiego UCITS nadal akceptują uproszczone prospekty emisyjne w przypadku UCITS wprowadzających swoje jednostki do obrotu na terytoriach tych państw członkowskich.

Artykuł 119

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 lipca 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

Przewodniczący
E. ERLANDSSON
W imieniu Rady

ZAŁĄCZNIK I

TABELA A

1. Informacje dotyczące funduszu wspólnego.	1. Informacje dotyczące spółki zarządzającej, łącznie ze wskazaniem, czy spółka zarządzająca ma siedzibę w innym państwie członkowskim niż macierzyste państwo członkowskie UCITS.	1. Informacje dotyczące spółki inwestycyjnej.
1.1. Nazwa.	1.1. Nazwa lub firma, forma prawna, siedziba statutowa i siedziba zarządu, jeżeli mieści się gdzie indziej niż siedziba statutowa.	1.1. Nazwa lub firma, forma prawna, siedziba statutowa i siedziba zarządu, jeżeli mieści się gdzie indziej niż siedziba statutowa.
1.2. Data założenia funduszu wspólnego. Okres, na który została ustanowiona, jeżeli jest ograniczony.	1.2. Data założenia. Okres, na który została ustanowiona, jeżeli jest ograniczony.	1.2. Data założenia spółki. Okres, na który została ustanowiona, jeżeli jest ograniczony.
	1.3. Jeżeli spółka zarządza innymi funduszami wspólnymi, wymienić te fundusze wspólne.	1.3. W przypadku spółek inwestycyjnych posiadających różne subfundusze, wskazanie subfunduszu.
1.4. Podać, gdzie można otrzymać regulamin funduszu, jeżeli nie jest załączony, oraz sprawozdania okresowe.		1.4. Podać, gdzie można otrzymać dokumenty założycielskie, jeżeli nie są załączone, oraz sprawozdania okresowe.
1.5. Zwięzłe informacje dla posiadaczy jednostek uczestnictwa na temat systemu podatkowego odnoszącego się do funduszu wspólnego. Szczegółowa informacja, czy potrącenie podatku jest dokonywane u źródła od dochodu i zysków kapitałowych wypłacanych przez fundusz wspólny posiadaczom jednostek uczestnictwa.		1.5. Zwięzłe informacje dla posiadaczy jednostek uczestnictwa na temat systemu podatkowego odnoszącego się do spółki. Szczegółowa informacja, czy potrącenie podatku jest dokonywane u źródła od dochodu i zysków kapitałowych wypłacanych przez spółkę posiadaczom jednostek uczestnictwa.
1.6. Wskazanie roku obrotowego, terminów, na kiedy fundusz sporządza sprawozdania finansowe, oraz terminów publikacji tych sprawozdań.		1.6. Wskazanie roku obrotowego, terminów, na kiedy spółka sporządza sprawozdania finansowe, oraz terminów publikacji tych sprawozdań.
1.7. Nazwiska osób odpowiedzialnych za sprawdzanie informacji księgowych określonych w art. 73.		1.7. Nazwiska osób odpowiedzialnych za sprawdzanie informacji księgowych określonych w art. 73.
	1.8. Nazwiska i stanowiska zajmowane w spółce przez członków organów administracyjnych, zarządzających i nadzorczych. Szczegóły dotyczące ich głównej działalności poza spółką, w przypadku gdy mają one znaczenie dla spółki.	1.8. Nazwiska i stanowiska zajmowane w spółce przez członków organów administracyjnych, zarządzających i nadzorczych. Szczegóły dotyczące ich głównej działalności poza spółką, w przypadku gdy mają one znaczenie dla spółki.
	1.9. Kwota kapitału subskrybowanego, z podaniem kwoty kapitału wpłaconego.	1.9. Kapitał.

<p>1.10. Szczegóły dotyczące rodzajów i głównych cech jednostek uczestnictwa, w szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> — charakter prawa (rzeczowe, osobiste lub inne) reprezentowanego przez jednostkę, — oryginalne papiery wartościowe lub certyfikaty stanowiące potwierdzenie tytułu własności; wpis do rejestru lub na rachunek, — cechy jednostek: imienne lub na okaziciela. Wskazanie, czy jednostki mogą być denominowane w innej walucie i w jakiej, — wskazanie praw głosu posiadaczy jednostek, jeśli prawa te istnieją, — okoliczności, w jakich może być podjęta decyzja o likwidacji funduszu wspólnego, tryb likwidacji, w szczególności jeśli chodzi o prawa posiadaczy jednostek. 		<p>1.10. Szczegóły dotyczące rodzajów i głównych cech jednostek uczestnictwa, w szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> — oryginalne papiery wartościowe lub certyfikaty stanowiące potwierdzenie tytułu własności; wpis do rejestru lub na rachunek, — cechy jednostek: imienne lub na okaziciela. Wskazanie, czy jednostki mogą być denominowane w innej walucie i w jakiej, — wskazanie praw głosu posiadaczy jednostek, jeśli prawa te istnieją, — okoliczności, w jakich może być podjęta decyzja o likwidacji funduszu wspólnego, tryb likwidacji, w szczególności jeśli chodzi o prawa posiadaczy jednostek.
<p>1.11. Tam gdzie ma to zastosowanie, wskazanie giełd lub rynków papierów wartościowych, na których jednostki są notowane lub znajdują się w obrocie.</p>		<p>1.11. Tam gdzie ma to zastosowanie, wskazanie giełd lub rynków papierów wartościowych, na których jednostki są notowane lub znajdują się w obrocie.</p>
<p>1.12. Procedury i warunki emisji i sprzedaży jednostek.</p>		<p>1.12. Procedury i warunki emisji i sprzedaży jednostek.</p>
<p>1.13. Procedury i warunki odkupu lub umorzenia jednostek oraz okoliczności, w jakich odkup lub umorzenie mogą być zawieszane.</p>		<p>1.13. Procedury i warunki odkupu lub umorzenia jednostek oraz okoliczności, w jakich odkup lub umorzenie mogą być zawieszane. W przypadku funduszy inwestycyjnych posiadających różne kategorie inwestycji – informacje, w jaki sposób posiadacz jednostek uczestnictwa może przejść z jednej kategorii do innej i informacje o opłatach naliczanych w takich przypadkach.</p>
<p>1.14. Opis zasad ustalania i wykorzystywania zysków.</p>		<p>1.14. Opis zasad ustalania i wykorzystywania zysków.</p>
<p>1.15. Opis celów inwestycyjnych funduszu wspólnego, włącznie z jego celami finansowymi (np. podwyższenie kapitału lub zysk), polityki inwestycyjnej (np. specjalizacja w sektorach geograficznych lub przemysłowych), wszelkich ograniczeń tej polityki inwestycyjnej oraz wskazanie metod i instrumentów lub zdolności kredytowych, które można wykorzystać w zarządzaniu funduszem wspólnym.</p>		<p>1.15. Opis celów inwestycyjnych spółki inwestycyjnej, włącznie z jej celami finansowymi (np. podwyższenie kapitału lub zysk), polityki inwestycyjnej (np. specjalizacja w sektorach geograficznych lub przemysłowych), wszelkich ograniczeń tej polityki inwestycyjnej oraz wskazanie metod i instrumentów lub zdolności kredytowych, które można wykorzystać w zarządzaniu spółką.</p>

1.16. Zasady wyceny aktywów.		1.16. Zasady wyceny aktywów.
<p>1.17. Ustalanie ceny sprzedaży lub ceny emisyjnej oraz ceny odkupu lub umorzenia jednostek, zwłaszcza:</p> <ul style="list-style-type: none"> — metoda i częstotliwość obliczania tych cen, — informacje dotyczące opłat związanych ze sprzedażą lub emisją oraz odkupem lub umorzeniem jednostek, — środki, miejsca oraz częstotliwość publikowania tych cen. 		<p>1.17. Ustalanie ceny sprzedaży lub ceny emisyjnej oraz ceny odkupu lub umorzenia jednostek, zwłaszcza:</p> <ul style="list-style-type: none"> — metoda i częstotliwość obliczania tych cen, — informacje dotyczące opłat związanych ze sprzedażą lub emisją oraz odkupem lub umorzeniem jednostek, — środki, miejsca oraz częstotliwość publikowania tych cen ⁽¹⁾.
<p>1.18. Informacje dotyczące sposobu, kwoty i obliczania wynagrodzenia płaconego przez fundusz wspólny spółce zarządzającej, depozytariuszowi lub osobom trzecim oraz zwrot kosztów przez fundusz wspólny spółce zarządzającej, depozytariuszowi lub osobom trzecim.</p>		<p>1.18. Informacje dotyczące sposobu, kwoty i obliczania wynagrodzenia płaconego przez spółkę swoim dyrektorom oraz członkom organów administracyjnych, zarządzających i nadzorczych, depozytariuszowi lub osobom trzecim oraz zwrot kosztów przez spółkę swoim dyrektorom, depozytariuszowi lub osobom trzecim.</p>

⁽¹⁾ Fundusze inwestycyjne w rozumieniu art. 32 ust. 5 dyrektywy powinny również podawać:

- sposób i częstotliwość obliczania wartości aktywów netto jednostek,
- środki, miejsce i częstotliwość publikacji tej wartości,
- giełdę w państwie, w którym znajduje się w obrocie, cena na podstawie której określa się cenę transakcji przeprowadzonych poza giełdami w tym państwie.

2. Informacje dotyczące depozytariusza:

2.1. Nazwa lub firma, forma prawna, siedziba statutowa i siedziba zarządu, jeżeli mieści się gdzie indziej niż siedziba statutowa.

2.2. Główna działalność.

3. Informacje dotyczące zewnętrznych przedsiębiorstw doradczych lub zewnętrznych doradców inwestycyjnych, którzy świadczą usługi w zakresie doradztwa w ramach kontraktu, rozliczanego z aktywów UCITS:

3.1. Nazwa, firma albo nazwisko doradcy.

3.2. Istotne przepisy kontraktu ze spółką zarządzającą lub spółką inwestycyjną, które mogą mieć znaczenie dla posiadaczy jednostek, z wyłączeniem przepisów dotyczących wynagrodzenia.

3.3. Inna istotna działalność.

4. Informacje dotyczące ustaleń w celu dokonania wypłat na rzecz posiadaczy jednostek uczestnictwa, odkupu lub umorzenia jednostek i udostępniania informacji dotyczących UCITS. Informacje takie muszą być w każdym przypadku podawane w tym państwie członkowskim, w którym dane UCITS ma swoją siedzibę. Ponadto jeżeli jednostki znajdują się w obrocie w innym państwie członkowskim, wspomniane informacje odnoszące się do tego państwa członkowskiego podawane są w publikowanym w danym państwie prospekcie emisyjnym.

5. Inne informacje na temat inwestycji:

5.1. Dotychczasowe wyniki UCITS (jeśli ma to zastosowanie) — tego rodzaju informacja może być zawarta w prospekcie emisyjnym albo do niego dołączona.

5.2. Profil typowego inwestora, do którego jest skierowana oferta UCITS.

6. Informacje ekonomiczne:

6.1. Możliwe wydatki lub opłaty, inne niż opłaty wymienione w pkt 1.17, z podziałem na opłaty uiszczane przez posiadaczy jednostek uczestnictwa i opłaty pokrywane z aktywów UCITS.

TABELA B

Informacje, które muszą być zawarte w sprawozdaniach okresowych

I. *Bilans aktywów i pasywów*

- zbywalne papiery wartościowe,
- salda rachunków bankowych,
- inne aktywa,
- aktywa ogółem,
- pasywa,
- wartość aktywów netto.

II. *Liczba jednostek w obrocie*

III. *Wartość aktywów netto na jedną jednostkę*

IV. *Portfel papierów wartościowych z wyszczególnieniem:*

- a) zbywalnych papierów wartościowych dopuszczonych do publicznych notowań giełdowych;
- b) zbywalnych papierów wartościowych będących w obrocie na innym rynku regulowanym;
- c) ostatnio wyemitowanych zbywalnych papierów wartościowych typu określonego w art. 50 ust. 1 lit. d);
- d) innych zbywalnych papierów wartościowych typu określonego w art. 50 ust. 2 lit. a);

przeanalizowanych według najbardziej odpowiednich kryteriów w świetle polityki inwestycyjnej UCITS (np. według kryteriów ekonomicznych, geograficznych lub walutowych), jako procent aktywów netto; przy czym dla każdej z powyższych inwestycji należy podać, jaką część ogółu aktywów UCITS ona stanowi.

Sprawozdanie dotyczące zmian struktury portfela, jakie nastąpiły podczas okresu referencyjnego.

V. *Sprawozdanie dotyczące rozwoju stanu aktywów UCITS podczas okresu referencyjnego, obejmujące:*

- zysk z inwestycji,
- inne zyski,
- opłaty za zarządzanie,
- opłaty na rzecz depozytariusza,
- inne opłaty i podatki,
- zysk netto,

- dystrybucja zysków oraz reinwestycja zysku,
  - zmiany na rachunku kapitałowym,
  - wzrost lub spadek wartości inwestycji,
  - wszelkie inne zmiany mające wpływ na aktywa i pasywa UCITS,
  - koszty transakcji, czyli koszty poniesione przez UCITS w związku z dokonaną transakcją.
- VI. *Tabela porównawcza obejmująca ostatnie trzy lata obrotowe, wskazująca następujące dane na koniec każdego roku obrotowego:*
- całkowita wartość aktywów netto,
  - wartość aktywów netto na jedną jednostkę.
- VII. *Szczegóły dotyczące kwot wynikających ze zobowiązań powstałych w wyniku transakcji realizowanych przez UCITS podczas okresu referencyjnego, w podziale na kategorie transakcji w rozumieniu art. 51.*
-

ZAŁĄCZNIK II

Funkcje wchodzące w skład zbiorowego zarządzania portfelem:

- zarządzanie inwestycjami,
  - administracja:
    - a) obsługa prawna i obsługa rachunkowo-księgowa w zakresie zarządzania funduszem;
    - b) zapytania klientów;
    - c) wycena i wyznaczanie ceny (w tym zwroty podatkowe);
    - d) monitorowanie przestrzegania uregulowań;
    - e) prowadzenie rejestru posiadaczy jednostek uczestnictwa;
    - f) wypłata zysków;
    - g) emisja i umarzanie jednostek uczestnictwa;
    - h) rozliczanie umów (w tym wysyłanie potwierdzeń);
    - i) prowadzenie ksiąg,
  - wprowadzanie do obrotu.
-

ZAŁĄCZNIK III

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa wraz z wykazem jej kolejnych zmian

(o której mowa w art. 117)

Dyrektywa Rady 85/611/EWG (Dz.U. L 375 z 31.12.1985, s. 3)	
Dyrektywa Rady 88/220/EWG (Dz.U. L 100 z 19.4.1988, s. 31)	
Dyrektywa 95/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 168 z 18.7.1995, s. 7)	art. 1 tiret czwarte, art. 4 ust. 7 i art. 5 tylko tiret piąte
Dyrektywa 2000/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 290 z 17.11.2000, s. 27)	tylko art. 1
Dyrektywa 2001/107/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 41 z 13.2.2002, s. 20)	
Dyrektywa 2001/108/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 41 z 13.2.2002, s. 35)	
Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1)	tylko art. 66
Dyrektywa 2005/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 79 z 24.3.2005, s. 9)	tylko art. 9
Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/18/WE (Dz.U. L 76 z 19.3.2008, s. 42)	

CZĘŚĆ B

Wykaz terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania

(o której mowa w art. 117)

Dyrektywa	Termin transpozycji	Termin rozpoczęcia stosowania
85/611/EWG	1 października 1989 r.	—
88/220/EWG	1 października 1989 r.	—
95/26/WE	18 lipca 1996 r.	—
2000/64/WE	17 listopada 2002 r.	—
2001/107/WE	13 sierpnia 2003 r.	13 lutego 2004 r.
2001/108/WE	13 sierpnia 2003 r.	13 lutego 2004 r.
2004/39/WE	—	30 kwietnia 2006 r.
2005/1/WE	13 maja 2005 r.	—

ZAŁĄCZNIK IV

Tabela korelacji

Dyrektywa 85/611/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1
art. 1 ust. 2 zdanie wprowadzające	art. 1 ust. 2 zdanie wprowadzające
art. 1 ust. 2 tiret pierwsze i drugie	art. 1 ust. 2 lit. a) i b)
—	art. 1 ust. 2 akapit drugi
art. 1 ust. 3 akapit pierwszy	art. 1 ust. 3 akapit pierwszy
art. 1 ust. 3 akapit drugi	art. 1 ust. 3 akapit drugi, lit. a)
—	art. 1 ust. 3 akapit drugi, lit. b)
art. 1 ust. 4–7	art. 1 ust. 4–7
art. 1 ust. 8 zdanie wprowadzające	art. 2 ust. 1 zdanie wprowadzające
art. 1 ust. 8 tiret pierwsze, drugie i trzecie	art. 2 ust. 1 lit. n) ppkt (i), (ii) i (iii)
art. 1 ust. 8 zdanie ostatnie	art. 2 ust. 7
art. 1 ust. 9	art. 2 ust. 1 lit. o)
art. 1a zdanie wprowadzające	art. 2 ust. 1 zdanie wprowadzające
art. 1a pkt 1	art. 2 ust. 1 lit. a)
art. 1a pkt 2 pierwsza część zdania	art. 2 ust. 1 lit. b)
art. 1a pkt 2 druga część zdania	art. 2 ust. 2
art. 1a pkt 3–5	art. 2 ust. 1 lit. c)–e)
art. 1a pkt 6	art. 2 ust. 1 lit. f)
art. 1a pkt 7 pierwsza część zdania	art. 2 ust. 1 lit. g)
art. 1a pkt 7 druga część zdania	art. 2 ust. 3
art. 1a pkt 8–9	art. 2 ust. 1 lit. h)–i)
art. 1a pkt 10 akapit pierwszy	art. 2 ust. 1 lit. j)
art. 1a pkt 10 akapit drugi	art. 2 ust. 5
art. 1a pkt 11	—
art. 1a pkt 12 i 13 zdanie pierwsze	art. 2 ust. 1 ppkt (i) i (ii)
art. 1a pkt 13 zdanie drugie	art. 2 ust. 4 lit. a)
art. 1a pkt 14 i 15 zdanie pierwsze	art. 2 ust. 1 lit. k) i l)
art. 1a pkt 15 zdanie drugie	art. 2 ust. 6
—	art. 2 ust. 1 lit. m)
art. 2 ust. 1 zdanie wprowadzające	art. 3 zdanie wprowadzające
art. 2 ust. 1 tiret pierwsze, drugie, trzecie i czwarte	art. 3 lit. a), b), c) i d)
art. 2 ust. 2	—
art. 3	art. 4
art. 4 ust. 1 i 2	art. 5 ust. 1–2
—	art. 5 ust. 3
art. 4 ust. 3 akapit pierwszy	art. 5 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) i b)
—	art. 5 ust. 4 akapit drugi
art. 4 ust. 3 akapit drugi	art. 5 ust. 4 akapit trzeci
art. 4 ust. 3 akapit trzeci	art. 5 ust. 4 akapit czwarty
art. 4 ust. 3a	art. 5 ust. 5
art. 4 ust. 4	art. 5 ust. 6

Dyrektywa 85/611/EWG	Niniejsza dyrektywa
—	art. 5 ust. 7
art. 5 ust. 1 i 2	art. 6 ust. 1 i 2
art. 5 ust. 3 akapit pierwszy zdanie wprowadzające	art. 6 ust. 3 akapit pierwszy zdanie wprowadzające
art. 5 ust. 3 akapit pierwszy lit. a)	art. 6 ust. 3 akapit pierwszy lit. a)
art. 5 ust. 3 akapit pierwszy lit. b) zdanie wprowadzające	art. 6 ust. 3 akapit pierwszy lit. b) zdanie wprowadzające
art. 5 ust. 3 akapit pierwszy lit. b) tiret pierwsze i drugie	art. 6 ust. 3 akapit pierwszy lit. b) ppkt (i) i (ii)
art. 5 ust. 3 akapit drugi	art. 6 ust. 3 akapit drugi
art. 5 ust. 4	art. 6 ust. 4
art. 5a ust. 1 zdanie wprowadzające	art. 7 ust. 1 zdanie wprowadzające
art. 5a ust. 1 lit. a) zdanie wprowadzające	art. 7 ust. 1 lit. a) zdanie wprowadzające
art. 5a ust. 1 lit. a) tiret pierwsze	art. 7 ust. 1 lit. a) ppkt (i)
art. 5a ust. 1 lit. a) tiret drugie zdanie wprowadzające	art. 7 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) zdanie wprowadzające
art. 5a ust. 1 lit. a) tiret drugie ppkt (i), (ii) i (iii)	art. 7 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) tiret pierwsze, drugie i trzecie
art. 5a ust. 1 lit. a) tiret trzecie i czwarte	art. 7 ust. 1 lit. a) ppkt (iii)
art. 5a ust. 1 lit. a) tiret piąte	—
art. 5a ust. 1 lit. b)–d)	art. 7 ust. 1 lit. b)–d)
art. 5a ust. 2–5	art. 7 ust. 2–5
art. 5b	art. 8
art. 5c	art. 9
art. 5d	art. 10
art. 5e	art. 11
art. 5f ust. 1 akapit pierwszy	art. 12 ust. 1 akapit pierwszy
art. 5f ust. 1 akapit drugi lit. b)	art. 12 ust. 1 akapit drugi lit. a)
art. 5f ust. 1 akapit drugi lit. b) zdanie pierwsze	art. 12 ust. 1 akapit drugi lit. b)
art. 5f ust. 1 akapit drugi lit. b) zdanie ostatnie	—
art. 5f ust. 2 zdanie wprowadzające	art. 12 ust. 2 zdanie wprowadzające
art. 5f ust. 2 tiret pierwsze i drugie	art. 12 ust. 2 lit. a) i b)
—	art. 12 ust. 3
art. 5 g	art. 13
art. 5h	art. 14 ust. 1
—	art. 14 ust. 2
—	art. 15
art. 6 ust. 1	art. 16 ust. 1 akapit pierwszy
—	art. 16 ust. 1 akapit drugi
art. 6 ust. 2	art. 16 ust. 2
—	art. 16 ust. 3
art. 6a ust. 1	art. 17 ust. 1
art. 6a ust. 2	art. 17 ust. 2
art. 6a ust. 3	art. 17 ust. 3 akapit pierwszy i drugi
—	art. 17 ust. 3 akapit trzeci
—	art. 17 ust. 4–5
art. 6a ust. 4–6	art. 17 ust. 6–8

Dyrektywa 85/611/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 6a ust. 7	art. 17 ust. 9 akapit pierwszy
—	art. 17 ust. 9 akapit drugi
art. 6b ust. 1	art. 18 ust. 1
art. 6b ust. 2	art. 18 ust. 2 akapit pierwszy i drugi
—	art. 18 ust. 2 akapit trzeci
art. 6b ust. 3 akapit pierwszy	art. 18 ust. 2 akapit czwarty
art. 6b ust. 3 akapit drugi	—
—	art. 18 ust. 3
art. 6b ust. 4	art. 18 ust. 4
art. 6b ust. 5	—
—	art. 19–20
art. 6c ust. 1	art. 21 ust. 1
art. 6c ust. 2 akapit pierwszy	—
art. 6c ust. 2 akapit drugi	art. 21 ust. 2 akapit pierwszy i drugi
—	art. 21 ust. 2 akapit trzeci
art. 6c ust. 3–5	art. 21 ust. 3–5
art. 6c ust. 6	—
art. 6c ust. 7–10	art. 21 ust. 6–9
art. 7	art. 22
art. 8	art. 23 ust. 1–3
—	art. 23 ust. 4–6
art. 9	art. 24
art. 10	art. 25
art. 11	art. 26
art. 12	art. 27 akapit pierwszy i drugi
—	art. 27 akapit trzeci
art. 13	art. 28
art. 13a ust. 1 akapit pierwszy	art. 29 ust. 1 akapit pierwszy
art. 13a ust. 1 akapit drugi zdanie wprowadzające	art. 29 ust. 1 akapit drugi zdanie wprowadzające
art. 13a ust. 1 akapit drugi tiret pierwsze, drugie i trzecie	art. 29 ust. 1 akapit drugi lit. a), b) i c)
art. 13a ust. 1 akapit trzeci i czwarty	art. 29 ust. 1 akapit trzeci i czwarty
art. 13a ust. 2, 3 i 4	art. 29 ust. 2, 3 i 4
art. 13b	art. 30
art. 13c	art. 31
art. 14	art. 32
art. 15	art. 33 ust. 1–3
—	art. 33 ust. 4–6
art. 16	art. 34
art. 17	art. 35
art. 18	art. 36
—	art. 37–49
art. 19 ust. 1 zdanie wprowadzające	art. 50 ust. 1 zdanie wprowadzające
art. 19 ust. 1 lit. a)–c)	art. 50 ust. 1 lit. a)–c)
art. 19 ust. 1 lit. d) zdanie wprowadzające	art. 50 ust. 1 lit. d) zdanie wprowadzające

Dyrektywa 85/611/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 19 ust. 1 lit. d) tiret pierwsze i drugie	art. 50 ust. 1 lit. d) ppkt (i) i (ii)
art. 19 ust. 1 lit. e) zdanie wprowadzające	art. 50 ust. 1 lit. e) zdanie wprowadzające
art. 19 ust. 1 lit. e) tiret pierwsze, drugie, trzecie i czwarte	art. 50 ust. 1 lit. e) ppkt (i), (ii), (iii) i (iv)
art. 19 ust. 1 lit. f)	art. 50 ust. 1 lit. f)
art. 19 ust. 1 lit. g) zdanie wprowadzające	art. 50 ust. 1 lit. g) zdanie wprowadzające
art. 19 ust. 1 lit. g) tiret pierwsze, drugie i trzecie	art. 50 ust. 1 lit. g) ppkt (i), (ii) i (iii)
art. 19 ust. 1 lit. h) zdanie wprowadzające	art. 50 ust. 1 lit. h) zdanie wprowadzające
art. 19 ust. 1 lit. h) tiret pierwsze, drugie, trzecie i czwarte	art. 50 ust. 1 lit. h) ppkt (i), (ii), (iii) i (iv)
art. 19 ust. 2 zdanie wprowadzające	art. 50 ust. 2 zdanie wprowadzające
art. 19 ust. 2 lit. a)	art. 50 ust. 2 lit. a)
art. 19 ust. 2 lit. c)	art. 50 ust. 2 lit. b)
art. 19 ust. 2 lit. d)	art. 50 ust. 2 akapit drugi
art. 19 ust. 4	art. 50 ust. 3
art. 21 ust. 1–3	art. 51 ust. 1–3
art. 21 ust. 4	—
—	art. 51 ust. 4
art. 22 ust. 1 akapit pierwszy	art. 52 ust. 1 akapit pierwszy
art. 22 ust. 1 akapit drugi zdanie wprowadzające	art. 52 ust. 1 akapit drugi zdanie wprowadzające
art. 22 ust. 1 akapit drugi tiret pierwsze i drugie	art. 52 ust. 1 akapit drugi lit. a) i b)
art. 22 ust. 2 akapit pierwszy	art. 52 ust. 2 akapit pierwszy
art. 22 ust. 2 akapit drugi zdanie wprowadzające	art. 52 ust. 2 akapit drugi zdanie wprowadzające
art. 22 ust. 2 akapit drugi tiret pierwsze, drugie i trzecie	art. 52 ust. 2 akapit drugi lit. a), b) i c)
art. 22 ust. 3–5	art. 52 ust. 3–5
art. 22a ust. 1 zdanie wprowadzające	art. 53 ust. 1 zdanie wprowadzające
art. 22a ust. 1 tiret pierwsze, drugie i trzecie	art. 53 ust. 1 lit. a), b) i c)
art. 22a ust. 2	art. 53 ust. 2
art. 23	art. 54
art. 24	art. 55
art. 24a	art. 70
art. 25 ust. 1	art. 56 ust. 1
art. 25 ust. 2 akapit pierwszy zdanie wprowadzające	art. 56 ust. 2 akapit pierwszy zdanie wprowadzające
art. 25 ust. 2 akapit pierwszy tiret pierwsze, drugie, trzecie i czwarte	art. 56 ust. 2 akapit pierwszy lit. a), b), c) i d)
art. 25 ust. 2 akapit drugi	art. 56 ust. 2 akapit drugi
art. 25 ust. 3	art. 56 ust. 3
art. 26	art. 57
—	art. 58–67
art. 27 ust. 1 zdanie wprowadzające	art. 68 ust. 1 zdanie wprowadzające
art. 27 ust. 1 tiret pierwsze	—
art. 27 ust. 1 tiret drugie, trzecie i czwarte	art. 68 ust. 1 lit. a), b) i c)

Dyrektywa 85/611/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 27 ust. 2 zdanie wprowadzające	art. 68 ust. 2 zdanie wprowadzające
art. 27 ust. 2 tiret pierwsze i drugie	art. 68 ust. 2 lit. a) i b)
art. 28 ust. 1 i 2	art. 69 ust. 1 i 2
art. 28 ust. 3 i 4	—
art. 28 ust. 5 i 6	art. 69 ust. 3 i 4
art. 29	art. 71
art. 30	art. 72
art. 31	art. 73
art. 32	art. 74
art. 33 ust. 1 akapit pierwszy	—
art. 33 ust. 1 akapit drugi	art. 75 ust. 1
art. 33 ust. 2	art. 75 ust. 1
art. 33 ust. 3	art. 75 ust. 3
—	art. 75 ust. 4
art. 34	art. 76
art. 35	art. 77
—	art. 78–82
art. 36 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające	art. 83 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające
art. 36 ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze i drugie	art. 83 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b)
art. 36 ust. 1 akapit pierwszy ostatnie wyrazy	art. 83 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające
art. 36 ust. 1 akapit drugi	art. 83 ust. 1 akapit drugi
art. 36 ust. 2	art. 83 ust. 2
art. 37	art. 84
art. 38	art. 85
art. 39	art. 86
art. 40	art. 87
art. 41 ust. 1 zdanie wprowadzające	art. 88 ust. 1 zdanie wprowadzające
art. 41 ust. 1 tiret pierwsze i drugie	art. 88 ust. 1 lit. a) i b)
art. 41 ust. 1 zdanie ostatnie	art. 88 ust. 1 zdanie wprowadzające
art. 41 ust. 2	art. 88 ust. 2
art. 42 zdanie wprowadzające	art. 89 zdanie wprowadzające
art. 42 tiret pierwsze i drugie	art. 89 lit. a) i b)
art. 42 zdanie ostatnie	art. 89 zdanie wprowadzające
art. 43	art. 90
art. 44 ust. 1–3	—
—	art. 91 ust. 1–4
art. 45	art. 92
art. 46 akapit pierwszy zdanie wprowadzające	art. 93 ust. 1 akapit pierwszy
—	art. 93 ust. 1 akapit drugi
art. 46 ust. 1 tiret pierwsze	—
art. 46 ust. 1 tiret pierwsze, drugie, trzecie i czwarte	art. 93 ust. 2 lit. a)
art. 46 ust. 1 tiret piąte	—
art. 46 ust. 2	—
—	art. 93 ust. 2 lit. b)

Dyrektywa 85/611/EWG	Niniejsza dyrektywa
—	art. 93 ust. 3–8
art. 47	art. 94
—	art. 95
art. 48	art. 96
art. 49 ust. 1–3	art. 97 ust. 1–3
art. 49 ust. 4	—
—	art. 98–100
art. 50 ust. 1	art. 101 ust. 1
—	art. 101 ust. 2–9
art. 50 ust. 2–4	art. 102 ust. 1–3
art. 50 ust. 5 zdanie wprowadzające	art. 102 ust. 4 zdanie wprowadzające
art. 50 ust. 5 tiret pierwsze, drugie, trzecie i czwarte	art. 102 ust. 4 lit. a), b), c) i d)
art. 50 ust. 6 zdanie wprowadzające i lit. a) i b)	art. 102 ust. 5 akapit pierwszy zdanie wprowadzające
art. 50 ust. 6 lit. b) tiret pierwsze, drugie i trzecie	art. 102 ust. 5 akapit pierwszy lit. a), b) i c)
art. 50 ust. 6 lit. b) zdanie ostatnie	art. 102 ust. 5 akapit drugi i trzeci
art. 50 ust. 7 akapit pierwszy zdanie wprowadzające	art. 103 ust. 1 zdanie wprowadzające
art. 50 ust. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze i drugie	art. 103 ust. 1 lit. a) i b)
art. 50 ust. 7 akapit drugi zdanie wprowadzające	art. 103 ust. 2 zdanie wprowadzające
art. 50 ust. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze, drugie i trzecie	art. 103 ust. 2 lit. a), b) i c)
art. 50 ust. 7 akapit trzeci	art. 103 ust. 3
art. 50 ust. 8 akapit pierwszy	art. 103 ust. 4
art. 50 ust. 8 akapit drugi zdanie wprowadzające	art. 103 ust. 5 akapit pierwszy zdanie wprowadzające
art. 50 ust. 8 akapit drugi tiret pierwsze, drugie i trzecie	art. 103 ust. 5 akapit pierwszy lit. a), b) i c)
art. 50 ust. 8, akapit trzeci	art. 103 ust. 6
art. 50 ust. 8 akapit czwarty	art. 103 ust. 5 akapit drugi
art. 50 ust. 8 akapit piąty	art. 103 ust. 7
art. 50 ust. 8 akapit szósty	—
art. 50 ust. 9–11	art. 104 ust. 1–3
—	art. 105
art. 50a ust. 1 zdanie wprowadzające	art. 106 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające
art. 50a ust. 1 lit. a) zdanie wprowadzające	art. 106 ust. 1 akapit pierwszy zdanie wprowadzające
art. 50a ust. 1 lit. a) tiret pierwsze, drugie i trzecie	art. 106 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c)
art. 50a ust. 1 lit. b)	art. 106 ust. 1 akapit drugi
art. 50a ust. 2	art. 106 ust. 2
art. 51 ust. 1 i 2	art. 107 ust. 1 i 2
—	art. 107 ust. 3
art. 52 ust. 1	art. 108 ust. 1 akapit pierwszy
art. 52 ust. 2	art. 108 ust. 1 akapit drugi
art. 52 ust. 3	art. 108 ust. 2
—	art. 108 ust. 3–6
art. 52a	art. 109 ust. 1 i 2

Dyrektywa 85/611/EWG	Niniejsza dyrektywa
—	art. 109 ust. 3 i 4
art. 52b ust. 1	art. 110 ust. 1
art. 52b ust. 2	—
art. 52b ust. 3	art. 110 ust. 2
art. 53a	art. 111
art. 53b ust. 1	art. 112 ust. 1
art. 53b ust. 2	art. 112 ust. 2
—	art. 112 ust. 3
art. 54	art. 113 ust. 1
art. 55	art. 113 ust. 2
art. 56 ust. 1	art. 113 ust. 3
art. 56 ust. 2	—
art. 57	—
—	art. 114
art. 58	art. 116 ust. 2
—	art. 115
—	art. 116 ust. 1
—	art. 117–118
art. 59	art. 119
załącznik I, tabela A i B	załącznik I tabela A i B
załącznik I, tabela C	—
załącznik II	załącznik II
—	załącznik III
—	załącznik IV

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/111/WE**z dnia 16 września 2009 r.****zmieniająca dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru oraz zarządzania w sytuacji kryzysowej****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽²⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej i ECOFIN oraz międzynarodowymi inicjatywami, takimi jak szczyt G-20 w dniu 2 kwietnia 2009 r., niniejsza dyrektywa stanowi pierwszy poważny krok w reakcji na niedociągnięcia ujawnione przez kryzys finansowy przed podjęciem dalszych inicjatyw zapowiedzianych przez Komisję i określonych w jej komunikacie z dnia 4 marca 2009 r. zatytułowanym „Realizacja europejskiego planu naprawy”.
- (2) Artykuł 3 dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe ⁽⁴⁾ pozwala państwom członkowskim określić specjalne zasady ostrożnościowe dla instytucji kredytowych stale powiązanych z organem centralnym od dnia 15 grudnia 1977 r., o ile te zasady zostały wprowadzone do prawa krajowego do dnia 15 grudnia 1979 r. Te limity czasowe uniemożliwiają państwom członkowskim, zwłaszcza tym, które przystąpiły do Unii Europejskiej po 1980 r., wprowadzenie lub utrzymanie tych specjalnych zasad ostrożnościowych w odniesieniu do podobnie

powiązanych instytucji kredytowych, które powstały na ich terytorium. Należy zatem usunąć limity czasowe określone w art. 3 tej dyrektywy, aby zapewnić równe warunki konkurencji pomiędzy instytucjami kredytowymi w państwach członkowskich. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego powinien opracować wytyczne w celu wzmocnienia konwergencji praktyk nadzorczych w tym zakresie.

- (3) Hybrydowe instrumenty kapitałowe odgrywają istotną rolę w bieżącym zarządzaniu kapitałem instytucji kredytowych. Instrumenty te pozwalają instytucjom kredytowym osiągnąć zróżnicowaną strukturę kapitału oraz umożliwiają dostęp do szerokiego grona inwestorów finansowych. W dniu 28 października 1998 r. Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego przyjął umowę w sprawie kryteriów kwalifikowalności oraz limitów włączania niektórych rodzajów hybrydowych instrumentów kapitałowych do funduszy własnych podstawowych instytucji kredytowych.
- (4) Ważne jest zatem ustalenie kryteriów uznawania tych instrumentów kapitałowych za fundusze własne podstawowych instytucji kredytowych oraz dostosowanie przepisów dyrektywy 2006/48/WE do tego porozumienia. Zmiany w załączniku XII do dyrektywy 2006/48/WE wynikają bezpośrednio z określenia tych kryteriów. Fundusze własne podstawowe, o których mowa w art. 57 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE, powinny obejmować wszystkie instrumenty, które na mocy prawa krajowego uznaje się za kapitał własny, których ranga jest taka sama jak akcji zwykłych w trakcie likwidacji i które w pełni pokrywają straty na równi z akcjami zwykłymi w sytuacji kontynuowania działalności gospodarczej. Instrumenty te powinny obejmować instrumenty zapewniające preferencyjne prawa do wypłaty dywidendy na zasadzie nieskumulowanej, pod warunkiem że zostały one umieszczone w art. 22 dyrektywy Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych ⁽⁵⁾, mają taką samą rangę jak akcje zwykłe w trakcie likwidacji i w pełni pokrywają straty na równi z akcjami zwykłymi w sytuacji kontynuowania działalności gospodarczej. Fundusze własne podstawowe, o których mowa w art. 57 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE, powinny obejmować również każdy inny instrument zgodnie z ustawowymi warunkami dotyczącymi instytucji kredytowych, z uwzględnieniem szczególnej struktury organizacji pomocy wzajemnej, spółdzielni i podobnych instytucji, a które uznaje się za równoważne akcjom zwykłym pod względem ich cech kapitałowych zwłaszcza w odniesieniu do pokrywania strat. Instrumenty, które podczas likwidacji nie mają takiej samej rangi jak akcje zwykłe lub które

⁽¹⁾ Opinia z dnia 24 marca 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 93 z 22.4.2009, s. 3.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 27 lipca 2009 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1.

- nie pokrywają strat w sytuacji kontynuowania działalności gospodarczej pod każdym względem na równi z akcjami zwykłymi, powinny być objęte kategorią instrumentów hybrydowych, o której mowa w art. 57 lit. c) dyrektywy 2006/48/WE.
- (5) W celu uniknięcia zakłóceń na rynkach oraz zapewnienia ciągłości na wszelkich poziomach funduszy własnych należy przyjąć szczególne rozwiązania przejściowe w stosunku do nowych zasad dotyczących instrumentów kapitałowych. Z chwilą zapewnienia naprawy należy dodatkowo podnieść jakość funduszy własnych podstawowych. W związku z tym Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie wraz z wszelkimi stosownymi wnioskami do dnia 31 grudnia 2011 r.
- (6) W celu wzmocnienia ram wspólnotowego zarządzania kryzysowego niezbędne jest, aby właściwe organy w sposób efektywny skoordynowały swoje działania z innymi właściwymi organami, a w stosownych przypadkach z bankami centralnymi, między innymi z myślą o ograniczeniu ryzyka systemowego. W celu poprawy skuteczności skonsolidowanego nadzoru ostrożnościowego nad grupą bankową działania nadzorcze powinny być skoordynowane w bardziej efektywny sposób. Należy zatem ustanowić kolegia organów nadzoru. Ustanowienie kolegiów organów nadzoru nie powinno wpływać na prawa i obowiązki właściwych organów wynikające z dyrektywy 2006/48/WE. Ich ustanowienie powinno być narzędziem wzmocnionej współpracy prowadzącej do osiągnięcia porozumienia w sprawie kluczowych zadań związanych z nadzorem przez właściwe organy. Kolegia organów nadzoru powinny ułatwiać przeprowadzanie bieżącego nadzoru oraz postępowania w sytuacjach nadzwyczajnych. W porozumieniu z innymi członkami kolegium, organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany powinien zdecydować o organizacji posiedzeń lub podjęciu działań nie dotyczących interesu ogólnego i w związku z tym powinien mieć możliwość odpowiedniego doboru grona uczestników.
- (7) Uprawnienia właściwych organów powinny w odpowiedni sposób uwzględniać wymiar wspólnotowy. Właściwe organy powinny zatem należycie przeanalizować wpływ swoich decyzji na stabilność systemów finansowych we wszystkich innych zainteresowanych państwach członkowskich. Z zastrzeżeniem prawa krajowego, zasada ta powinna być rozumiana jako ogólny cel służący wspieraniu stabilności finansowej w Unii Europejskiej i nie powinna być prawnie wiążąca dla właściwych organów pod względem osiągnięcia konkretnych rezultatów.
- (8) Właściwe organy powinny mieć możliwość uczestnictwa w kolegiach odpowiadających za nadzór nad instytucjami kredytowymi, których instytucje dominujące znajdują się w kraju trzecim. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego powinien opracować, w razie potrzeby, wytyczne oraz zalecenia w celu wzmocnienia konwergencji praktyk nadzorczych na mocy dyrektywy 2006/48/WE. W celu uniknięcia niespójności i arbitrażu regulacyjnego, mogących wynikać z różnic w podejściu i zasadach stosowanych przez poszczególne kolegia oraz samodzielnych rozstrzygnięć stosowanych przez państwa członkowskie, Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego powinien opracować wytyczne dotyczące procedur i zasad rządzących kolegiami.
- (9) Artykuł 129 ust. 3 dyrektywy 2006/48/WE nie powinien zmieniać rozdziału obowiązków między właściwymi organami nadzoru na bazie skonsolidowanej, subskonsolidowanej i jednostkowej.
- (10) Niedostateczna wymiana informacji pomiędzy właściwymi organami państwa pochodzenia i państwa przyjmującego może mieć niekorzystny wpływ na stabilność finansową w przyjmujących państwach członkowskich. Należy zatem zwiększyć prawo do informacji organów nadzoru państw przyjmujących, zwłaszcza w sytuacji kryzysu obejmującego istotne oddziały. Właściwe organy powinny przekazywać informacje konieczne do realizowania zadań banków centralnych oraz ministerstw finansów w przypadku kryzysów finansowych i ograniczania ryzyka systemowego.
- (11) Obecne uzgodnienia w zakresie nadzoru powinny być przedmiotem dalszych prac. Kolegia organów nadzoru stanowią kolejny ważny krok w kierunku usprawniania współpracy i konwergencji w zakresie nadzoru w Unii Europejskiej.
- (12) Współpraca między organami nadzoru w kolegiach, zajmującymi się grupami i spółkami holdingowymi oraz ich przedsiębiorstwami zależnymi i oddziałami, stanowi etap na drodze do dalszej konwergencji regulacyjnej i integracji nadzorczej. Istotne znaczenie ma wzajemne zaufanie organów nadzoru oraz poszanowanie obowiązków. W razie konfliktu między członkami kolegium, mającego związek z tymi różnymi obowiązkami, zasadnicze znaczenie ma neutralne i niezależne doradztwo, mediacja i mechanizmy rozwiązywania konfliktów na poziomie wspólnotowym.
- (13) Kryzys na międzynarodowych rynkach finansowych pokazał, że wskazane jest dalsze zbadanie konieczności reformy modelu regulacji i nadzoru sektora finansowego w Unii Europejskiej.
- (14) Komisja w swoim komunikacie z dnia 29 października 2008 r. zatytułowanym „Od kryzysu finansowego do odnowy: europejskie ramy działania” ogłosiła powołanie grupy ekspertów pod przewodnictwem Jacquesa de Larosière'a (grupa de Larosière'a), która ma za zadanie przeanalizować organizację europejskich instytucji finansowych, aby zapewnić solidny nadzór ostrożnościowy, prawidłowe funkcjonowanie rynków oraz pogłębienie europejskiej współpracy w dziedzinie nadzoru stabilności finansowej, a także mechanizm wczesnego ostrzegania i zarządzania w sytuacji kryzysowej, w tym zarządzanie transgranicznymi i przekrojowymi rodzajami ryzyka, a ponadto zbadać kwestię współpracy między Unią Europejską i innymi głównymi jurysdykcjami, by pomóc w zachowaniu stabilności finansowej w skali globalnej.

- (15) W celu osiągnięcia koniecznego poziomu konwergencji i współpracy w zakresie nadzoru na poziomie Unii Europejskiej oraz zwiększenia stabilności systemu finansowego, niezbędne są dalsze szeroko zakrojone reformy modelu regulacji i nadzoru sektora finansowego w Unii Europejskiej, które Komisja powinna szybko zaproponować, należycie uwzględniając wnioski przedstawione przez grupę de Larosière'a w dniu 25 lutego 2009 r.
- (16) Do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie i zaproponować odpowiednie rozwiązania prawne niezbędne do uporania się z brakami stwierdzonymi w zakresie przepisów dotyczących dalszej integracji organów nadzoru, mając na uwadze, że do dnia 31 grudnia 2011 r. należy doprowadzić do zwiększenia roli systemu nadzoru na poziomie Unii Europejskiej.
- (17) Nadmierna koncentracja ekspozycji wobec pojedynczego klienta lub grupy powiązanych ze sobą klientów może zrodzić niedopuszczalne ryzyko poniesienia straty. Taką sytuację można uznać za zagrażającą wypłacalności instytucji kredytowej. Monitorowanie i kontrola dużych ekspozycji instytucji kredytowej powinny zatem stanowić integralną część nadzoru sprawowanego nad tą instytucją.
- (18) Obecne zasady dotyczące dużych ekspozycji sięgają roku 1992. Dlatego też istniejące wymogi odnośnie do dużych ekspozycji określone w dyrektywie 2006/48/WE i w dyrektywie 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych ⁽¹⁾ powinny zostać poddane przeglądowi.
- (19) Ponieważ instytucje kredytowe działające na rynku wewnętrznym konkurują ze sobą bezpośrednio, najważniejsze przepisy dotyczące monitorowania i kontroli dużych ekspozycji instytucji kredytowych powinny być w większej mierze zharmonizowane. W celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych instytucji kredytowych należy zredukować liczbę wariantów dostępnych dla państw członkowskich w odniesieniu do dużych ekspozycji.
- (20) Ważne jest, aby przy określaniu, czy istnieją grupy powiązanych klientów, a zarazem ekspozycje stanowiące pojedyncze ryzyko, brać pod uwagę również ryzyko wynikające ze wspólnego źródła znaczącego finansowania zapewnionego przez instytucję kredytową lub przedsiębiorstwo inwestycyjne, jego grupy finansowe lub powiązane strony.
- (21) Mimo iż wskazane jest, aby obliczanie wartości ekspozycji opierało się na wartości ustalonej na potrzeby wymogów minimalnych w zakresie funduszy własnych, właściwe jest przyjęcie zasad monitorowania dużych ekspozycji bez stosowania wag lub stopni ryzyka. Ponadto techniki ograniczania ryzyka kredytowego stosowane w systemie wypłacalności zostały stworzone przy założeniu znacznie zróżnicowanego ryzyka kredytowego. W przypadku dużych ekspozycji, gdzie występuje proste ryzyko koncentracji, ryzyko kredytowe nie jest wystarczająco zróżnicowane.
- Wpływ takich technik powinien zatem podlegać ostrożnościowemu środkom bezpieczeństwa. W tym kontekście należy zapewnić możliwość skutecznego przywrócenia ochrony kredytowej w przypadku dużych ekspozycji.
- (22) Ponieważ strata wynikająca z ekspozycji wobec instytucji kredytowej lub przedsiębiorstwa inwestycyjnego może być równie dotkliwa, jak strata z tytułu jakiegokolwiek innej ekspozycji, takie ekspozycje powinny być traktowane i zgłaszane w taki sam sposób jak każde inne ekspozycje. Niemniej jednak wprowadzono alternatywne ograniczenie ilościowe, aby złagodzić nieproporcjonalny wpływ takiego podejścia na mniejsze instytucje. Ponadto ekspozycje wyjątkowo krótkoterminowe związane z transferem środków pieniężnych, w tym z wykonywaniem usług płatniczych, rozrachunkowych, rozliczeniowych i powierniczych dla klientów, podlegają wyłączeniu w celu ułatwienia sprawnego funkcjonowania rynków finansowych i odnośnej infrastruktury. Usługi takie obejmują na przykład przeprowadzanie rozrachunku i rozliczenia środków pieniężnych oraz podobne operacje ułatwiające rozliczenie. Powiązane ekspozycje obejmują ekspozycje, których instytucja kredytowa może nie być w stanie przewidzieć, a w związku z tym nie może ich w pełni kontrolować, między innymi salda na rachunkach międzybankowych wynikające z płatności klienta, w tym naliczane bądź pobierane opłaty i odsetki oraz inne płatności za usługi dla klientów, a także przekazane lub otrzymane zabezpieczenie.
- (23) Przepisy dyrektywy 2006/48/WE odnoszące się do wewnętrznych instytucji kontroli jakości kredytowej (ECAI) powinny być spójne z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych ⁽²⁾. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego powinien w szczególności dokonać przeglądu swoich wytycznych w sprawie uznawania instytucji ECAI w celu uniknięcia powielania pracy i ograniczenia przeszkód w procesie uznawania, w przypadku gdy ECAI jest zarejestrowana jako agencja ratingowa na poziomie Wspólnoty.
- (24) Ważne jest, aby wyeliminować konflikt interesów istniejący między przedsiębiorstwami „przetwarzającymi” pożyczki na zbywalne papiery wartościowe i inne instrumenty finansowe (jednostki inicjujące lub sponsorujące) a przedsiębiorstwami inwestującymi w te papiery wartościowe lub instrumenty (inwestorzy). Ważne jest również, aby interesy jednostki inicjującej lub sponsorującej oraz interesy inwestora były zbieżne. W tym celu jednostka inicjująca lub sponsorująca powinna zachować znaczące udziały w aktywach bazowych. Ważne jest zatem, aby jednostki inicjujące lub sponsorujące zatrzymywały ekspozycję na ryzyko związane z tymi pożyczkami. Bardziej ogólnie, transakcje sekurytyzacyjne nie powinny być strukturyzowane w sposób pozwalający na uniknięcie stosowania wymogów dotyczących zatrzymania, w szczególności poprzez jakiegokolwiek systemy opłat lub premii lub oba systemy jednocześnie. Takie zatrzymanie powinno obowiązywać we wszystkich sytuacjach, w których zastosowanie ma ekonomiczna istota sekurytyzacji zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 2006/48/WE, bez względu na to, jakie struktury lub instrumenty prawne wykorzystuje się, by uzyskać

⁽¹⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.

⁽²⁾ Zob. s. 36 niniejszego Dziennika Urzędowego.

wspomnianą istotę ekonomiczną. W szczególności, w sytuacji transferu ryzyka w drodze sekurytyzacji, inwestorzy powinni podejmować decyzje w wyniku analizy przeprowadzonej z należytą starannością, do której będą potrzebować odpowiednich informacji na temat sekurytyzacji.

- (25) Środki stosowane w przypadku ewentualnych rozbieżności tych struktur muszą być spójne i jednolite we wszystkich stosownych regulacjach dotyczących sektora finansowego. Komisja powinna przedłożyć właściwe wnioski legislacyjne celem zapewnienia takiej spójności i jednolitości. Nie powinno stosować się wielokrotności wymogów dotyczących zatrzymania. W przypadku danej sekurytyzacji wystarczające jest, aby tylko jedna osoba – jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca albo pierwotny kredytodawca – podlegała wymogom. Podobnie, jeżeli podstawę transakcji sekurytyzacyjnych stanowią inne sekurytyzacje, wymóg zatrzymania powinien mieć zastosowanie jedynie do sekurytyzacji stanowiącej przedmiot inwestycji. Nabyte wierzytelności nie powinny być przedmiotem wymogu zatrzymania, w przypadku gdy pochodzą one z działalności gospodarczej, jeżeli są przekazywane lub sprzedawane z rabatem w celu finansowania tej działalności. Właściwe organy powinny uwzględnić wagę ryzyka w odniesieniu do nieprzestrzegania należytej staranności i obowiązków związanych z zarządzaniem ryzykiem w odniesieniu do sekurytyzacji w przypadku poważnego naruszenia zasad i procedur istotnych dla analizy ryzyka bazowego.
- (26) W oświadczeniu w sprawie wzmocnienia systemu finansowego z dnia 2 kwietnia 2009 r. przywódcy krajów G20 zwrócili się do Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego i władz o rozpatrzenie do 2010 r. wymogów należytej staranności i zatrzymania ilościowego w odniesieniu do sekurytyzacji. Z uwagi na sytuację międzynarodową oraz w celu jak największego ograniczenia ryzyka systemowego wynikającego z rynków sekurytyzacji do końca 2009 r. i po konsultacji z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego Komisja powinna podjąć decyzję, czy należy zaproponować zwiększenie wymogów dotyczących zatrzymania oraz czy metody obliczania wymogu zatrzymania spełniają cel poprawy zbieżności interesów jednostek inicjujących lub sponsorujących i inwestorów.
- (27) W celu dokonania właściwej oceny ryzyka wynikającego z ekspozycji sekurytyzacyjnych w odniesieniu do portfela handlowego i niehandlowego należy zachować należytą staranność. Wymogi związane z zachowaniem należytej staranności powinny być ponadto proporcjonalne. Procedury należytej staranności powinny przyczyniać się do budowy większego zaufania między jednostkami inicjującymi, jednostkami sponsorującymi i inwestorami. Pożądanym jest zatem prawidłowe ujawnianie istotnych informacji o procedurach należytej staranności.
- (28) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby właściwe organy miały do dyspozycji wystarczający personel i zasoby, aby wypełniać obowiązki nadzorcze wynikające

z dyrektywy 2006/48/WE, a pracownicy zajmujący się nadzorem instytucji kredytowych zgodnie z niniejszą dyrektywą mieli odpowiednią wiedzę i doświadczenie, aby wykonywać przydzielone obowiązki.

- (29) Załącznik III do dyrektywy 2006/48/WE powinien zostać dostosowany w celu wyjaśnienia niektórych przepisów z myślą o wzmocnieniu konwergencji praktyk nadzorczych.
- (30) Niedawne zmiany na rynku uwiarydowiły fakt, że zarządzanie ryzykiem utraty płynności kredytowej jest kluczowym wyznacznikiem dobrej kondycji instytucji kredytowych i ich oddziałów. Kryteria określone w załączniku V i XI do dyrektywy 2006/48/WE powinny zostać zaostrzone w celu dostosowania tych przepisów do prac Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego oraz Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego.
- (31) Środki niezbędne do wdrożenia dyrektywy 2006/48/WE powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (32) Komisja powinna zostać w szczególności uprawniona do zmiany załącznika III do dyrektywy 2006/48/WE w celu uwzględnienia nowych zjawisk na rynkach finansowych lub zmian w standardach lub wymogach rachunkowości, które uwzględniają prawodawstwo wspólnotowe, lub w odniesieniu do konwergencji praktyk nadzorczych. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne dyrektywy 2006/48/WE, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (33) Kryzys finansowy ujawnił potrzebę lepszej analizy i rozwiązywania problemów makroostrożnościowych, czyli problemów, które leżą na styku polityki makroekonomicznej i regulacji systemu finansowego. Obejmuje to konieczność zbadania: środków łagodzących wzrosty i spadki w cyklu koniunkturalnym, w tym konieczności tworzenia przez instytucje kredytowe w okresie dobrej koniunktury buforów przeciwdziałających cykliczności, które można wykorzystać w czasie jej spadku, co może obejmować możliwość tworzenia dodatkowych rezerw, „dynamicznego zaopatrzenia” oraz możliwość zmniejszenia buforów kapitałowych w trudnych okresach, zapewniając w ten sposób odpowiednią dostępność kapitału w trakcie cyklu; przesłanek leżących u podstaw obliczenia wymogów kapitałowych w dyrektywie 2006/48/WE; środków uzupełniających do wymogów oceny ryzyka wobec instytucji kredytowych, aby wspomóc ograniczanie wzrostu presji w systemie bankowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

- (34) Do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja powinna zatem dokonać całościowego przeglądu dyrektywy 2006/48/WE w celu zajęcia się tymi kwestiami i przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oraz wszelkie odpowiednie wnioski.
- (35) W celu zapewnienia stabilności finansowej Komisja powinna dokonać przeglądu i przedstawić sprawozdanie w sprawie środków służących zwiększeniu przejrzystości rynków pozagiełdowych, zmniejszeniu ryzyka kontrahenta, a bardziej ogólnie – ograniczeniu całościowego ryzyka, na przykład poprzez rozliczanie swapów ryzyka kredytowego przez centralnych kontrahentów (WPH). Należy zachęcać do tworzenia i rozwoju WPH w UE z zachowaniem wysokich standardów operacyjnych i norm ostrożnościowych oraz skutecznego nadzoru. Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie wraz z wszelkimi właściwymi wnioskami i z uwzględnieniem, w miarę potrzeby, równoległych inicjatyw w skali światowej.
- (36) Komisja powinna dokonać przeglądu i przygotować sprawozdanie w sprawie stosowania art. 113 ust. 4 dyrektywy 2006/48/WE, obejmujące między innymi kwestię, czy wyłączenia powinny leżeć w gestii państw członkowskich. Komisja powinna przedłożyć to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z wszelkimi stosownymi wnioskami. Wyłączenia i opcje należy zlikwidować, jeżeli nie wykazano konieczności ich utrzymania, tak aby w całej Wspólnocie osiągnąć jednolity zestaw spójnych zasad.
- (37) W ocenie ryzyka należy uwzględnić szczególny charakter mikrokredytów oraz promować ich rozwój. Ponadto biorąc pod uwagę słaby rozwój mikrokredytów, należy propagować rozwój systemów ratingowych, w tym rozwój standardowych systemów ratingowych dostosowanych do ryzyka działalności związanej z mikrokredytami. Państwa członkowskie powinny starać się o zapewnienie, aby regulacje ostrożnościowe i nadzór nad działalnością związaną z mikrokredytami na poziomie krajowym były proporcjonalne.
- (38) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie wprowadzenie zasad podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz sprawowania nad nimi nadzoru ostrożnościowego, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie w związku z tym, że niezbędna jest do tego harmonizacja znaczącej liczby różnych przepisów istniejących obecnie w systemach prawnych poszczególnych państw członkowskich, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (39) Zgodnie z pkt 34 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾ państwa członkowskie są zachęcane do sporządzania, na potrzeby własne i w interesie Wspólnoty, swoich własnych tabel odzwierciedlających, tak dalece jak to tylko możliwe, korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, a także do podania ich do publicznej wiadomości.
- (40) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2006/48/WE 2006/49/WE i 2007/64/WE ⁽²⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany do dyrektywy 2006/48/WE

W dyrektywie 2006/48/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:
  - a) akapit pierwszy zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Jedna lub więcej instytucji kredytowych mających siedzibę w tym samym państwie członkowskim i stale powiązanych z organem centralnym sprawującym nad nimi nadzór i ustanowionym w tym samym państwie członkowskim może być zwolnionych z wymogów art. 7 i art. 11 ust. 1, jeśli prawo krajowe stanowi, że:”;
  - b) skreśla się akapit drugi i trzeci;
- 2) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:
  - a) pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) »instytucje«, do celów sekcji 2, 3 i 5 tytułu V rozdział 2, oznaczają instytucje określone w art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/49/WE;”;
  - b) pkt 45 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) dwie lub więcej osób fizycznych lub prawnych, między którymi nie zachodzi stosunek kontroli opisany w lit. a), lecz które należy uznać za stanowiące jedno ryzyko, gdyż są one na tyle wzajemnie ze sobą powiązane, że powstanie problemów finansowych u jednej z nich, w szczególności trudności z finansowaniem lub spłatą, prawdopodobnie oznaczałoby, że inna osoba lub wszystkie inne osoby napotkałyby również trudności z finansowaniem lub spłatą swoich zobowiązań.”;

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1.

c) dodaje się pkt 48 w brzmieniu:

„48) »organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany« oznacza właściwy organ odpowiedzialny za sprawowanie na zasadzie skonsolidowanej nadzoru nad dominującymi instytucjami kredytowymi w UE oraz instytucjami kredytowymi kontrolowanymi przez dominujące finansowe spółki holdingowe w UE.”;

3) w art. 40 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Wykonując swoje ogólne obowiązki, właściwe organy w jednym państwie członkowskim należycie uwzględniają potencjalny wpływ swoich decyzji na stabilność systemów finansowych we wszystkich innych zainteresowanych państwach członkowskich, w szczególności w sytuacjach nadzwyczajnych, w oparciu o informacje dostępne w stosownym czasie.”;

4) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 42a

1. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą zwrócić się z wnioskiem do właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia lub do organu sprawującego nadzór skonsolidowany w przypadkach, w których stosuje się art. 129 ust. 1, o uznanie oddziału instytucji kredytowej za istotny.

Wniosek ten zawiera powody uznania oddziału za istotny ze szczególnym uwzględnieniem:

- kwestii, czy udział w rynku oddziału instytucji kredytowej pod względem depozytów przekracza 2 % w przyjmującym państwie członkowskim;
- prawdopodobnego wpływu zawieszenia bądź zamknięcia działalności instytucji kredytowej na płynność rynkową oraz na systemy płatnicze, rozrachunkowe i rozliczeniowe w przyjmującym państwie członkowskim; oraz
- wielkości oraz znaczenia oddziału pod względem liczby klientów w kontekście systemu bankowego lub finansowego przyjmującego państwa członkowskiego.

Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego oraz organ sprawujący nadzór skonsolidowany w przypadkach, w których stosuje się art. 129 ust. 1, dokładają wszelkich starań w celu podjęcia wspólnej decyzji w sprawie uznania oddziałów za istotne.

W przypadku gdy wspólna decyzja nie zostanie podjęta w terminie dwóch miesięcy od otrzymania wniosku zgodnie z akapitem pierwszym, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego podejmują swoją własną decyzję dotyczącą uznania oddziału za istotny w ciągu kolejnych dwóch miesięcy. Przy podejmowaniu

swoich decyzji właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego uwzględniają wszelkie opinie i zastrzeżenia organu sprawującego nadzór skonsolidowany lub właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia.

Decyzje, o których mowa w akapicie trzecim i czwartym, przedstawiane są w dokumencie zawierającym w pełni uzasadnioną decyzję i przekazywane zainteresowanym właściwym organom oraz uznawane za rozstrzygające i stosowane przez właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich.

Uznanie oddziału za istotny nie wpływa na prawa i obowiązki właściwych organów wynikające z niniejszej dyrektywy.

2. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia przekazują właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę oddział istotny, informacje, o których mowa w art. 132 ust. 1 lit. c) i d), oraz wykonują zadania, o których mowa w art. 129 ust. 1 lit. c), we współpracy z właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego.

W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia dowiaduje się o sytuacji nadzwyczajnej w ramach instytucji kredytowej zgodnie z art. 130 ust. 1, zawiadamia o tym w najkrótszym możliwym terminie organy, o których mowa w art. 49 akapit czwarty i w art. 50.

3. W przypadku gdy art. 131a nie ma zastosowania, właściwe organy sprawujące nadzór nad instytucją kredytową z oddziałami istotnymi w innych państwach członkowskich ustanawiają kolegium organów nadzoru i przewodniczą mu, aby ułatwić współpracę zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu oraz z art. 42. Podstawę ustanowienia i funkcjonowania kolegium stanowią pisemne uzgodnienia ustalone przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia po konsultacjach z zainteresowanymi właściwymi organami. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia decydują, które właściwe organy uczestniczą w danym posiedzeniu lub w danych działaniach kolegium.

W decyzji właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia uwzględniają zasadność – dla tych organów – działania związane z nadzorem, które ma zostać zaplanowane lub skoordynowane, w szczególności ewentualny wpływ na stabilność systemów finansowych w zainteresowanych państwach członkowskich, o których mowa w art. 40 ust. 3, i na obowiązki, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia z wyprzedzeniem powiadamiają wszystkich członków kolegium o organizacji takich posiedzeń, głównych zagadnieniach do omówienia i działaniach, które należy przeanalizować. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia w odpowiednim czasie informują wszystkich członków kolegium o działaniach podjętych w trakcie tych posiedzeń lub o wprowadzonych środkach.

Artykuł 42b

1. Podczas wykonywania swoich obowiązków właściwe organy uwzględniają konwergencję w odniesieniu do instrumentów nadzoru oraz praktyk nadzorczych w zastosowaniu przepisów ustawowych, wykonawczych i wymogów administracyjnych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. W tym celu państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) właściwe organy uczestniczyły w działaniach Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Bankowego;
- b) właściwe organy przestrzegały wytycznych, zaleceń, standardów i innych środków uzgodnionych przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, a w przypadku ich nieprzestrzegania podają powody takiej sytuacji;
- c) krajowe mandaty powierzone właściwym organom nie ograniczały wykonywania przez nie ich zadań wynikających z członkostwa w Komitecie Europejskich Organów Nadzoru Bankowego lub z niniejszej dyrektywy.

2. Co roku, począwszy od dnia 1 stycznia 2011 r., Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji sprawozdania z postępów w osiągnięciu konwergencji w zakresie nadzoru.”;

5) w art. 49 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) bankom centralnym w europejskim systemie banków centralnych i innym organom pełniącym podobną funkcję w zakresie ich uprawnień jako organów monetarnych, w przypadku gdy informacje te są istotne w kontekście wykonywania ich zadań ustawowych, w tym prowadzenia polityki monetarnej i zapewniania związanej z tym płynności, nadzoru nad systemami płatności, rozliczeń i rozrachunku papierów wartościowych oraz zabezpieczenia stabilności systemu finansowego;”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„W sytuacji nadzwyczajnej, o której mowa w art. 130 ust. 1, państwa członkowskie zezwalają właściwym organom na przekazywanie informacji bankom centralnym w europejskim systemie banków centralnych, w przypadku gdy takie informacje są istotne w kontekście wykonywania ich zadań ustawowych, w tym prowadzenia polityki monetarnej i zapewniania związanej z tym płynności, nadzoru nad systemami płatności, rozliczeń i rozrachunku oraz zabezpieczenia stabilności systemu finansowego.”;

6) w art. 50 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W sytuacji nadzwyczajnej, o której mowa w art. 130 ust. 1, państwa członkowskie zezwalają właściwym organom na ujawnianie informacji istotnych dla działań, o których mowa w pierwszym ustępie niniejszego artykułu, we wszystkich zainteresowanych państwach członkowskich.”;

7) w art. 57 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) kapitału w rozumieniu art. 22 dyrektywy 86/635/EWG, w zakresie, w jakim został on wpłacony, łącznie z azio emisyjnym, w pełni pokrywa straty w sytuacjach kontynuowania działalności gospodarczej, a w przypadku bankructwa lub likwidacji ma niższą pozycję niż wszystkie inne wierzytelności.”;

b) dodaje się lit. ca) w brzmieniu:

„ca) instrumentów innych niż te, o których mowa w lit. a), a które spełniają wymogi określone w art. 63 ust. 2 lit. a), c), d) i e) i w art. 63a;”;

c) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Do celów lit. b), państwa członkowskie zezwalają na włączanie do tej pozycji zysku z bieżącego okresu lub zysku rocznego przed podjęciem formalnej decyzji jedynie wówczas, gdy zysk ten został zweryfikowany przez osoby odpowiedzialne za badanie sprawozdań finansowych i zostało wykazane w sposób zadowalający dla właściwych organów, iż kwota zysku została wyliczona zgodnie z zasadami określonymi w dyrektywie 86/635/EWG i podana w ujęciu netto, pomniejszona o wszelkie dające się przewidzieć obciążenia lub dywidendy.”;

8) art. 61 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Pojęcie funduszy własnych określonych w art. 57 lit. a)–h) obejmuje maksymalną liczbę pozycji i kwot. Państwa członkowskie mogą zdecydować o stosowaniu tych pozycji oraz odejmowaniu pozycji innych niż wymienione w art. 57 lit. i)–r).”;

9) w art. 63 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Instrumenty, o których mowa w art. 57 lit. ca), powinny spełniać wymogi określone w lit. a), c), d) i e) niniejszego artykułu.”;

10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 63a

1. Instrumenty, o których mowa w art. 57 lit. ca), spełniają wymogi określone w ust. 2–5 niniejszego artykułu.

2. Instrumenty te nie mają ustalonego terminu wykupu lub termin ich pierwotnej zapadalności wynosi co najmniej 30 lat. Instrumenty mogą zawierać jedną lub więcej opcji kupna według wyłącznego uznania emitenta, jednak nie powinny być umarżane przed upływem pięciu lat od daty ich wyemitowania. W przypadku gdy postanowienia regulujące instrumenty bez ustalonego terminu wykupu w pewnym stopniu zachęcają instytucje kredytowe do umarżania instrumentów zgodnie z ustaleniami właściwych organów, taka zachęta może nastąpić w ciągu dziesięciu lat od daty wyemitowania. Postanowienia regulujące instrumenty terminowe nie zezwalają na jakkolwiek zachętę do umorzenia poza terminem zapadalności.

Instrumenty terminowe i bez ustalonego terminu wykupu mogą być wykupywane bądź umarżane wyłącznie za uprzednią zgodą właściwych organów. Właściwe organy mogą udzielić pozwolenia, pod warunkiem że wniosek zostanie złożony z inicjatywy instytucji kredytowej i ani warunki finansowe, ani wypłacalność instytucji kredytowej nie są w nie należyty sposób naruszone. Właściwe organy mogą zażądać od instytucji zastąpienia instrumentów pozycjami o takiej samej lub wyższej jakości, o których mowa w art. 57 lit. a) lub ca).

Właściwe organy wymagają zawieszenia umorzenia instrumentów terminowych w przypadku, gdy instytucja kredytowa nie spełnia wymogów kapitałowych określonych w art. 75, oraz mogą wymagać takiego zawieszenia w innym terminie w oparciu o warunki finansowe i wypłacalność instytucji kredytowych.

Właściwy organ może w dowolnym czasie udzielić pozwolenia na wcześniejsze umorzenie instrumentów terminowych lub bez ustalonego terminu wykupu w sytuacji, gdy nastąpiła zmiana w obowiązującym systemie podatkowym lub mającej zastosowanie klasyfikacji regulacyjnej takich instrumentów, która była niemożliwa do przewidzenia w dniu emisji.

3. Postanowienia regulujące dany instrument zezwalają instytucji kredytowej na anulowanie, w razie potrzeby, płatności odsetek lub dywidend za nieograniczony okres na zasadzie nieskumulowanej.

Instytucja kredytowa anuluje jednak takie płatności w przypadku, gdy nie spełnia ona wymogów kapitałowych określonych w art. 75.

Właściwe organy mogą wymagać anulowania takich płatności w oparciu o sytuację finansową i wypłacalność instytucji kredytowej. Każde takie anulowanie pozostaje bez uszczerbku dla prawa instytucji kredytowej do zastąpienia wypłaty odsetek lub dywidend wypłatą w formie instrumentu, o którym mowa w art. 57 lit. a), pod warunkiem że każdy taki mechanizm pozwala instytucji kredytowej na zachowanie zasobów finansowych. Zastąpienie takie może być regulowane specjalnymi warunkami ustalonymi przez właściwe organy.

4. Postanowienia regulujące dany instrument określają taką wartość kapitału, niespłaconych odsetek lub dywidend, która pokrywa straty i nie utrudnia rekapitalizacji instytucji kredytowej poprzez odpowiednie mechanizmy opracowane przez Komisję Europejskich Organów Nadzoru Bankowego na mocy ust. 6.

5. W przypadku bankructwa lub likwidacji instytucji kredytowej instrumenty mają niższą rangę niż pozycje, o których mowa w art. 63 ust. 2.

6. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego opracowuje wytyczne mające na celu konwergencję praktyk nadzorczych w zakresie instrumentów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu i art. 57 lit. a), oraz monitoruje ich stosowanie. Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja dokonuje przeglądu stosowania niniejszego artykułu i przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z wszelkimi stosownymi wnioskami w celu zapewnienia wysokiej jakości funduszy własnych.”;

11) art. 65 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wszelkie udziały mniejszościowe w rozumieniu art. 21 dyrektywy 83/349/EWG, w przypadku gdy integracja jest przeprowadzona metodą pełną; wszelkie instrumenty, o których mowa w art. 57 lit. ca), które skutkują udziałami mniejszościowymi, spełniają wymogi wynikające z art. 63 ust. 2 lit. a), c), d) i e) oraz art. 63a i 66;”;

12) w art. 66 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Pozycje, o których mowa w art. 57 lit. d)–h), podlegają następującym limitom:

a) suma pozycji, o których mowa w art. 57 lit. d)–h) nie może przekraczać maksymalnej wysokości 100 % sumy pozycji z lit. a)–ca) pomniejszonej o pozycje z lit. i), j) i k) tego artykułu; oraz

b) suma pozycji, o których mowa w art. 57 lit. g)–h) nie może przekraczać maksymalnej wysokości 50 % sumy pozycji z lit. a)–ca), pomniejszonej o pozycje z lit. i), j) i k) tego artykułu.

1a. Niezależnie od ust. 1 niniejszego artykułu, suma pozycji w art. 57 lit. ca) podlega następującym limitom:

a) instrumenty, które muszą zostać przekształcone w sytuacjach nadzwyczajnych, i mogą zostać przekształcone z inicjatywy właściwych organów w dowolnym czasie w oparciu o sytuację finansową i sytuację dotyczącą wypłacalności emitenta, w pozycje, o których mowa w art. 57 lit. a), we wcześniej określonym zakresie ogółem nie mogą przekraczać maksymalnej wysokości 50 % sumy pozycji z lit. a)–ca) pomniejszonej o pozycje z lit. i), j) i k) tego artykułu;

b) w ramach limitu, o którym mowa w lit. a) niniejszego ustępu, suma wszystkich innych instrumentów nie może przekraczać maksymalnej wysokości 35 % sumy pozycji z lit. a)–ca) pomniejszonej o pozycje z art. 57 lit. i), j) i k);

c) w ramach limitów, o których mowa w lit. a) i b) niniejszego ustępu, suma instrumentów terminowych i instrumentów z postanowieniami zachęcającymi instytucje kredytowe do umarżania instrumentów nie może przekraczać maksymalnej wysokości 15 % sumy pozycji z lit. a)–ca) pomniejszonej o pozycje z art. 57 lit. i), j) i k);

d) suma pozycji przekraczająca limity określone w lit. a), b) i c) musi podlegać limitowi określone w ust. 1 niniejszego artykułu.

2. Suma pozycji, o których mowa w art. 57 lit. l)–r), jest w połowie odliczana od sumy pozycji, o których mowa w art. 57 lit. a)–ca), pomniejszonej o sumę pozycji, o których mowa w lit. i), j) i k), oraz w połowie od sumy pozycji, o których mowa w lit. d)–h) tego artykułu, przy zastosowaniu limitów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu. Jeżeli połowa sumy pozycji w art. 57 lit. l)–r) jest większa od sumy pozycji w lit. d)–h) tego artykułu, różnicę należy odjąć od sumy pozycji w lit. a)–ca), pomniejszonej o sumę pozycji w lit. i), j) i k) tego artykułu. Pozycji, o których mowa w art. 57 lit. r), nie odejmuje się, jeżeli zostały one ujęte w obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów art. 75 zgodnie z załącznikiem IX część 4.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W sytuacjach nadzwyczajnych właściwe organy mogą zezwolić instytucjom kredytowym na tymczasowo przekroczenie limitów określonych w ust. 1 i 1a.”;

13) podtytuł tytułu V rozdziału 2 sekcji 2 podsekcji 2 „Obliczanie wymogów” otrzymuje brzmienie „Wymogi w zakresie obliczeń i sprawozdawczości”;

14) w art. 74 ust. 2 po pierwszym akapicie dodaje się akapit w brzmieniu:

„Do celów przekazywania tych obliczeń przez instytucje kredytowe właściwe organy stosują, do dnia 31 grudnia 2012 r., jednolite formaty, częstotliwości i terminy przedkładania sprawozdań. Aby to ułatwić, Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego opracowuje wytyczne z myślą o wprowadzeniu we Wspólnocie jednolitego formatu sprawozdań przed dniem 1 stycznia 2012 r. Format sprawozdań jest proporcjonalny do charakteru, zakresu i stopnia złożoności działalności instytucji kredytowych.”;

15) art. 81 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy uznają instytucję ECAI za kwalifikującą się do celów art. 80 jedynie wówczas, gdy są w pełni przekonane, że stosowana przez nią metoda oceny jest zgodna z wymogami obiektywności, niezależności, regularnego przeglądu i przejrzystości, a opracowywana za jej pomocą ocena zdolności kredytowej spełnia wymogi wiarygodności i przejrzystości. Do omawianych celów właściwe organy uwzględniają kryteria techniczne określone w załączniku VI część 2. W przypadku gdy instytucja ECAI jest zarejestrowana jako kredytowa agencja ratingowa zgodnie z rozporządzeniem (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych (*), właściwe organy uznają, że spełnione zostały wymogi obiektywności, niezależności, regularnego przeglądu i przejrzystości w odniesieniu do zawartych w nim metod oceny.

(*) Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 1.”;

16) w art. 87 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. W przypadku gdy ekspozycje w formie przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania spełniają kryteria określone w załączniku VI część 1 ust. 77 i 78, a instytucja kredytowa wie o wszystkich lub o części ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, instytucja kredytowa analizuje wspomniane ekspozycje bazowe, aby obliczyć kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanych strat zgodnie z metodami określonymi w niniejszej podsekcji. Ust. 12 stosuje się do tej części ekspozycji bazowych przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania, których instytucja kredytowa nie jest świadoma lub nie jest wystarczająco świadoma. Ust. 12 stosuje się w szczególności w przypadku, gdyby analiza ekspozycji bazowych w celu obliczenia kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanych strat zgodnie z metodami określonymi w niniejszej podsekcji była nadmiernie uciążliwa dla instytucji kredytowej.

W przypadku gdy instytucja kredytowa nie spełnia warunków pozwalających na stosowanie metod określonych w niniejszej podsekcji w odniesieniu do wszystkich lub części ekspozycji bazowych przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwoty oczekiwanych strat obliczane są zgodnie z następującymi metodami:

a) w przypadku ekspozycji należących do klasy ekspozycji wymienionej w art. 86 ust. 1 lit. e) – zgodnie z metodą określoną w załączniku VII część 1 pkt 19–21;

b) w przypadku wszystkich innych ekspozycji bazowych stosuje się metodę określoną w art. 78–83, z zastrzeżeniem następujących zmian:

(i) w przypadku ekspozycji, którym nadaje się szczególną wagę ryzyka odpowiadającą ekspozycjom bez ratingu lub podlegającym stopniowi jakości kredytowej przynoszącemu najwyższą wagę ryzyka danej klasie ekspozycji, waga ryzyka musi zostać pomnożona przez współczynnik 2, ale nie może być ona wyższa niż 1 250 %;

(ii) w przypadku wszystkich innych ekspozycji waga ryzyka musi zostać pomnożona przez współczynnik 1,1 i musi jej zostać nadana minimalna wartość 5 %.

W przypadku gdy instytucja kredytowa nie jest w stanie, do celów lit. a), dokonać rozróżnienia między ekspozycjami w papierach kapitałowych niepublicznych, ekspozycjami w papierach giełdowych i innymi ekspozycjami kapitałowymi, instytucja traktuje takie ekspozycje jako inne ekspozycje kapitałowe. Bez uszczerbku dla art. 154 ust. 6, jeżeli takie ekspozycje, postrzegane łącznie z innymi ekspozycjami instytucji kredytowej w danej klasie ekspozycji, nie są istotne w rozumieniu

art. 89 ust. 2, wówczas art. 89 ust. 1 tego artykułu może być stosowany pod warunkiem zatwierdzenia przez właściwe organy.”;

b) w ust. 12 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Alternatywnie wobec metody opisanej w pierwszym akapicie, instytucje kredytowe mogą same dokonywać obliczeń lub polegać na obliczeniach i sprawozdaniach stron trzecich dotyczących średnich kwot ekspozycji ważonych ryzykiem w oparciu o ekspozycje bazowe przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, zgodnie z metodami, o których mowa w art. 11 lit. a) i b), pod warunkiem że w należyty sposób zapewniona została prawidłowość obliczeń i sprawozdań.”;

17) art. 89 ust. 1 lit. d) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„d) ekspozycji wobec rządów państw członkowskich oraz ich rządów regionalnych, władz lokalnych i organów administracyjnych, pod warunkiem że:”.

18) art. 97 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy uznają instytucję ECAI za kwalifikującą się do celów ust. 1 niniejszego artykułu jedynie wówczas, gdy stwierdzą, że spełnia ona wymogi określone w art. 81, uwzględniając kryteria techniczne załącznika VI część 2, oraz że może ona wykazać się umiejętnym działaniem w dziedzinie sekurytyzacji, potwierdzonym uznaniem na rynku. W przypadku gdy instytucja ECAI jest zarejestrowana jako kredytowa agencja ratingowa zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1060/2009, właściwe organy uznają, że spełnione zostały wymogi obiektywności, niezależności, regularnego przeglądu i przejrzystości w odniesieniu do zawartych w nim metod oceny.”;

19) w art. 106 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ekspozycje nie obejmują żadnej z następujących pozycji:

- a) w przypadku transakcji walutowych: ekspozycji powstałych w normalnym toku rozliczeń w terminie dwóch dni roboczych po dokonaniu płatności;
- b) w przypadku transakcji kupna lub sprzedaży papierów wartościowych: ekspozycji powstałych w normalnym toku rozliczeń w terminie pięciu dni roboczych po dokonaniu płatności lub dostawie papierów, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej;
- c) w przypadku świadczenia klientom usług transferu środków pieniężnych, łącznie z usługami realizacji zleceń dokonania płatności, rozrachunku i rozliczeń we wszystkich walutach i bankowości korespondencyjnej lub usług w zakresie rozliczeń,

rozrachunków i przechowywania instrumentów finansowych, opóźnione wpływy w formie finansowania i inne ekspozycje wynikające z działalności klienta, które trwają nie dłużej niż do następnego dnia roboczego; lub

- d) w przypadku świadczenia usług transferu środków pieniężnych, łącznie z realizacją zleceń dokonania płatności, usług w zakresie rozrachunków i rozliczeń we wszystkich walutach oraz usług bankowości korespondencyjnej: ekspozycje w ciągu dnia wobec instytucji świadczących te usługi.

Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego określa wytyczne w celu poprawy konwergencji praktyk nadzorczych przy stosowaniu wyłączeń określonych w lit. c) i d).”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. W celu określenia, czy istnieją grupy powiązanych klientów w odniesieniu do ekspozycji, o których mowa w art. 79 ust. 1 lit. m), o) i p), w przypadku gdy istnieje ekspozycja wobec aktywów bazowych, instytucja kredytowa ocenia program, jego ekspozycje bazowe lub oba te elementy. W tym celu instytucja kredytowa ocenia istotę gospodarczą i ryzyko nieodłącznie związane ze strukturą transakcji.”;

20) art. 107 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 107

Do celów obliczania wartości ekspozycji zgodnie z niniejszą sekcją termin »instytucja kredytowa« oznacza również każde przedsiębiorstwo prywatne lub państwowe, łącznie z jego oddziałami, które jest zgodne z definicją »instytucji kredytowej« i posiada zezwolenie wydane w państwie trzecim.”;

21) art. 110 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 110

1. Instytucja kredytowa dostarcza właściwym organom poniższe informacje dotyczące każdej dużej ekspozycji, w tym dużych ekspozycji wyłączonych z zastosowania art. 111 ust. 1:

- a) dane identyfikujące klienta lub grupę powiązanych klientów, wobec których instytucja kredytowa posiada dużą ekspozycję;
- b) wartość ekspozycji przed uwzględnieniem skutków ograniczenia ryzyka kredytowego, jeżeli ma to zastosowanie;
- c) w stosownych przypadkach, rodzaj rzeczywistej lub nierzeczywistej ochrony kredytowej;
- d) wartość ekspozycji po uwzględnieniu skutków ograniczenia ryzyka kredytowego obliczonego do celów art. 111 ust. 1.

W przypadku gdy instytucja kredytowa podlega art. 84–89, należy udostępnić właściwym organom jej 20 największych ekspozycji w ujęciu skonsolidowanym, oprócz ekspozycji wyłączonych ze stosowania art. 111 ust. 1.

2. Państwa członkowskie zapewniają sporządzanie sprawozdań przynajmniej dwa razy w roku. Począwszy od dnia 31 grudnia 2012 r., właściwe organy stosują jednolite formaty, częstotliwości i terminy sprawozdań. Aby to ułatwić, Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego opracowuje wytyczne w celu wprowadzenia we Wspólnocie jednolitego formatu sprawozdań przed dniem 1 stycznia 2012 r. Format sprawozdań jest proporcjonalny do charakteru, zakresu i stopnia złożoności działalności instytucji kredytowych.

3. Państwa członkowskie wymagają, aby instytucje kredytowe analizowały, w możliwym zakresie, swoje ekspozycje wobec emitentów zabezpieczeń, dostawców nierzeczywistej ochrony ryzyka kredytowego i aktywów bazowych zgodnie z art. 106 ust. 3 pod kątem ewentualnych koncentracji oraz, w stosownych przypadkach, podejmowały działania lub przedstawiały sprawozdania właściwym dla nich organom z wszelkich istotnych ustaleń.”;

22) w art. 111 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucja kredytowa nie przyjmuje na siebie ekspozycji, po uwzględnieniu wpływu technik ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 112–117, wobec klienta lub grupy powiązanych klientów, której wartość przekracza 25 % jej funduszy własnych.

W przypadku gdy klient ten jest instytucją lub gdy grupa powiązanych klientów składa się z co najmniej jednej instytucji, wartość ta nie przekracza 25 % funduszy własnych instytucji kredytowej lub 150 mln EUR, w zależności od tego, która z tych wartości jest wyższa, przy założeniu, że suma wartości ekspozycji, po uwzględnieniu wpływu technik ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 112–117, wobec wszystkich powiązanych klientów niebędących instytucjami nie przekracza 25 % funduszy własnych instytucji kredytowej.

W przypadku gdy kwota 150 mln EUR przewyższa 25 % funduszy własnych instytucji kredytowej, wartość ekspozycji po uwzględnieniu wpływu technik ograniczania ryzyka kredytowego zgodnie z art. 112–117 nie przekracza rozsądnego limitu z punktu widzenia funduszy własnych instytucji kredytowej. Limit ten określają instytucje kredytowe zgodnie z zasadami i procedurami, o których mowa w załączniku V pkt 7, w celu uwzględnienia i kontroli ryzyka koncentracji; limit ten nie przekracza 100 % funduszy własnych instytucji kredytowej.

Państwa członkowskie mogą ustalić limit niższy niż 150 mln EUR, o czym informują Komisję.”;

b) skreśla się ust. 2 i 3;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Instytucja kredytowa stale przestrzega odpowiedniego limitu określonego w ust. 1. Jeżeli, w wyjątkowym przypadku, wysokość ekspozycji przewyższa ten limit, wartość ekspozycji jest niezwłocznie zgłaszana właściwym organom, które w uzasadnionych okolicznościach mogą przyznać instytucji kredytowej ograniczony czas, w którym ma ona dostosować się do tego limitu.

W przypadku gdy zastosowanie ma kwota 150 mln EUR, o której mowa w ust. 1, właściwe organy mogą w indywidualnym przypadku zezwolić na przekroczenie limitu 100 % mającego zastosowanie wobec funduszy własnych instytucji kredytowej.”;

23) w art. 112 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, w przypadku gdy na mocy art. 113–117 dozwolone jest uznawanie rzeczywistej lub nierzeczywistej ochrony kredytowej, podlega ona zgodności z wymogami kwalifikowalności i innymi minimalnymi wymogami określonymi w art. 90–93.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Do celów niniejszej sekcji, instytucja kredytowa nie uwzględnia zabezpieczeń, o których mowa w załączniku VIII część 1 pkt 20–22, chyba że jest to dozwolone na mocy art. 115.”;

24) w art. 113 wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się ust. 1 i 2;

b) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„3. Poniższe ekspozycje wyłącza się ze stosowania art. 111 ust. 1.”;

(ii) litery e) i f) otrzymują brzmienie:

„e) pozycje aktywów stanowiące należności od rządów regionalnych lub władz lokalnych państw członkowskich, w przypadku gdy tym należnościom przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 0 %, oraz inne ekspozycje wobec należności od takich rządów regionalnych lub władz lokalnych, lub gwarantowane przez nie, którym przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 0 %;

- f) ekspozycje wobec kontrahentów, o których mowa w art. 80 ust. 7 lub 8, jeśli przypisuje się im zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 0 %; ekspozycje niespełniające tych kryteriów, niezależnie od tego, czy są wyłączone z art. 111 ust. 1, traktuje się jako ekspozycje wobec osoby trzeciej.”;
- (iii) lit. i) otrzymuje brzmienie:
- „i) ekspozycje wynikające z niewykorzystanych zobowiązań kredytowych, które zostały sklasyfikowane jako pozabilansowe pozycje niskiego ryzyka w załączniku II i pod warunkiem że zawarto umowę z klientem lub grupą powiązanych klientów, na mocy której ten instrument może być wykorzystany, wyłącznie jeśli zagwarantowano, że nie spowoduje to przekroczenia limitu mającego zastosowanie na mocy art. 111 ust. 1.”;
- (iv) skreśla się lit. j)–t);
- (v) skreśla się akapit trzeci, czwarty i piąty;
- c) dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „4. Państwa członkowskie mogą całkowicie lub częściowo wyłączyć poniższe ekspozycje ze stosowania art. 111 ust. 1:
- a) obligacje zabezpieczone objęte warunkami załącznika VI część 1 pkt 68, 69 i 70;
- b) pozycje aktywów stanowiące należności od rządów regionalnych lub władz lokalnych państw członkowskich, w przypadku gdy tym należnościom przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 20 %, oraz inne ekspozycje wobec należności od takich rządów regionalnych lub władz lokalnych lub gwarantowane przez nie, którym przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 20 %;
- c) niezależnie od ust. 3 lit. f) niniejszego artykułu, ekspozycje, łącznie z uczestnictwem i innymi typami holdingów, instytucji kredytowej wobec jej przedsiębiorstwa dominującego, wobec innych przedsiębiorstw zależnych w stosunku do tego przedsiębiorstwa dominującego lub wobec własnych przedsiębiorstw zależnych, w zakresie, w jakim przedsiębiorstwa te są objęte nadzorem skonsolidowanym, któremu podlega sama instytucja kredytowa, zgodnie z niniejszą dyrektywą lub z równoważnymi przepisami obowiązującymi w państwie trzecim; ekspozycje niespełniające tych kryteriów, niezależnie od tego, czy są wyłączone z art. 111 ust. 1, traktowane są jako ekspozycje wobec osoby trzeciej;
- d) pozycje aktywów stanowiące należności od i inne ekspozycje, w tym udziały kapitałowe lub inne aktywa finansowe, wobec regionalnych lub centralnych instytucji kredytowych, z którymi dana instytucja kredytowa jest stowarzyszona w sieci zgodnie z przepisami prawnymi lub ustawowymi i które na mocy tych przepisów mają obowiązek przeprowadzać rozliczenia środków wewnątrz sieci;
- e) pozycje aktywów stanowiące należności od i inne ekspozycje wobec instytucji kredytowych podjęte przez instytucje kredytowe działające na zasadach niekonkurencyjnych, udzielające pożyczek w ramach programów legislacyjnych lub ich statutów wspierających określone sektory gospodarki przy pewnej formie nadzoru ze strony rządu i restrykcji w odniesieniu do wykorzystania tych pożyczek, pod warunkiem że wynikają z nich odpowiednie ekspozycje, które są przekazywane beneficjentom za pośrednictwem innych instytucji kredytowych;
- f) pozycje aktywów stanowiące należności od instytucji oraz inne ekspozycje wobec instytucji, pod warunkiem że ekspozycje te nie stanowią funduszy własnych tych instytucji, ich termin zapadalności nie przekracza następnego dnia roboczego i nie są denominowane w jednej z głównych walut handlowych;
- g) pozycje aktywów stanowiące należności od banków centralnych w postaci wymaganych rezerw minimalnych przetrzymywanych w tych bankach centralnych i które są denominowane w ich walutach krajowych;
- h) pozycje aktywów stanowiące należności od rządów centralnych w postaci ustawowych wymogów w zakresie płynności, przetrzymywane w postaci rządowych papierów wartościowych, denominowane i finansowane w ich walutach krajowych, pod warunkiem że za zgodą właściwych organów ocena kredytowa tych rządów centralnych dokonana przez wyznaczoną instytucję ECAI stanowi jakość inwestycyjną;
- i) 50 % pozabilansowych akredytyw dokumentowych umiarkowanego ryzyka i pozabilansowych niewykorzystanych zobowiązań kredytowych umiarkowanego ryzyka, o których mowa w załączniku II, i pod warunkiem zgody ze strony właściwych organów, 80 % gwarancji innych niż gwarancje kredytowe, które posiadają podstawę prawną lub ustawową i są udzielane ich członkom przez fundusze gwarancji wzajemnych posiadające status instytucji kredytowej;
- j) prawnie wymagane gwarancje stosowane przy wypłacie hipotecznemu kredytobiorcy kredytu hipotecznego finansowanego poprzez emisję obligacji hipotecznych przed ostateczną rejestracją hipoteki w księdze wieczystej, pod warunkiem że gwarancja ta nie jest wykorzystywana do zmniejszenia ryzyka przy obliczaniu aktywów ważonych ryzykiem.”;

25) w art. 114 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, do obliczania wartości ekspozycji do celów art. 111 ust. 1 instytucja kredytowa może stosować »w pełni zaktualizowaną wartość ekspozycji«, obliczoną zgodnie z art. 90–93, przy uwzględnieniu ograniczenia ryzyka kredytowego, korekt z tytułu zmienności oraz wszelkich niedopasowań terminów rozliczenia (E*)”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Z zastrzeżeniem ust. 3 niniejszego artykułu, instytucja kredytowa, której zezwolono na stosowanie własnych oszacowań LGD oraz współczynników konwersji dla klas ekspozycji zgodnie z art. 84–89, uzyskuje – o ile jest w stanie oszacować w stopniu zadowalającym właściwe organy wpływ zabezpieczenia finansowego na ekspozycję w oderwaniu od innych aspektów związanych z wartością LGD – pozwolenie na uznawanie omawianego wpływu w obliczaniu wartości ekspozycji do celów art. 111 ust. 1.”;

(ii) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Instytucje kredytowe, które uzyskały zezwolenie na stosowanie własnych oszacowań LGD oraz współczynników konwersji dla klas ekspozycji zgodnie z art. 84–89 i które nie obliczają wartości własnych ekspozycji zgodnie z metodą opisaną w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, mogą stosować kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych lub metodę określoną w art. 117 ust. 1 lit. b) do obliczania wartości ekspozycji.”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Instytucja kredytowa, która stosuje kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych lub której udzielono pozwolenia na stosowanie metody opisanej w ust. 2 niniejszego artykułu do obliczania wartości ekspozycji do celów art. 111 ust. 1, prowadzi okresowe testy skrajnych warunków koncentracji ryzyka kredytowego, obejmujące również możliwą do zrealizowania wartość przyjętych zabezpieczeń.”;

(ii) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy test warunków skrajnych wykaże niższą możliwą wartość realizacji przyjętego zabezpieczenia niż wartość dopuszczalna zgodnie z kompleksową metodą ujmowania zabezpieczeń finansowych lub metodą opisaną w ust. 2 niniejszego artykułu, stosownie do przypadku, wówczas należy odpowiednio zmniejszyć wartość uznawanego zabezpieczenia przy obliczaniu wartości ekspozycji do celów art. 111 ust. 1.”;

(iii) w akapicie piątym lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zasady i procedury na wypadek, gdy test warunków skrajnych wykazuje niższą możliwą wartość realizacji przyjętego zabezpieczenia niż wartość uwzględniana przy stosowaniu kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych lub metody opisanej w ust. 2; oraz”;

d) skreśla się ust. 4;

26) art. 115 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 115

1. Do celów niniejszej sekcji, instytucja kredytowa może obniżyć wartość ekspozycji do 50 % wartości danej nieruchomości mieszkalnej, o ile zostanie spełniony jeden z poniższych warunków:

- a) ekspozycja jest zabezpieczona hipoteką na nieruchomości mieszkalnej lub udziałami w fińskich przedsiębiorstwach mieszkaniowych działających zgodnie z fińską ustawą o przedsiębiorstwach mieszkaniowych z 1991 r. lub późniejszymi odpowiadającymi jej aktami prawnymi;
- b) ekspozycja dotyczy transakcji leasingowej, na mocy której leasingodawca zachowuje pełny tytuł własności do nieruchomości mieszkalnej będącej przedmiotem transakcji dopóty, dopóki leasingobiorca nie zrealizuje posiadanej opcji kupna.

Wartość nieruchomości wyliczana jest, w sposób zadowalający dla właściwych organów, na podstawie ostrożnych standardów wyceny ustanowionych przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi. W przypadku nieruchomości mieszkalnych wycenę przeprowadza się przynajmniej raz na trzy lata.

Do celów niniejszego ustępu stosuje się wymogi określone w załączniku VIII część 2 pkt 8 oraz w załączniku VIII część 3 pkt 62–65.

»Nieruchomość mieszkalna« oznacza miejsce zamieszkania przeznaczone do zamieszkiwania lub oddania w najem przez właściciela.

2. Do celów niniejszej sekcji, instytucja kredytowa może obniżyć wartość ekspozycji do 50 % wartości danej nieruchomości komercyjnej, tylko jeżeli zainteresowane właściwe organy w państwie członkowskim, w którym znajduje się dana nieruchomość komercyjna, zezwolą, aby poniższe ekspozycje otrzymały zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka równą 50 %:

- a) ekspozycje zabezpieczone hipotekami na biurach lub innych nieruchomościach komercyjnych lub zabezpieczone udziałami w fińskich przedsiębiorstwach mieszkaniowych, działających zgodnie z fińską ustawą o przedsiębiorstwach mieszkaniowych z 1991 r. lub późniejszymi odpowiadającymi jej aktami prawnymi, w odniesieniu do biur lub innych nieruchomości komercyjnych; lub
- b) ekspozycje związane z transakcjami najmu nieruchomości dotyczącymi biur lub innych nieruchomości komercyjnych.

Wartość nieruchomości wyliczana jest, w sposób zadowalający dla właściwych organów, na podstawie ostrożnych standardów wyceny ustanowionych na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych.

Nieruchomość komercyjna jest wykończona, wynajęta i przynosi odpowiedni przychód z czynszu.”;

27) skreśla się art. 116;

28) w art. 117 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy ekspozycja wobec klienta jest zabezpieczona gwarancją strony trzeciej lub zabezpieczeniem wydanym przez stronę trzecią, instytucja kredytowa może:

- a) traktować część ekspozycji, która jest zabezpieczona gwarancją, jako ekspozycję ponoszoną w stosunku do gwaranta, a nie do klienta, pod warunkiem że niezabezpieczonej ekspozycji wobec gwaranta przypisana byłaby taka sama lub niższa waga ryzyka w stosunku do wagi ryzyka niezabezpieczonej ekspozycji wobec klienta zgodnie z art. 78–83;
- b) traktować część ekspozycji zabezpieczonej wartością rynkową uznanego zabezpieczenia jako ponoszoną w stosunku do strony trzeciej, a nie do klienta, o ile taka ekspozycja jest zabezpieczona zabezpieczeniem i pod warunkiem że zabezpieczonej części ekspozycji zostałaby przypisana taka sama lub niższa waga ryzyka w stosunku do wagi ryzyka niezabezpieczonej ekspozycji wobec klienta zgodnie z art. 78–83.

Instytucja kredytowa nie stosuje metody, o której mowa w akapicie pierwszym lit. b), w przypadku gdy zachodzi niedopasowanie pomiędzy terminem rozliczenia ekspozycji a terminem rozliczenia ochrony.

Do celów niniejszej sekcji, instytucja kredytowa może stosować zarówno kompleksową metodę ujmowania zabezpieczeń finansowych, jak i metodę opisaną w akapicie pierwszym lit. b) tylko w przypadku, gdy dopuszcza się stosowanie zarówno kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych, jak i uproszczonej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych do celów art. 75 lit. a).”;

b) w ust. 2 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy instytucja kredytowa stosuje ust. 1 lit. a).”;

29) skreśla się art. 119;

30) w rozdziale 2 dodaje się sekcję w brzmieniu:

„Sekcja 7

Ekspozycje na przetransferowane ryzyko kredytowe

Artykuł 122a

1. Instytucja kredytowa inna niż jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca jest ekspozycjonowana na ryzyko kredytowe pozycji sekurytyzacyjnej zaliczonej do portfela handlowego lub niehandlowego, tylko

jeżeli jednostka inicjująca, jednostka sponsorująca lub pierwotny kredytodawca wyraźnie ujawnili instytucji kredytowej, że będą utrzymywać na bieżąco istotny interes gospodarczy netto, który w żadnym przypadku nie będzie mniejszy niż 5 %.

Na potrzeby niniejszego artykułu »utrzymanie interesu gospodarczego netto« oznacza:

- a) utrzymanie wartości nominalnej nie mniejszej niż 5 % każdej transzy odsprzedanej lub przekazanej inwestorom;
- b) w przypadku sekurytyzacji ekspozycji odnawialnych, utrzymanie przez jednostkę inicjującą udziału wynoszącego co najmniej 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji;
- c) utrzymanie przypadkowo wybranych ekspozycji wynoszących nie mniej niż 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji, jeżeli w przeciwnym wypadku ekspozycje takie zostałyby sekurytyzowane w sekurytyzacji, pod warunkiem że ilość potencjalnie sekurytyzowanych ekspozycji jest pierwotnie nie mniejsza niż 100; lub
- d) utrzymanie transzy pierwszej straty oraz, w razie konieczności, innych transzy o takim samym lub wyższym profilu ryzyka niż transze przekazane lub sprzedane inwestorom i których termin rozliczenia nie jest wcześniejszy niż transzy przekazanych lub sprzedanych inwestorom, tak aby wartość utrzymania wynosiła ogółem nie mniej niż 5 % wartości nominalnej sekurytyzowanych ekspozycji.

Interes gospodarczy netto oblicza się w momencie początkowym i utrzymuje na bieżąco. Nie stosuje się wobec niego żadnych metod ograniczania ryzyka kredytowego ani pozycji krótkich, ani innych instrumentów zabezpieczających. Interes gospodarczy netto określa się na podstawie wartości referencyjnej pozycji pozabilansowych.

Do celów niniejszego artykułu »na bieżąco« oznacza, że utrzymane pozycje, interes lub ekspozycje nie są zabezpieczane ani odsprzedawane.

Do poszczególnych sekurytyzacji nie stosuje się wielokrotności wymogów dotyczących utrzymania.

2. W przypadku gdy dominująca instytucja kredytowa w UE lub finansowa spółka holdingowa w UE lub jedno z jej przedsiębiorstw zależnych, jako jednostka inicjująca lub jednostka sponsorująca, sekurytyzuje ekspozycje z kilku instytucji kredytowych, firm inwestycyjnych lub innych instytucji finansowych objętych zakresem nadzoru skonsolidowanego, wymóg, o którym mowa w ust. 1, może zostać spełniony na podstawie skonsolidowanej sytuacji powiązanej dominującej instytucji kredytowej w UE lub finansowej spółki holdingowej w UE. Niniejszy ustęp ma zastosowanie tylko w przypadku, gdy instytucje kredytowe, przedsiębiorstwa inwestycyjne lub instytucje finansowe, które utworzyły sekurytyzowane ekspozycje, zobowiązały się do przestrzegania wymogów określonych w ust. 5 oraz do terminowego dostarczania jednostce inicjującej lub jednostce sponsorującej i dominującej instytucji kredytowej w UE lub finansowej spółce holdingowej w UE informacji potrzebnych do spełnienia wymogów, o których mowa w ust. 7.

3. Ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy sekurytyzowane ekspozycje stanowią należności lub należności warunkowe od następujących podmiotów lub są w pełni, bezwarunkowo i nieodwołalnie przez nie gwarantowane:

- a) rządów centralnych lub banków centralnych;
- b) rządów regionalnych, władz lokalnych lub podmiotów sektora publicznego państw członkowskich;
- c) instytucji, którym przypisuje się zgodnie z art. 78–83 wagę ryzyka 50 % lub mniej; lub
- d) wielostronnych banków rozwoju.

Ust. 1 nie ma zastosowania do:

- a) transakcji opartych na jasnym, przejrzystym i dostępnym indeksie, w którym stosowne podmioty referencyjne są takie same jak podmioty tworzące indeks podmiotów będący w szerokim obrocie lub są innymi zbywalnymi papierami wartościowymi różnymi od pozycji sekurytyzacyjnych; lub
- b) pożyczek konsorcjalnych, wierzytelności nabytych lub swapów ryzyka kredytowego, jeśli instrumenty te nie są używane do »przetwarzania« lub zabezpieczania sekurytyzacji objętego ust. 1.

4. Zarówno przed dokonaniem inwestycji, jak i – w stosownych przypadkach – po jej dokonaniu, instytucje kredytowe są w stanie wykazać przed właściwymi organami dla każdej ze swoich poszczególnych pozycji sekurytyzacyjnych, że posiadają kompleksowe i zglobne zrozumienie formalnych zasad polityki i procedur oraz że wdrożyły takie formalne zasady polityki i procedury stosowne do posiadanego portfela handlowego i niehandlowego oraz współmierne do profilu ryzyka swoich inwestycji w pozycje sekurytyzowane w celu analizowania i rejestrowania:

- a) informacji ujawnionych na mocy ust. 1 przez jednostki inicjujące lub jednostki sponsorujące w celu określenia interesu gospodarczego netto, który utrzymują na bieżąco w sekurytyzacji;
- b) charakterystyki ryzyka danej pozycji sekurytyzacyjnej;
- c) charakterystyki ryzyka ekspozycji stanowiących bazę pozycji sekurytyzacyjnej;
- d) reputacji i dotychczas poniesionych strat przez jednostki inicjujące lub jednostki sponsorujące w związku z wcześniejszymi sekurytyzacjami w odpowiednich klasach ekspozycji stanowiących bazę pozycji sekurytyzacyjnej;
- e) oświadczeń złożonych przez jednostki inicjujące lub sponsorujące lub przez ich przedstawicieli lub doradców i ujawnionych przez nich informacji w kwestii dochowania przez nie należytej staranności w odniesieniu do sekurytyzowanych ekspozycji, oraz w stosownym przypadku w kwestii jakości zabezpieczenia sekurytyzowanych ekspozycji;
- f) w stosownych przypadkach, metodologii i koncepcji, na których opiera się wycena zabezpieczenia wspierającego sekurytyzowane ekspozycje, oraz zasad polityki przyjętych przez jednostkę inicjującą lub jednostkę

sponsorującą w celu zapewnienia niezależności rzeczoznawcy; oraz

- g) wszystkich cech strukturalnych sekurytyzacji, które mogą mieć istotny wpływ na wyniki pozycji sekurytyzacyjnych instytucji kredytowej.

Instytucje kredytowe regularnie przeprowadzają własne testy skrajnych warunków stosownie do swoich pozycji sekurytyzacyjnych. W tym celu instytucje kredytowe mogą opierać się na modelach finansowych opracowanych przez ECAI, pod warunkiem że instytucje kredytowe mogą wykazać, na żądanie, że przed dokonaniem inwestycji potwierdziły z należytą starannością istotne założenia modelu i jego strukturę oraz zrozumiały metodologię, założenia i wyniki.

5. Instytucje kredytowe niebędące jednostkami inicjującymi, jednostkami sponsorującymi lub pierwotnymi kredytodawcami ustalają formalne procedury stosowne do ich portfela handlowego i niehandlowego oraz współmierne do profilu ryzyka ich inwestycji w pozycje sekurytyzacyjne w celu bieżącego i terminowego monitorowania informacji na temat wyników ekspozycji stanowiących bazę ich pozycji sekurytyzacyjnych. W stosownych przypadkach procedury te obejmują typ ekspozycji, udział procentowy pożyczek przeterminowanych powyżej 30, 60 i 90 dni, częstość niewykonania zobowiązań, częstość przedpłat, pożyczki postawione w stan natychmiastowej wymagalności, rodzaj zabezpieczenia i w czym jest posiadaniu, oraz rozkład częstości punktowych ocen zdolności kredytowej lub inne środki oceny wiarygodności kredytowej odnoszące się do wszystkich ekspozycji bazowych, dywersyfikację sektorową i geograficzną, rozkład częstości współczynnika pokrycia należności zabezpieczeniem w przedziałach ułatwiających odpowiednią analizę wrażliwości. W przypadku gdy ekspozycje bazowe są same w sobie pozycjami sekurytyzacyjnymi, instytucje kredytowe dysponują informacjami określonymi w niniejszym akapicie dotyczącymi nie tylko bazowych transzy sekurytyzacji, takimi jak nazwa emitenta i jakość kredytu, ale również dotyczącymi cech i wyników puli stanowiących bazę tych transzy sekurytyzacji.

Instytucje kredytowe posiadają dogłębne zrozumienie wszystkich cech strukturalnych transakcji sekurytyzacyjnych, które mogą mieć istotny wpływ na wyniki ich ekspozycji wobec transakcji, takich jak umowy w systemie kaskadowym, mechanizmy wyzwalające efekt kaskady, wsparcie jakości kredytowej, wsparcie płynności, mechanizmy wyzwalania wartości rynkowej oraz odnoszące się do konkretnej transakcji definicje niewykonania zobowiązania.

W przypadku niespełnienia w jakimkolwiek istotnym zakresie wymogów określonych w ust. 4, 7 i w niniejszym ustępie w wyniku zaniedbania lub zaniechania ze strony instytucji kredytowej państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ nałożył proporcjonalną dodatkową wagę ryzyka w wysokości nie mniejszej niż 250 % wagi ryzyka (maksymalnie do wysokości 1 250 %), która z zastrzeżeniem niniejszego ustępu miałaby zastosowanie do odnośnych pozycji sekurytyzacyjnych na mocy części 4 załącznika IX, oraz aby progresywnie podwyższał wagę ryzyka w przypadku każdego kolejnego naruszenia przepisów dotyczących należytej staranności. Właściwe organy uwzględniają wyłączenia w przypadku niektórych sekurytyzacji, przewidziane w ust. 3, poprzez zmniejszenie wagi ryzyka, którą w przeciwnym wypadku nałożyłyby na mocy niniejszego artykułu w odniesieniu do sekurytyzacji, do której zastosowanie ma ust. 3.

6. Instytucje kredytowe będące jednostkami sponsorującymi i inicjującymi stosują w stosunku do ekspozycji, które mają zostać poddane sekurytyzacji, te same solidne i ściśle zdefiniowane kryteria przyznawania kredytu, zgodne z wymogami ust. 3 załącznika V, jakie stosują do ekspozycji, które utrzymują w swoich portfelach. W tym celu instytucje kredytowe będące jednostkami inicjującymi i sponsorującymi stosują te same procedury zatwierdzania oraz, w stosownych przypadkach, zmiany, odnawiania i refinansowania kredytów. Instytucje kredytowe stosują również te same standardy badania udziałów w lub zakupów papierów wartościowych z emisji sekurytyzacyjnych nabytych od osób trzecich, zarówno gdy udziały lub zakupy te są utrzymywane w ich portfelach handlowych, jak i w portfelach niehandlowych.

W przypadku niespełnienia wymogów określonych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu instytucja kredytowa będąca jednostką inicjującą nie stosuje art. 95 ust. 1 i ta instytucja kredytowa będąca jednostką inicjującą nie uzyskuje zezwolenia na wyłączenie sekurytyzowanych ekspozycji z obliczeń dotyczących wymogów kapitałowych obowiązujących ją na mocy niniejszej dyrektywy.

7. Instytucje kredytowe będące jednostkami sponsorującymi i inicjującymi przekazują inwestorom informacje na temat poziomu ich zobowiązań na mocy ust. 1 w celu utrzymania interesu gospodarczego netto w sekurytyzacji. Instytucje kredytowe będące jednostkami sponsorującymi i inicjującymi zapewniają, by potencjalni inwestorzy mieli w każdej chwili dostęp do faktycznie istotnych danych na temat jakości kredytowej i wyników poszczególnych ekspozycji bazowych, przepływów pieniężnych oraz zabezpieczeń wspierających ekspozycję sekurytyzacyjną, jak również informacji koniecznych do przeprowadzenia kompleksowych i świadomych testów skrajnych warunków w zakresie przepływów pieniężnych i wartości zabezpieczeń wspierających ekspozycje bazowe. W tym celu »faktycznie istotne dane« określone są w dniu sekurytyzacji, a w stosownych przypadkach z uwagi na charakter sekurytyzacji – po tym dniu.

8. Ust. 1–7 stosuje się do nowych sekurytyzacji emitowanych w dniu 1 stycznia 2011 r. lub po tym dniu. Ust. 1–7 stosuje się po dniu 31 grudnia 2014 r. do istniejących sekurytyzacji, w przypadku gdy nowe ekspozycje bazowe są do nich dodawane lub zamieniane po tej dacie. Właściwe organy mogą podjąć decyzję o tymczasowym zawieszeniu wymogów, o których mowa w ust. 1 i 2, w okresach ogólnorynkowych napięć związanych z ryzykiem utraty płynności.

9. Właściwe organy ujawniają następujące informacje:

- a) ogólne kryteria i metody przyjęte w celu dokonania przeglądu zgodności z ust. 1–7 – do dnia 31 grudnia 2010 r.;
- b) bez uszczerbku dla przepisów rozdziału 1 sekcja 2 – podsumowanie wyniku kontroli nadzorczej oraz opis środków nałożonych w przypadkach niezgodności z ust. 1–7 rozpoznawanych corocznie, od dnia 31 grudnia 2011 r.

Wymóg określony w niniejszym ustępie obowiązuje z zastrzeżeniem art. 144 akapit drugi.

10. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego przedstawia Komisji coroczne sprawozdanie dotyczące zgodności właściwych organów z niniejszym artykułem. Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego przygotowuje wytyczne dotyczące konwergencji praktyk nadzorczych w odniesieniu do niniejszego artykułu, obejmujące środki podejmowane w przypadku naruszenia zasad należytej staranności i obowiązków związanych z zarządzaniem ryzykiem.”;

31) w art. 129 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) planowanie i koordynacja działań nadzorczych w sytuacjach normalnych, również w odniesieniu do działań przewidzianych w art. 123, 124, 136 w rozdziale 5 i załączniku V we współpracy z właściwymi organami, których to dotyczy;

c) planowanie i koordynacja działań nadzorczych we współpracy z właściwymi organami, których to dotyczy, a gdy zajdzie taka konieczność – z bankami centralnymi, w czasie przygotowań do sytuacji nadzwyczajnych i podczas nich, w tym gdy zaistnieje niekorzystny rozwój sytuacji w instytucjach kredytowych lub na rynkach finansowych, z wykorzystaniem, o ile jest to możliwe, istniejących określonych kanałów komunikacji w celu usprawnienia zarządzania w sytuacji kryzysowej.

Planowanie i koordynacja działań nadzorczych, o których mowa w lit. c), obejmuje środki szczególne, o których mowa w art. 132 ust. 3 lit. b), przygotowywanie wspólnych ocen, wprowadzanie planów awaryjnych i informowanie opinii publicznej.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany i właściwe organy odpowiedzialne za nadzór przedsiębiorstw zależnych od unijnej dominującej instytucji kredytowej lub od unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej w państwie członkowskim podejmują wszelkie starania, aby podjąć wspólną decyzję w sprawie stosowania art. 123 i 124 w celu określenia właściwego poziomu skonsolidowanych funduszy własnych tej grupy w odniesieniu do jej sytuacji finansowej i profilu ryzyka oraz poziomu funduszy własnych wymaganego do stosowania art. 136 ust. 2 w stosunku do każdego podmiotu w ramach grupy bankowej i w ujęciu skonsolidowanym.

Wspólną decyzję podejmuje się w terminie czterech miesięcy po dostarczeniu pozostałym właściwym organom sprawozdania zawierającego ocenę ryzyka grupy zgodnie z art. 123 i 124 przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany. Wspólna decyzja należyście uwzględnia ocenę ryzyka przedsiębiorstw zależnych przeprowadzoną przez właściwe organy zgodnie z art. 123 i 124.

Wspólna decyzja przedstawiona jest w dokumencie zawierającym w pełni uzasadnioną decyzję, która zostaje przedłożona dominującej instytucji kredytowej w UE przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany. W przypadku braku porozumienia organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany, na wniosek jednego z pozostałych zainteresowanych właściwych organów, konsultuje się z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany może konsultować się z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego z własnej inicjatywy.

W przypadku gdy właściwe organy nie podejmą tego typu wspólnej decyzji w terminie czterech miesięcy, decyzję o zastosowaniu art. 123 i 124 oraz art. 136 ust. 2 podejmuje w ujęciu skonsolidowanym organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany po należyтым uwzględnieniu oceny ryzyka przedsiębiorstw zależnych przeprowadzonej przez właściwe organy.

Decyzję o zastosowaniu art. 123 i 124 oraz art. 136 ust. 2 podejmują właściwe organy odpowiedzialne za nadzór przedsiębiorstw zależnych od dominującej instytucji kredytowej w UE lub od dominującej finansowej spółki holdingowej w UE w ujęciu indywidualnym lub subskonsolidowanym po należyтым rozpatrzeniu opinii i zastrzeżeń wyrażonych przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany.

Decyzje przedstawiane są w dokumencie zawierającym w pełni uzasadnioną decyzję i uwzględniają ocenę ryzyka, opinie i zastrzeżenia pozostałych właściwych organów wyrażone w okresie czterech miesięcy. Dokument zostaje przedłożony przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany wszystkim zainteresowanym właściwym organom oraz dominującej instytucji kredytowej w UE.

W przypadku gdy przeprowadzono konsultacje z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego, wszystkie właściwe organy biorą pod uwagę takie zalecenia i wyjaśniają wszelkie istotne odstępstwa od tych zaleceń.

Wspólna decyzja, o której mowa w akapicie pierwszym, i decyzje podjęte przez właściwe organy w przypadku braku wspólnej decyzji uznawane są za rozstrzygające i stosowane przez właściwe organy w zainteresowanych państwach członkowskich.

Wspólna decyzja, o której mowa w akapicie pierwszym, i każda decyzja podjęta w przypadku braku wspólnej decyzji zgodnie z akapitem czwartym i piątym, są corocznie aktualizowane lub, w wyjątkowych przypadkach, gdy właściwy organ odpowiedzialny za nadzór przedsiębiorstw zależnych od dominującej instytucji kredytowej w UE lub od dominującej finansowej spółki holdingowej w UE zwraca się do organu odpowiedzialnego za nadzór skonsolidowany z pisemnym i w pełni uzasadnionym wnioskiem o aktualizację decyzji dotyczącej stosowania art. 136 ust. 2. W tym ostatnim przypadku aktualizacja może być dokonana w ujęciu dwustronnym przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany oraz właściwy organ składający wniosek.

Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego opracowuje wytyczne służące konwergencji praktyk nadzorczych w zakresie procesu podejmowania wspólnej decyzji, o którym mowa w niniejszym ustępie, oraz w zakresie stosowania art. 123, art. 124 i art. 136 ust. 2 w celu ułatwienia podejmowania wspólnych decyzji.”;

32) art. 130 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W razie wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej, w tym gdy zaistnieje niekorzystny rozwój sytuacji na rynkach finansowych, co może zagrozić płynności rynkowej i stabilności systemu finansowego w jednym z państw członkowskich, w którym przedsiębiorstwa należące do grupy uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności lub w którym ustanowiono istotne oddziały, o których mowa w art. 42a, organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany, z zastrzeżeniem rozdziału 1 sekcji 2, zawiadamia o tym w najkrótszym możliwym terminie organy, o których mowa w art. 49 akapit czwarty i w art. 50, oraz przekazuje wszystkie informacje mające zasadnicze znaczenie przy realizacji ich zadań. Obowiązki te mają zastosowanie w stosunku do wszystkich właściwych organów na mocy art. 125 i 126 oraz do właściwego organu określonego w art. 129 ust. 1.

Jeżeli organ, o którym mowa w art. 49 akapit czwarty, uzyskuje wiedzę o sytuacji opisanej w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zawiadamia o tym w najkrótszym możliwym terminie organy, o których mowa w art. 125 i 126.

W przypadku gdy jest to możliwe, właściwy organ i organ, o którym mowa w art. 49 akapit czwarty, wykorzystują wszystkie istniejące określone kanały komunikacji.”;

33) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 131a

1. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany ustanawia kolegia organów nadzoru w celu ułatwienia realizacji zadań, o których mowa w art. 129 i art. 130 ust. 1, oraz z zastrzeżeniem wymogów poufności określonych w ust. 2 niniejszego artykułu i zgodnie z prawem wspólnotowym, zapewnia w stosownych przypadkach odpowiednią koordynację i współpracę z odnośnymi właściwymi organami krajów trzecich.

Kolegia organów nadzoru opracowują ramy działania dla organu odpowiedzialnego za nadzór skonsolidowany i dla pozostałych zainteresowanych właściwych organów potrzebne do realizacji następujących zadań:

- a) wymiany informacji;
- b) akceptacji, w stosownych przypadkach, powierzania zadań na zasadzie dobrowolności i delegowania obowiązków na zasadzie dobrowolności;
- c) określania programów nadzoru na podstawie oceny ryzyka grupy zgodnie z art. 124;
- d) zwiększenia efektywności nadzoru poprzez wyeliminowanie powielających się wymogów nadzorczych, włącznie z tymi, które dotyczą wniosków o dostarczenie informacji, o których mowa w art. 130 ust. 2 i art. 132 ust. 2;

- e) konsekwentnego stosowania wymogów ostrożnościowych na mocy niniejszej dyrektywy w stosunku do wszystkich podmiotów w ramach grupy bankowej, bez uszczerbku dla opcji i swobody działania przewidzianych w przepisach wspólnotowych;
- f) stosowania art.129 ust. 1 lit. c), uwzględniając pracę wykonywaną przez inne fora utworzone w tym obszarze.

Właściwe organy uczestniczące w kolegiach organów nadzoru ściśle współpracują między sobą. Wymogi poufności na mocy rozdziału 1 sekcja 2 nie uniemożliwiają właściwym organom wymiany informacji poufnych w ramach kolegiów organów nadzoru. Ustanowienie i funkcjonowanie kolegiów organów nadzoru nie wpływa na prawa i obowiązki właściwych organów wynikające z niniejszej dyrektywy.

2. Ustanowienie i funkcjonowanie kolegiów przebiega na podstawie pisemnych ustaleń, o których mowa w art. 131, określonych przez organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany po przeprowadzeniu konsultacji z zainteresowanymi właściwymi organami.

Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego opracowuje wytyczne dotyczące działalności operacyjnej kolegiów, w tym w odniesieniu do art. 42a ust. 3.

W kolegiach organów nadzoru mogą uczestniczyć właściwe organy odpowiedzialne za nadzór przedsiębiorstw zależnych od dominującej instytucji kredytowej w UE lub od dominującej finansowej spółki holdingowej w UE i właściwe organy państwa przyjmującego, w którym ustanowiono istotne oddziały, o których mowa w art. 42a, w stosowanych przypadkach banki centralne oraz, w stosownych przypadkach i z zastrzeżeniem wymogów poufności równoważnych – zdaniem wszystkich właściwych organów – wymogom określonym w sekcji 2 rozdział 1, właściwe organy państw trzecich.

Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany przewodniczy posiedzeniom kolegium i podejmuje decyzje o tym, które właściwe organy uczestniczą w posiedzeniach lub działaniach kolegium. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany z wyprzedzeniem powiadamia w sposób pełny wszystkich członków kolegium o organizacji takich posiedzeń, głównych zagadnieniach, które należy omówić, i działaniach, które należy przeanalizować. Organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany także powiadamia w sposób pełny i terminowy wszystkich członków kolegium o działaniach podjętych w trakcie tych posiedzeń lub o wprowadzonych środkach.

W decyzji organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany uwzględnia zasadność – dla tych organów – działania nadzorczego, które ma zostać zaplanowane lub skoordynowane, w szczególności ewentualny wpływ na stabilność systemów finansowych w zainteresowanych państwach członkowskich, o których mowa w art. 40 ust. 3, i na obowiązki, o których mowa w art. 42a ust. 2.

Z zastrzeżeniem wymogów poufności wynikających z rozdziału 1 sekcji 2, organ odpowiedzialny za nadzór skonsolidowany informuje Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego o działaniach kolegium organów nadzoru, w tym o sytuacjach nadzwyczajnych, oraz przekazuje Komitetowi wszystkie informacje, które są szczególnie istotne w kontekście konwergencji w zakresie nadzoru.”;

34) w art. 132 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 lit. d) odesłanie do art. 136 zastępuje się odesłaniem do art. 136 ust. 1;
- b) w ust. 3 lit. d) odesłanie do art. 136 zastępuje się odesłaniem do art. 136 ust. 1;

35) w art. 150 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 lit. k) i l) otrzymują brzmienie:
  - „k) lista i klasyfikacja pozycji pozabilansowych w załącznikach II i IV;
  - l) dostosowanie przepisów w załącznikach III i V–XII w celu uwzględnienia nowych zjawisk zachodzących na rynkach finansowych (w szczególności związanych z nowymi produktami finansowymi) lub w standardach lub wymogach rachunkowości, które uwzględniają wymogi określone w prawie wspólnotowym lub ze względu na konwergencję praktyk nadzorczych.”;
- b) ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:
  - „c) objaśnienia wyłączeń przewidzianych w art. 113.”;

36) art. 153 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Do dnia 31 grudnia 2015 r. przy obliczaniu kwot ekspozycji ważonych ryzykiem do celów załącznika VI część 1 pkt 4 w odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych państw członkowskich lub banków centralnych denominowanych i finansowanych w walucie krajowej państwa członkowskiego stosowana jest ta sama waga ryzyka, która byłaby przypisana do takich ekspozycji denominowanych i finansowanych w ich walucie krajowej.”;

37) w art. 154 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„8. Instytucje kredytowe, które nie spełniają limitów określonych w art. 66 ust. 1a do dnia 31 grudnia 2010 r., opracowują strategie i procesy dotyczące podjęcia środków koniecznych do rozwiązania tej sytuacji przed upływem terminów określonych w ust. 9 niniejszego artykułu.

Środki te poddawane są przeglądowi na mocy art. 124.

9. Instrumenty, które do dnia 31 grudnia 2010 r. zgodnie z prawem krajowym były uznawane za równoważne z pozycjami, o których mowa w art. 57 lit. a), b) i c), ale nie wchodzą w zakres art. 57 lit. a) lub nie spełniają kryteriów określonych w art. 63a, uznawane są za wchodzące w zakres art. 57 lit. ca) do dnia 31 grudnia 2040 r., z zastrzeżeniem następujących ograniczeń:

- a) do 20 % sumy łącznej pozycji określonych w art. 57 lit. a)–ca) pomniejszonej o sumę łączną pozycji określonych w art. 57 lit. i), j) i k) w okresie od 10 do 20 lat po dniu 31 grudnia 2010 r.;
- b) do 10 % sumy łącznej pozycji określonych w art. 57 lit. a)–ca) pomniejszonej o sumę łączną pozycji określonych w art. 57 lit. i), j) i k) w okresie od 20 do 30 lat po dniu 31 grudnia 2010 r.

Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego monitoruje, do dnia 31 grudnia 2010 r., emisję tych instrumentów.

10. Do celów sekcji 5, pozycje aktywów stanowiące należności od instytucji i inne ekspozycje wobec instytucji powstałe przed dniem 31 grudnia 2009 r. nadal traktowane są w taki sam sposób, jaki stosuje się zgodnie z art. 115 ust. 2 i art. 116, ponieważ istniały one przed dniem 7 grudnia 2009 r., nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2012 r.

11. Do dnia 31 grudnia 2012 r. okres, o którym mowa w art. 129 ust. 3, wynosi sześć miesięcy.”;

38) art. 156 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 156

Komisja, we współpracy z państwami członkowskimi, oraz przy uwzględnieniu wkładu Europejskiego Banku Centralnego, okresowo monitoruje, czy niniejsza dyrektywa, traktowana jako całość, wraz z dyrektywą 2006/49/WE, wywołuje istotne skutki w zakresie cyklu gospodarczego, oraz w świetle tego badania rozważa, czy uzasadnione są środki zaradcze.

Na podstawie tej analizy i przy uwzględnieniu wkładu Europejskiego Banku Centralnego Komisja sporządza co dwa lata sprawozdanie i przedstawia je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, wraz z odpowiednimi propozycjami. Przy sporządzaniu sprawozdania brany jest odpowiednio pod uwagę wkład kredytobiorców i kredytodawców.

Do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja dokona całościowego przeglądu niniejszej dyrektywy w celu wyjścia naprzeciw potrzebie lepszej analizy i rozwiązania makroostrożnościowych problemów, włącznie ze zbadaniem:

- a) środków łagodzących wzrosty i spadki w cyklu koniunkturalnym, w tym konieczności tworzenia przez instytucje kredytowe w okresie dobrej koniunktury buforów przeciwdziałających cykliczności, które można wykozystać w czasie jej spadku;
- b) przesłanek leżących u podstaw obliczenia wymogów kapitałowych w niniejszej dyrektywie; oraz

- c) środków uzupełniających do wymogów oceny ryzyka wobec instytucji kredytowych, aby wspomóc ograniczanie wzrostu presji w systemie bankowym.

Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z powyższych kwestii wraz z odpowiednimi wnioskami.

Komisja niezwłocznie, a w każdym razie do dnia 31 grudnia 2009 r., przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie konieczności dalszej reformy systemu nadzoru, w tym odpowiednich artykułów niniejszej dyrektywy, i występuje ze stosownym wnioskiem legislacyjnym zgodnie z procedurą mającą zastosowanie na mocy Traktatu.

Do dnia 1 stycznia 2011 r. Komisja dokonuje przeglądu postępów dokonanych przez Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego w zakresie jednolitych formatów, częstotliwości i terminów przedkładania sprawozdań, o których mowa w art. 74 ust. 2. W świetle tego przeglądu Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie stosowne sprawozdanie.

Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja dokonuje przeglądu i sporządza sprawozdanie na temat stosowania niniejszej dyrektywy, ze szczególnym uwzględnieniem wszystkich aspektów art. 68–73, art. 80 ust. 7, art. 80 ust. 8, oraz jej stosowania do finansowania w formie mikrokredytów, a także przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z wszelkimi odpowiednimi wnioskami.

Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja dokonuje przeglądu i sporządza sprawozdanie na temat stosowania art. 113 ust. 4, obejmujące kwestię, czy wyłączenia powinny leżeć w gestii państw członkowskich, oraz przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z odpowiednimi wnioskami. W odniesieniu do ewentualnego zniesienia kompetencji krajowych na mocy art. 113 ust. 3 lit. c) i możliwości ich stosowania na poziomie UE w przeglądzie uwzględnia się w szczególności skuteczność zarządzania ryzykiem grupy przy jednoczesnym zapewnieniu wystarczających zabezpieczeń gwarantujących stabilność finansową we wszystkich państwach członkowskich, w których podmioty grupy są zarejestrowane.

Do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja dokonuje przeglądu i przygotowuje sprawozdanie w sprawie środków służących zwiększeniu przejrzystości obrotu pozagiełdowego, w tym obrotu swapami ryzyka kredytowego, polegających między innymi na dokonywaniu rozliczeń za pośrednictwem centralnego kontrahenta, i przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z wszelkimi stosownymi wnioskami.

Do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja sporządza sprawozdanie na temat spodziewanych skutków art. 122a i przedkłada to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wraz z wszelkimi stosownymi wnioskami. Komisja sporządza sprawozdanie po konsultacji z Komitetem Europejskich Organów Nadzoru Bankowego. W sprawozdaniu Komisja rozpatruje w szczególności, czy minimalne wymogi dotyczące

zatrzymania zgodnie z art. 122a ust. 1 spełniają cel poprawy zbieżności interesów jednostek inicjujących lub sponsorujących i inwestorów oraz czy wzmacniają one stabilność finansową, a także czy, biorąc pod uwagę sytuację międzynarodową, właściwe byłoby zwiększenie minimalnego poziomu zatrzymania.

Do dnia 1 stycznia 2012 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania i skuteczności art. 122a w świetle rozwoju sytuacji na rynku międzynarodowym.”;

39) w załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

a) w części 1 pkt 5 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Zgodnie z metodą określoną w części 6 niniejszego załącznika (metoda modeli wewnętrznych) wszystkie pakiety netting set z pojedynczym kontrahentem mogą być traktowane jako pojedynczy pakiet netting set, jeżeli ujemne symulowane wartości rynkowe pojedynczego pakietu netting set ustala się jako zero przy szacowaniu wartości oczekiwanej ekspozycji (EE).”;

b) w części 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli instytucja kredytowa nabywa ochronę w postaci kredytowego instrumentu pochodnego w związku z ekspozycją zaliczaną do portfela niehandlowego lub ryzykiem kredytowym kontrahenta (CCR), może ona obliczać swój wymóg kapitałowy z tytułu zabezpieczanych aktywów zgodnie z załącznikiem VIII część 3 pkt 83–92 lub – z zastrzeżeniem zgody właściwych organów – zgodnie z załącznikiem VII część 1 pkt 4 albo załącznikiem VII część 4 pkt 96–104.

W takich przypadkach oraz w przypadkach, gdy nie stosuje się możliwości przewidzianej w załączniku II pkt 11 zdanie drugie do dyrektywy 2006/49/WE, wartość ekspozycji z tytułu CCR w odniesieniu do tych kredytowych instrumentów pochodnych ustala się jako zero.

Jednakże do celów obliczania wymogów kapitałowych w odniesieniu do ryzyka kredytowego kontrahenta, instytucja może podjąć decyzję o konsekwentnym uwzględnianiu wszystkich kredytowych instrumentów pochodnych nieuwzględnionych w portfelu handlowym i nabytych jako ochrona w związku z ekspozycją zaliczaną do portfela niehandlowego lub ryzykiem kredytowym kontrahenta (CCR), gdy ochrona kredytowa jest uznawana na mocy niniejszej dyrektywy.”;

c) w części 5 pkt 15 otrzymuje brzmienie:

„15. Na każdego emitenta referencyjnego papieru dłużnego, będącego podstawą swapu ryzyka kredytowego, przypada jeden hedging set. Swapy ryzyka kredytowego w przypadku »n-tego« niewykonania zobowiązania są traktowane następująco:

a) wielkość pozycji ryzyka referencyjnego instrumentu dłużnego w koszyku będącym podstawą swapu ryzyka kredytowego, uruchamianego n-tym niewykonaniem zobowiązania, jest równa rzeczywistej wartości

referencyjnej referencyjnego instrumentu dłużnego pomnożonej odpowiednio przez zmodyfikowany czas obowiązywania instrumentu pochodnego uruchamianego n-tym niewykonaniem zobowiązania w odniesieniu do zmiany spreadu kredytowego referencyjnego instrumentu dłużnego;

b) na każdy referencyjny instrument dłużny w koszyku, będącym podstawą swapu ryzyka kredytowego uruchamianego n-tym niewykonaniem zobowiązania, przypada jeden hedging set; pozycje ryzyka z tytułu różnych swapów ryzyka kredytowego uruchamianych n-tym niewykonaniem zobowiązania nie są uwzględniane w tym samym hedging set;

c) wielokrotność CCR, która ma zastosowanie do każdego hedging set stworzonego na potrzeby jednego z referencyjnych instrumentów dłużnych będącego instrumentem pochodnym uruchamianym n-tym niewykonaniem zobowiązania, wynosi 0,3 % w odniesieniu do referencyjnych instrumentów dłużnych, które posiadają rating uznanej instytucji ECAI odpowiadający jakości kredytowej od pierwszego do trzeciego stopnia, i 0,6 % w odniesieniu do innych instrumentów dłużnych.”;

40) w załączniku V wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Ryzyko z tytułu transakcji sekurytyzacyjnych, w których instytucje kredytowe są inwestorami, jednostkami inicjującymi lub jednostkami sponsorującymi, w tym ryzyko utraty reputacji (występujące w odniesieniu do złożonych struktur czy produktów), jest oceniane i uwzględniane za pomocą odpowiednich zasad i procedur, przede wszystkim w celu zapewnienia pełnego odzwierciedlenia ekonomicznej istoty transakcji w decyzjach dotyczących oceny ryzyka i zarządzania ryzykiem.”;

b) pkt 14 otrzymuje brzmienie:

„14. W celu identyfikacji, pomiaru, zarządzania ryzykiem utraty płynności w różnych horyzontach czasowych i monitorowania takiego ryzyka, w tym w ciągu dnia, powinny istnieć solidne strategie, zasady, procesy i systemy, dzięki którym instytucje kredytowe będą mogły utrzymać odpowiedni poziom ochrony przed utratą płynności. Te strategie, zasady, procesy i systemy są dostosowywane do rodzaju działalności, walut i podmiotów, a także uwzględniają odpowiednie mechanizmy alokacji kosztów płynności, korzyści i ryzyka.”;

c) dodaje się punkt w brzmieniu:

„14a. Strategie, zasady, procesy i systemy, o których mowa w art. 14, powinny być proporcjonalne do złożoności, profilu ryzyka, zakresu działalności instytucji kredytowej i tolerancji ryzyka określonej przez organ kierowniczy, a także odzwierciedlać znaczenie instytucji kredytowej w każdym państwie członkowskim, w którym instytucja ta prowadzi swoją działalność. Instytucje kredytowe informują o tolerancji ryzyka w stosunku do wszystkich linii biznesowych.”;

- d) pkt 15–22 otrzymują brzmienie:
- „15. Instytucje kredytowe opracowują metody mające na celu identyfikację, pomiar, zarządzanie i monitorowanie poziomów finansowania. Metody te uwzględniają bieżące i przewidywane istotne przepływy pieniężne w ramach aktywów, pasywów, pozycji pozabilansowych, w tym zobowiązań warunkowych, oraz wynikające z nich możliwe skutki ryzyka utraty reputacji.
16. Instytucje kredytowe dokonują rozróżnienia między zastawionym majątkiem a majątkiem wolnym od obciążeń, który jest dostępny cały czas, szczególnie w sytuacjach nadzwyczajnych. Biorą one również pod uwagę osobę prawną, u której znajdują się aktywa, państwo, w którym aktywa są zgodnie z prawem zapisane w rejestrze lub na rachunku, a także ich kwalifikowalność oraz monitorują możliwość mobilizowania aktywów we właściwym czasie.
17. Ponadto instytucje kredytowe mają na uwadze istniejące ograniczenia ustawowe, wykonawcze i operacyjne w stosunku do możliwego transferu płynności i majątku wolnego od obciążeń pomiędzy podmiotami, zarówno wewnątrz EOG, jak i poza nim.
18. Instytucja kredytowa uwzględnia różne narzędzia ograniczania ryzyka utraty płynności, w tym system limitów i zabezpieczenia przed utratą płynności, aby być w stanie przetrwać szereg różnych zdarzeń związanych z napięciem finansowym, a także odpowiednio zdywersyfikowany system finansowania i dostęp do zasobów finansowania. Ustalenia te podlegają regularnym przeglądom.
19. Uwzględnia się alternatywne scenariusze dotyczące poziomów płynności i ograniczania ryzyka kredytowego i dokonuje się regularnego przeglądu założeń leżących u podstaw decyzji dotyczących poziomów finansowania. Do wyżej wymienionych celów alternatywne scenariusze dotyczą w szczególności pozycji pozabilansowych i innych zobowiązań warunkowych, w tym jednostek specjalnego przeznaczenia do celów sekurytyzacji lub innych jednostek specjalnego przeznaczenia, w stosunku do których instytucja finansowa pełni rolę jednostki sponsorującej lub dostarcza pomoc na utrzymanie płynności finansowej.
20. Instytucje kredytowe rozważają potencjalne skutki alternatywnych scenariuszy, które są dostosowane do konkretnych instytucji, obejmują cały rynek i łączą w sobie inne scenariusze. Rozważa się również różne horyzonty czasowe i zmienne natężenie skrajnych warunków.
21. Instytucje kredytowe dostosowują swoje strategie, wewnętrzne zasady i limity dotyczące ryzyka utraty płynności i opracowują skuteczne plany awaryjne, uwzględniając rezultaty alternatywnych scenariuszy, o których mowa w pkt 19.
22. W celu sprostania zaburzeniom płynności instytucje kredytowe posiadają plany awaryjne określające właściwe strategie i odpowiednie środki
- wykonawcze w celu pokrycia ewentualnego braku płynności. Plany te są regularnie testowane, uaktualniane na podstawie rezultatów alternatywnych scenariuszy określonych w pkt 19, zgłaszane wyższemu kierownictwu i przez nie akceptowane, tak aby można było odpowiednio dostosować wewnętrzne zasady i procesy.”;
- 41) w załączniku IX część 3 sekcja 2 dodaje się punkt w brzmieniu:
- „7a. Właściwe organy podejmą ponadto niezbędne kroki w celu zapewnienia, aby w odniesieniu do ratingów dotyczących strukturyzowanych instrumentów finansowych ECAI była zobowiązana do publicznego przedstawienia wyjaśnienia, w jaki sposób wyniki wspólnych aktywów mają wpływ na jej ratingi.”;
- 42) w załączniku XI wprowadza się następujące zmiany:
- a) pkt 1 lit. e) otrzymuje brzmienie:
- „e) ekspozycje wobec instytucji kredytowych, dokonywane przez nie pomiary i zarządzanie ryzykiem płynności, w tym opracowanie analiz alternatywnych scenariuszy, zarządzanie strategiami ograniczania ryzyka kredytowego (w szczególności poziomem, składem i jakością zabezpieczeń przed utratą płynności) i skutecznymi planami awaryjnymi;”;
- b) dodaje się punkt w brzmieniu:
- „1a. Do celów pkt 1 lit. e), właściwe organy regularnie przeprowadzają całościową ocenę ogólnego zarządzania ryzykiem utraty płynności kredytowej przez instytucje kredytowe i promują rozwój stosownych wewnętrznych metodyk. Podczas przeprowadzania tych przeglądów właściwe organy mają na uwadze rolę instytucji kredytowych na rynkach finansowych. Właściwe organy jednego państwa członkowskiego należycie uwzględniają potencjalny wpływ swoich decyzji na stabilność systemu finansowego we wszystkich innych państwach członkowskich, których to dotyczy.”;
- 43) załącznik XII część 2 pkt 3 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:
- „a) streszczenie warunków umownych dotyczących głównych cech wszystkich pozycji i składników funduszy własnych, w tym instrumentów, o których mowa w art. 57 lit. ca), instrumentów, których postanowienia zawierają zachętę dla instytucji kredytowej do wykupu instrumentów, a także instrumentów podlegających art. 154 ust. 8 i 9;
- b) kwotę funduszy własnych podstawowych wraz z oddzielną informacją na temat pozycji dodatnich i pomniejszych; całkowita wartość instrumentów, o których mowa w art. 57 lit. ca), i instrumentów, których postanowienia zawierają zachętę dla instytucji kredytowej do wykupu instrumentów, jest ujawniana oddzielnie; ujawniając te informacje każdorazowo określa się instrumenty podlegające art. 154 ust. 8 i 9;”;

Artykuł 2

Zmiany do dyrektywy 2006/49/WE

W dyrektywie 2006/49/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 12 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Fundusze własne podstawowe» oznaczają sumę łączną pozycji określonych w art. 57 lit. a)–ca) dyrektywy 2006/48/WE, pomniejszoną o sumę łączną pozycji określonych w art. 57 lit. i), j) i k) tej dyrektywy.”;

2) w art. 28 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje, z wyjątkiem firm inwestycyjnych, które spełniają warunki określone w art. 20 ust. 2 lub 3 niniejszej dyrektywy, monitorują i kontrolują koncentrację dużych ekspozycji zgodnie z przepisami art. 106–118 dyrektywy 2006/48/WE.”;

b) skreśla się ust. 3;

3) art. 30 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3, właściwe organy mogą zezwolić, aby aktywa stanowiące należności od uznanych firm inwestycyjnych państw trzecich i inne ekspozycje wobec takich firm oraz wobec uznanych izb rozliczeniowych i giełd były traktowane na takich samych zasadach, jak zasady określone odpowiednio w art. 111 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE oraz w art. 106 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy.”;

4) w art. 31 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie pierwszym lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) ekspozycja wobec danego klienta lub grupy powiązanych ze sobą klientów z tytułu działalności niezaliczonej do portfela handlowego nie przekracza limitu określonego w art. 111 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, wyliczonego na podstawie funduszy własnych zgodnie z ich określeniem w tej dyrektywie, a więc nadmierna ekspozycja wynika w całości z działalności zaliczonej do portfela handlowego;

b) instytucja spełnia dodatkowy wymóg kapitałowy odnośnie do nadmiernej ekspozycji przewyższającej limit określony w art. 111 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, obliczony zgodnie z załącznikiem VI do niniejszej dyrektywy.”;

b) w akapicie pierwszym lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) instytucje zgłaszają właściwym organom raz na trzy miesiące wszystkie przypadki przekroczenia limitu określonego w art. 111 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE w ciągu minionych trzech miesięcy.”;

c) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do lit. e), dla każdego przypadku przekroczenia limitu podaje się kwotę nadmiernej ekspozycji i nazwę klienta.”;

5) art. 32 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy ustanawiają procedury, aby unie możliwić instytucjom celowe unikanie dodatkowych wymogów kapitałowych, którym podlegałyby one w innych przypadkach, z tytułu ekspozycji przewyższających limit określony w art. 111 ust. 1 dyrektywy 2006/48/WE, które to ekspozycje trwają dłużej niż dziesięć dni, poprzez czasowe przeniesienie danych ekspozycji do innego przedsiębiorstwa, które należy bądź nie należy do tej samej grupy kapitałowej, lub poprzez przeprowadzanie sztucznych transakcji celem ukończenia jednej ekspozycji przed upływem dziesięciu dni i utworzenia nowej ekspozycji.”;

6) w art. 35 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. Do firm inwestycyjnych mają zastosowanie jednolite formaty, częstotliwości i terminy przedkładania sprawozdań, o których mowa w art. 74 ust. 2 dyrektywy 2006/48/WE.”;

7) w art. 38 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Artykuł 42a dyrektywy 2006/48/WE, z wyjątkiem ust. 1 lit. a), stosuje się odpowiednio w odniesieniu do nadzoru firm inwestycyjnych, chyba że te firmy inwestycyjne spełniają kryteria określone w art. 20 ust. 2, art. 20 ust. 3 lub art. 46 ust. 1 niniejszej dyrektywy.”;

8) w art. 45 ust. 1 datę „31 grudnia 2010 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 2014 r.”;

9) w art. 47 datę „31 grudnia 2009 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 2010 r.”, a odesłanie do pkt 4 i 8 załącznika V do dyrektywy 93/6/EWG zastępuje się odesłaniem do pkt 4 i 8 załącznika VIII;

10) w art. 48 ust. 1 datę „31 grudnia 2010 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 2014 r.”.

Artykuł 3

Zmiana w dyrektywie 2007/64/WE

Artykuł 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2007/64/WE otrzymuje brzmienie:

„a) instytucje kredytowe w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/48/WE, w tym znajdujące się we Wspólnocie oddziały – w rozumieniu art. 4 ust. 3 tej dyrektywy – instytucji kredytowych posiadających główną siedzibę we Wspólnocie lub – zgodnie z art. 38 tej dyrektywy – poza Wspólnotą.”;

*Artykuł 4***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 31 października 2010 r.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 31 grudnia 2010 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonania takiego odniesienia ustalany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 5***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 6***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 września 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady

C. MALMSTRÖM
Przewodniczący

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze: od 1 do 32 stron: 6 EUR
    od 33 do 64 stron: 12 EUR
    powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Publikacji, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

